

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 4

ตุลาคม – พฤศจิกายน – ธันวาคม 2019

พิมพ์จำนวน 1,320 เล่ม

พระธรรมเอสราและเนหะมีย์

Ezra and Nehemiah

เขียนโดย

จิริ โมสคาลา

แปลโดย

ศจ.รังสิต อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

พระกิตติคุณสอดคล้องกับท่านเอสราและเนหะมีย

ท่านเอสราและเนหะมียทั้งสองเป็นผู้นำที่มีความเป็นพิเศษ ท่านให้พระเจ้าเป็นศูนย์กลาง และปรับการดำเนินชีวิตสอดคล้องกับพระวจนะ เป็นผู้นำด้านจิตวิญญาณ ผู้มีความปรารถนาลึกซึ้งที่จะทำให้ประชากรของพระเจ้าเจริญรุ่งเรือง และพระนามของพระองค์ได้รับการเทิดทูนขึ้น และพระกิตติคุณของพระองค์ได้ประกาศไปทั่วโลกกว้าง แบบอย่างชีวิตของเขาทั้งสองสาธิตให้เห็นว่า พระเจ้าสามารถทำอะไรได้บ้างหากผู้นำที่พระองค์ทรงตั้งไว้ได้อุทิศถวายตัวรับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อ

เพราะธรรมชาติแห่งความบาปของเรา ได้ทำการปลุกฝังลักษณะนิสัยตลอดจนความโน้มเอียงทางพันธุกรรม แต่เราสามารถมีประสบการณ์แห่งความจริง ที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลง ด้วยการศึกษาศาสนาแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้า อันเกิดขึ้นได้จากการช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหล่าผู้เชื่อต้องดำรงชีวิต “ไม่ใช่ด้วยกำลัง ไม่ใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา” (เศคาริยาห์ 4:6) และด้วยการยึดมั่นในพระสัญญาของพระเจ้าโดยความเชื่อ พระวจนะของพระเจ้าตอหนึ่งกล่าวว่า “ดูเถิดคนหยิ่งจองหองจิตใจภายในของเขาไม่ซื่อตรง แต่ว่าคนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความซื่อสัตย์” (ฮีบราวกุ 2:4) ยังผลให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณมีสัน

บทเรียนของไตรมาสนี้หลายบทเปิดเผยให้เราเห็นว่า ชีวิตของคนเรามีความซับซ้อน เมื่อเราพยายามจะทำสิ่งที่ดี อุปสรรคและการขัดขวางจะปรากฏขึ้น แม้แต่เพื่อน ๆ อาจจะทำต่อต้านอย่างเปิดเผย หรืออย่างลับ ๆ หรือบางทีกลายเป็นศัตรูของเรา สิ่งกีดขวางหรือการต่อต้านไม่ให้เรากระทำการที่ดั้นด้นบอกว่าชาตานั้นมีจริงและความบาปมีตัวตน เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะต่อต้านชาตตามลำพัง เพราะชาตนั้นอำนาจและเข้มแข็งกว่าเรา มีเพียงการอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เราจึงจะสามารถประสบชัยชนะได้ ความคิดเรื่องการปฏิรูปจะทำให้เราดำรงชีวิตอย่างสมดุล ความท้อถอยของชีวิตเป็นโอกาสสำหรับการเปลี่ยนแปลง ความผิดหวังช่วยเราให้มุ่งเน้นสิ่งที่จำเป็น

ที่สุด ซึ่งจะเป็นตัวเร่งให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราเติบโตขึ้น และช่วยเราให้ได้ชัยชนะเหนืออวกฤตีกาลทุกครั้งผ่านพลังอำนาจของพระเจ้าที่ทรงมอบให้

ทั้งพระธรรมเอเสราและพระธรรมเนหะมีย์ไม่ได้จบลงแบบสุมนาฏกรรม ความบาปเป็นเรื่องจริง มันแพร่ขยายได้อย่างรวดเร็ว ความทำลายที่ใหญ่ที่สุดไม่มาจากภายนอก แต่มาจากคนภายในที่เชื่อในพระเจ้าแต่ไม่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ การจะเป็นผู้สัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และมีความอุทิศสละติดตามคำสอนของพระองค์ ถือเป็นข้อทดสอบยากที่สุดสำหรับคริสตจักรของพระเจ้า เรื่องนี้ท่านเอเสราเข้าใจอย่างถูกต้อง ฤทธิ์อำนาจเพื่อการเปลี่ยนแปลงจะได้จากการค้นหาในพระคัมภีร์อย่างขยันขันแข็ง ให้เข้าถึงความลึกของมิตินั้นๆ เพื่อที่จะให้เข้าในความจริงว่า คำพยากรณ์เรื่อง 70 สัปดาห์และ 2,300 วันมีจุดเริ่มต้นในเวลาเดียวกัน คือปี 457 ก่อนคริสตศักราช (ก.ค.ศ.) คำพยากรณ์ 70 สัปดาห์เริ่มด้วยการที่พระเจ้าทรงดลใจษัตริย์อารทาเซอร์ซีส ที่ I ให้อนุญาตให้เอเสราพร้อมกับชาวอิสราเอลจำนวนหนึ่งเดินทางกลับไปกรุงเยรูซาเล็มอย่างสะดวกเพื่อฟื้นฟูพิธีนมัสการในพระวิหาร (เอเสรา 7:11-28)

หัวข้อสำคัญซึ่งเป็นกุญแจของพระธรรมเอเสราและเนหะมีย์ เป็นการ จัดหา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงดำเนินตามพระสัญญาของพระองค์ แม้ว่าประชากรของพระองค์จะมีจิตใจ คับแคบ มีความสับสนวุ่นวายใจและต้อตั้ง พระองค์ทรงใช้ผู้เผยพระวจนะของพระองค์มาเรียกพวกเขาให้ตื่นจากสภาพ ความเฉื่อยชา รับเอาการฟื้นฟู และการปฏิรูปตนเอง “งานการปฏิสังขรณ์ และการปฏิรูปของชาวยิวพลัดถิ่นที่เดินทางกลับมา ภายใต้การนำของท่านท่านเศรุบบาเบล เอเสรา และเนหะมีย์ เป็นการแสดงให้เห็นภาพของ ‘การทำให้กลับคืนดีด้านจิตวิญญาณ’ ซึ่งงานนี้จะถูกทำขึ้นในวันใกล้สิ้นสุดของประวัติศาสตร์ของโลกเช่นกัน คนที่ เหลืออยู่ของชาวอิสราเอลในเวลานั้นต่างอยู่ในสภาพอ่อนกำลัง ทั้งต้องเผชิญหน้ากับความร้ายกาจของพวกศัตรู แต่พระประสงค์ของพระเจ้าจะต้องถูกรักษาไว้บนแผ่นดินโลก นั่นคือเรื่องความรัก ความรอด และพระบัญญัติของพระองค์ พวกเขาเป็นผู้พิทักษ์การนมัสการอันเที่ยงแท้ และเป็นผู้ห่วงหา

สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 677)

ท่านเอสราและท่านเนหะมีห์เป็นจุดเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์ ช่วงเวลาการรับใช้ของทั้งสองท่านครอบคลุมช่วงการเปลี่ยนผ่านที่สำคัญยิ่งในชีวิตแห่งประชากรของพระเจ้า หนังสือทั้งสองเล่มของผู้เผยพระวจนะทั้งสองเมื่อรวมกันมี 23 บท ได้ประมวลเป็นเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่ง ด้วยเนื้อหากระชับ มีองค์ประกอบสมบูรณ์คล้ายประเด็นศาสนศาสตร์ โดยการศึกษาหนังสือทั้งสองเล่มอย่างพิถีพิถัน จะเผยให้เห็นรูปแบบการเรียบเรียงของหนังสือทั้งสองเล่มนี้ กล่าวคือเราสามารถมองเห็นพระเจ้าทรงดำเนินบทบาทที่ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ ซึ่งเผยให้เห็นพระกรุณาคุณแห่งการทรงนำของพระเจ้า

มีสิ่งหนึ่งจะต้องเก็บไว้ในดวงจิต ไม่ใช่ทุกสิ่งที่นำเสนอในพระธรรมทั้งสองเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นตามลำดับเวลาก่อนหลัง และมีบางตอนถูกเรียบเรียงขึ้นโดยถือเอาสาระสำคัญเป็นหลัก

อย่างที่เราจะเห็นการทำลายสำหรับท่านเอสรา และเนหะมีห์ไม่ใช่การสร้างพระวิหารขึ้นอีกครั้งหนึ่ง (ทั้งนี้พระวิหารถูกสร้างเสร็จ และได้อุทิศถวายตั้งแต่ปี 515 ก.ค.ศ. นับเป็นเวลามากกว่า 50 ปีก่อนที่ท่านเอสราจะเดินทางไปถึง) แต่เป็นการสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ การบริหารจัดการของผู้นำทั้งสอง และการได้สิทธิในการปกครองตนเอง ทั้งหมดเป็นเหตุการณ์เพื่อปูพื้นสำหรับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์

ขณะที่เราศึกษาพระวจนะของพระเจ้าในไตรมาสนี้ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอำนวยพร ทรงดลจิต และสัมผัสดวงใจของเรา เปลี่ยนแปลงความคิดของเรา ให้เราสามารถติดตามพระองค์ไปในแต่ละวันอย่างสัตย์ซื่อและด้วยความกระตือรือร้น

ศาสตราจารย์ จิริ โมสคาลา ได้ปริญญา ดร. (PhD) และ ดร. (ThD) ด้านศาสนศาสตร์เป็นคณะบดีและเป็นศาสตราจารย์แห่งวิชาการตีความพระคัมภีร์เดิม และหลักศาสนศาสตร์ที่โรงเรียนสอนศาสนาเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสแห่งมหาวิทยาลัยอันดรูว์ ท่านเข้าร่วมเป็นหนึ่งในคณาจารย์ในปี 1999 ในช่วงเวลาหลายปีก่อนมาสอนในมหาวิทยาลัยอันดรูว์ ดร. จิริ โมสคาลา ได้ทำ

การรับใช้พระเจ้าในคริสตจักรด้วยการเป็นศิษยาภิบาล ผู้บริหารงานใน
สำนักงานของคริสตจักร รวมทั้งเป็นอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส
ซึ่งการรับใช้ตอนนั้นอยู่ในเขตพื้นที่ของสาธารณรัฐเช็ก ด้วยการใช้ทั้งภาษา
อังกฤษและภาษาเช็กเป็นสื่อ เพิ่มเติมจากนี้ ดร. จิริ ได้ร่วมเดินทางเพื่อไป
สำรวจพื้นที่ทางวรรณคดีของพระคัมภีร์ใน เทล จาลูล (Jalul) ประเทศ
จอร์แดนหลายเที่ยว

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	การหาเหตุผลทางประวัติศาสตร์: ท่านเอสราและเศรุบบาเบล วันที่ 28 กันยายน - 4 ตุลาคม 2019	7
2	ท่านเนหะมีย์ วันที่ 5 - 11 ตุลาคม 2019	18
3	การทรงเรียกรของพระเจ้า วันที่ 12 - 18 ตุลาคม 2019	29
4	การเผชิญหน้ากับการขัดขวาง วันที่ 19 - 25 ตุลาคม 2019	39
5	การละเมิดเนื้อหาของพระบัญญัติ วันที่ 26 ตุลาคม - 1 พฤศจิกายน 2019	49
6	การอ่านพระวจนะ วันที่ 2 - 8 พฤศจิกายน 2019	59
7	พระเจ้าผู้ทรงให้อภัยเรา วันที่ 9 - 15 พฤศจิกายน 2019	69
8	พระเจ้าและพันธสัญญา วันที่ 16 - 22 พฤศจิกายน 2019	80
9	การทดสอบ ความยากลำบาก และรายชื่อ วันที่ 23 - 29 พฤศจิกายน 2019	91
10	การนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า วันที่ 30 พฤศจิกายน - 6 ธันวาคม 2019	102
11	ความเสื่อมถอยของประชาชน วันที่ 7 - 13 ธันวาคม 2019	113
12	การจัดการกับการตัดสินใจที่ผิด วันที่ 14 - 20 ธันวาคม 2019	124
13	ผู้นำในอิสราเอล วันที่ 21 - 27 ธันวาคม 2019	135

บทที่ 1

การหาเหตุผลทางประวัติศาสตร์: ท่านเอสราและเศรุบบาเบล

Making Sense of History: Zerubbabel and Ezra

วันที่ 28 กันยายน - 4 ตุลาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เยเรมีย์ 25:11, 12; ดาเนียล 9:1, 2; เอสรา 4:1-7;

อิสยาห์ 55:8, 9; เอสรา 7:1-28

ข้อควรจำ

“ไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียทรงตั้งชื่อว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชาอาณาจักรแห่งแผ่นดินแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์”
(เอสรา 1:2)

ในการเขียนพระธรรมเยเรมีย์ พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่า ประชากรของพระองค์จะได้เดินทางกลับบ้านหลังจากเป็นผู้พลัดถิ่นในอาณาจักรบาบิโลนเป็นเวลา 70 ปี ไซรัสมหาราชเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในการอนุญาตให้ชาวยิวเดินทางกลับบ้าน พระเจ้าทรงเจิมไซรัส (อิสยาห์ 45:1) และพระองค์ได้ออกพระราชกฤษฎีกาในราวปี ก.ค.ศ. 538 ปลดปล่อยชาวยิวเป็นอิสระให้พวกเขาเดินทางกลับประเทศของพวกเขา เพื่อทำการก่อสร้างพระวิหารขึ้นใหม่

เป็นพระเจ้าเอง (ไม่ใช่ไซรัส) ผู้พูดเกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มด้วยการกล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า “จะถูกสร้างขึ้นใหม่ และกล่าวถึงพระวิหารว่า จะได้รับการวาง

รากฐาน” อิสยาห์ 44:28 พระเจ้าทรงเป็นผู้รับประกันว่า กรุงเยรูซาเล็มจะได้รับการสร้างขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และพระองค์ทรงดลจิตใจกษัตริย์ไซรัสให้ออกหนังสืออนุญาตให้ชาวยิวพลัดถิ่นกลับไปสร้างพระวิหาร

เป็นการดีที่ได้เห็นประชากรของพระเจ้าตอบสนองในด้านบวกด้วยการนำถ้อยคำของพระเจ้าไปสู่การปฏิบัติ: “แล้วหัวหน้าของตระกูลแห่งยูดาห์และเบนยามินได้เตรียมพร้อมทั้งพวกปุโรหิต และคนเลวี คือทุกคนพระเจ้าทรงเร้าจิตใจของเขาให้ไปสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม” (เอสรา 1:5) ตรงนี้เราเห็นตัวอย่างของผู้คนตอบสนองในด้านบวกต่อพระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์ยิ่งใหญ่ และทรงพระเมตตาเหลือล้น การกระทำดีที่สุดของเรามาจากการตระหนักว่า “พระเจ้าคือใคร” และ “พระองค์ได้ทรงทำอะไรไปบ้างแล้ว” และจากการรู้จักพระนามของพระองค์ เราได้ทราบว่าจะพระเจ้าแห่งความรัก พระองค์ทรงเข้าแทรกแซงเพื่อให้การช่วยเหลือประชากรของพระองค์

วันอาทิตย์

การเดินทางกลับเที่ยวแรกของผู้พลัดถิ่น

The First Return of Exiles

อ่านพระธรรมเยเรมีย์ 25:11, 12; 29:10 และ ดาเนียล 9:1, 2 การเดินทางกลับเที่ยวแรกของชาวอิสราเอลผู้พลัดถิ่นเกิดขึ้นเมื่อไร คำพยากรณ์เรื่องใดกล่าวถึงเหตุการณ์นี้

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดลใจกษัตริย์ไซรัส ให้อุญาตชาวยิวพลัดถิ่นเดินทางกลับเที่ยวแรกสำเร็จสมจริงตามคำพยากรณ์ 70 สัปดาห์ ท่านเยเรมีย์ได้เขียนว่า แผ่นดินยูดาห์ได้ถูกทิ้งให้รกร้างเป็นเวลา 70 ปีขณะอยู่ภายใต้การปกครองของบาบิโลน (สิ่งนี้เกิดขึ้นจากปี ก.ค.ศ. 606/605 จนถึงปี ก.ค.ศ. 537/536) แต่เมื่อพระเจ้าจะทรงเปิดประตูสำหรับชาวยิวพลัดถิ่นให้เดินทางกลับ ตามที่ท่านดาเนียลศึกษาข้อเขียนของท่านเยเรมีย์ ท่านรู้ว่าถึงเวลาที่จะได้กลับไปสู่บ้านเกิดเมืองนอนแล้ว

ในพระธรรมดาเนียล บทที่ 9 ท่านรู้ว่าถึงเวลาที่จะได้กลับไปสู่บ้านเกิดเมืองนอนแล้ว 70 ปีกำลังจะสิ้นสุดลง แต่ดูเหมือนไม่มีสัญญาณการเปลี่ยนแปลง

แปลงใดๆ ปรากฏให้เห็น และอาณาจักรเปอร์เซียใหม่กำลังขึ้นมาสู่อำนาจ ท่านดาเนียลไว้ทุกข์ และหันไปทูลอ้อนวอนพระเจ้าสำหรับพระเมตตา และการสำเร็จสมจริงของพระสัญญาที่พระองค์ทรงให้ไว้ ในบทเดียวกัน (ดาเนียล 9:24-27) พระเจ้าทรงให้ความมั่นใจแก่ท่านดาเนียลว่า พระองค์กำลังทรงเฝ้าดูทุกสิ่งทุกอย่าง และทรงได้เตรียมแผนสำหรับอนาคตไว้แล้ว แม้แต่แผนข้างหน้าว่าใครจะเป็นผู้ปลดปล่อย และตายเพื่อเป็นการไถ่บาปของมนุษย์ทั้งหลาย และประทานความชอบธรรมให้กับผู้เชื่อทั้งปวง และภายหลังที่ระบบการถวายไถ่บาปด้วยสัตว์บูชาจะสิ้นสุดลง ในการตอบสนองต่อการทูลของท่านดาเนียล พระเจ้าตรัสว่า “ดาเนียล อย่าเป็นกังวลเลย ในเมื่อพระเจ้าช่วยตัวจริง (พระเยซู) จะเสด็จมาแน่นอน เราจะส่งผู้ปลดปล่อยสำหรับท่าน ณ บัดนี้” หลังจากนั้นไม่นาน พระเจ้าทรงดลใจกษัตริย์ไซรัสแห่งอาณาจักรเปอร์เซีย ให้ออกคำสั่งปลดปล่อยชาวยิวผู้พลัดถิ่น พระเจ้าทรงรักษาถ้อยคำในพระสัญญาของพระองค์ไว้เสมอ (ดู ดาเนียล บทที่ 10 ว่าพระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงอย่างไรเพื่อจะให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองกับประชากรของพระองค์ในแผ่นดินบ้านเกิด)

พระธรรมเอสรา บทที่ 1 บันทึกคำประกาศของกษัตริย์ไซรัสว่า ประชาชาติอิสราเอลได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ หากต้องการ พวกเขาสามารถเดินทางกลับกรุงเยรูซาเล็ม และร่วมกันสร้างพระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระบัญชาได้ประกาศออกมาระหว่างปี ก.ค.ศ. 539-537 ไม่เพียงกษัตริย์ไซรัสอนุญาตให้พวกเขาเดินทางกลับบ้านเกิดได้ แต่พระองค์ทรงให้ความมั่นใจว่าพวกเขาจะกลับไปด้วยของประทาน และของถวายแด่พระเจ้า อันรวมไปถึงเครื่องใช้ทั้งหลายที่ถูกนำมาจากพระวิหารตั้งแต่สมัยกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เข้ายึดเยรูซาเล็ม กษัตริย์ไซรัสก็ได้ถวายกลับคืนไปด้วย เหตุการณ์นี้ช่วยให้เราระลึกถึงตอนที่ชาวอิสราเอลขณะกำลังจะเดินทางออกจากอียิปต์เมื่อหลายปีก่อน ที่พระเจ้าทรงดลใจชาวเมือง ให้มีใจกรุณาอบสิ่งของมีค่าแก่ชนอิสราเอลก่อนที่พวกเขาจะเดินทางออกจากประเทศอียิปต์ ชาวอิสราเอลพลัดถิ่นกลุ่มแรกที่เดินทางกลับแผ่นดินยูดาห์ ประกอบด้วยผู้คนประมาณ 50,000 คน ซึ่งจำนวนนั้นนับรวมผู้หญิง และเด็ก ๆ ด้วย ซึ่งครอบครัวของชาวอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในกรุงบาบิโลน และอาณาจักรอื่นๆ ไกลออกไป

มีคำพยากรณ์ในประวัติศาสตร์ช่วงอื่น ๆ อะไรอีกที่ได้สำเร็จสมจริงไปแล้วตรงตามพระสัญญาที่ได้ตรัสไว้ในพระวจนะของพระเจ้าทุกอย่าง และเราสามารถรับ “การปลอบประโลม” จากพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงทราบเกี่ยวกับอนาคต และเราสามารถไว้วางใจในพระสัญญาของพระองค์ที่ตรัสไว้กับเราอย่างไร

วันจันทร์

ภาพรวมของกษัตริย์และเหตุการณ์

Overview of Kings and Events

ชาวยิวกลุ่มแรกที่เดินทางกลับประเทศได้รับมอบหมายให้สร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นใหม่ เราจะศึกษาเกี่ยวกับการต่อต้านการสร้างพระวิหารในบทเรียนถัดไป ตอนนี้เราจะอภิปรายการสืบทอดบัลลังก์ของกษัตริย์แห่งเปอร์เซียในช่วงระหว่างการสร้างพระวิหารกำลังขยายเวลาออกไป รวมทั้งการสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ด้วย เป็นสิ่งสำคัญที่เราจะรู้จักประวัติศาสตร์เบื้องหลังของเรื่องในพระธรรมเอสราและเนหะมีย์ ซึ่งจะให้ความเข้าใจลึกซึ้งมากขึ้นถึงข่าวสารเหล่านี้

อ่านพระธรรมเอสรา 4:1-7 บันทึกตอนนี้กล่าวถึงกษัตริย์องค์ใดบ้างที่ขึ้นครองราชย์ระหว่างมีการต่อต้านการสร้างพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม

ตรงนี้เป็นรายชื่อของกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ตามลำดับเวลา ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่บันทึกในพระธรรมเอสราและเนหะมีย์ ซึ่งเริ่มต้นด้วยกษัตริย์ไซรัส ซึ่งเป็นผู้สถาปนาอาณาจักรเปอร์เซีย ซึ่งเป็นผู้เอาชนะและยึดครองบาบิโลนได้ในปี ก.ค.ศ. 539

ไซรัส ที่ II “มหาราช” (Cyrus II “the Great”) (ปี 559-530 ก่อน ค.ศ.)

แคมไบเซส ที่ II (Cambyses II) (ปี 530-522 ก่อน ค.ศ.)

ดาร์ริอัส ที่ I (Darius I) (ปี 522-486 ก่อน ค.ศ.)

เซอร์ซีส ที่ I (Xerxes I) (ปี 485-465 ก่อน ค.ศ.) (เป็นที่รู้จักในพระธรรม

“เอสเธอร์” ในชื่อ “อาฮัสเอรัส” (Esther as Ahasuerus)

อารทาเซอร์ซีส ที่ I (Artaxerxes I) (ปี 465–424 ก่อน ค.ศ.)

ขณะที่เราศึกษาพระธรรมสองเล่มนี้ เป็นสิ่งสำคัญที่จะทราบว่า การขึ้นสู่บัลลังก์ของกษัตริย์เหล่านี้ไม่ถูกเอ่ยถึงในพระธรรม “เอสรา” ยกตัวอย่างเช่น เอสรา 4:6–24 ถูกนำมาแทรกไว้ก่อน บทที่ 5 ซึ่งบันทึกเรื่องราวการต่อต้านการสร้างพระวิหาร ผลที่ตามมาคือ จดหมายฉบับที่เขียนถึง “เซอร์เชสที่ I” (อาหสุเอรัส) และ “อารทาเซอร์ซีส” ที่ I ซึ่งพรรณนาใน เอสเธอร์ บทที่ 4 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของสิ่งที่บันทึกใน บทที่ 5 และ 6 ซึ่งเกี่ยวข้องกับกษัตริย์ดาร์ริอัส ที่ I การเรียงลำดับเช่นนี้ดูเหมือนทำให้เกิดความสับสนสำหรับผู้อ่าน และเป็นสาเหตุทำให้เกิดความสับสนต่อพระธรรมทั้งสองเล่มนี้เป็นเวลาหลายศตวรรษ ขณะที่เรากำลังศึกษาในตลอดไตรมาสนี้ เมื่อเราทราบลำดับก่อนหลังของเหตุการณ์ต่าง ๆ ก็จะช่วยให้เราเข้าใจข่าวสารในพระธรรมเอสราและเนหะมีย์ได้ดีขึ้น

บ่อยครั้งเพียงใดที่คุณได้พบสิ่งต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ ที่ทำให้คุณรู้สึกสับสน คุณสามารถเรียนรู้ที่จะไว้วางใจในพระเจ้า และพระวจนะของพระองค์ได้อย่างไร แม้ว่า你能อ่านผ่านบางสิ่งที่ดูเหมือนไม่สมเหตุสมผลก็ตามเหตุใดจึงสำคัญสำหรับคุณที่จะทำเช่นนั้น (ดู อีสยาห์ 55:8, 9)

วันอังคาร

การเดินทางกลับเที่ยวที่สองของผู้พลัดถิ่น

The Second Return of the Exiles

ใน เอสรา 7:1–10 และ 8:1–14 เราทราบว่ากษัตริย์อารทาเซอร์ซีสที่ I อนุญาตให้ท่านเอสราเดินทางกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (ในปี ก.ศ.ศ. 457) และท่านเอสรายินดีให้ทุกคนที่ปรารถนาจะเดินทางกลับประเทศบ้านเกิดเมืองนอนให้ร่วมเดินทางไปด้วย เราไม่ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างกษัตริย์ และท่านเอสรามากนัก ทั้งไม่ทราบว่าท่านเอสราทำงานในราชสำนักหรือไม่ ท่านเอสราเขียนรายชื่อของหัวหน้า 8 ครอบครัวผู้เข้าร่วมเดินทางกลับในขณะเดินทางของท่าน เริ่มต้นด้วยครอบครัวของปุโรหิต ตามมาด้วยครอบครัวซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ และจบลงด้วยครอบครัวของประชาชนชาวยิวทั่วไป ท่านเอสรา

เอ๋ยถึง 12 ครอบครัวเป็นพิเศษ ทำให้ผู้อ่านบันทึกนี้เกิดความรู้สึกประทับใจว่านี่เป็นเจตนาเตือนใจถึงชนอิสราเอล 12 เผ่า

ข้อความตอนนี้นับจำนวนบัญญัติรายชื่อผู้ชายได้ประมาณ 1,500 คน ซึ่งอาจนับเป็นรายบุคคลได้ประมาณ 5,000–6,000 คน จำนวนนี้นับผู้หญิงและเด็ก ๆ ด้วย ซึ่งมีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มที่เดินทางครั้งแรกโดยการนำของเศรุบาเบล

อ่านพระธรรมเอสรา 7:1–10 ข้อความตอนนี้สอนเราเกี่ยวกับท่านเอสราอะไรบ้าง

ท่านเอสราเป็นอาลักษณ์ (scribe) ผู้สอนกฎหมายชาวยิว (ธรรมาจารย์ในสมัยพระเยซู) ท่านเอสราเกิดในเผ่าเลวี ซึ่งเป็นเชื้อสายของท่านอาโรนพี่ชายของท่านโมเสส ท่านจึงได้ทำหน้าที่ปุโรหิตด้วย สอดคล้องกับเรื่องราวที่บ้านทีกในพระธรรมเอสรา และในธรรมเนียมของชาวยิว ชื่อ “เอสรา” เป็นชื่อที่ได้รับการยกย่องอย่างสูงแม้ในปัจจุบัน ไม่แน่ว่าท่านเอสราทำหน้าที่เป็นอาลักษณ์ของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสหรือไม่ ไม่เป็นที่ประจักษ์ ดังนั้นคำบรรยายว่าท่านเอสราเป็นอาลักษณ์คนหนึ่งถ้าไม่อ้างถึงงานรับผิดชอบในอดีตช่วงหนึ่งของท่าน ก็จะเป็นความสามารถเชิงอักษร และในทางกฎหมาย ตลอดจนในบทบัญญัติของท่าน ซึ่งท่านได้ใช้ความสามารถพิเศษนี้ภายหลังที่ท่านเอสราเดินทางไปถึงแผ่นดินยูดาห์ อย่างไรก็ตามท่านเอสราคงได้ทำงานรับใช้กษัตริย์อย่างใกล้ชิดเต็มความสามารถบางอย่าง ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงเลือกท่านให้เป็นผู้นำคณะเดินทางกลับแผ่นดินยูดาห์ในเที่ยวนี้

ในเอสรา 7:6 และ 10 ท่านเอสราได้รับการยกย่องว่าเป็นอาลักษณ์หรือเป็นครู “ชำนาญการ” (skilled) และ “อุทิศถวายตัว” (devoted) ตามตัวอักษรหมายถึง “ความฉับไว” (rapid) บ่งบอกถึงผู้มีความเข้าใจเรื่องต่างๆ อย่างรวดเร็ว อีกทั้งมีสติปัญญาแตกฉาน มีแผนแบบยลในการจัดการกับสิ่งต่างๆ ซึ่งท่านเอสรามีความรู้ความเข้าใจ และตัดสินใจได้ฉับพลัน เป็นที่ยอมรับว่าท่านมีความรู้ มีเชี่ยวชาญ และความแม่นยำเกี่ยวกับพระบัญญัติของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้นข้อเท็จจริงที่ว่ากษัตริย์ได้เลือกท่านเป็นผู้นำกลุ่มคณะเดิน

ทางกลับแผ่นดินยูดาห์ เป็นพยานบ่งบอกว่าท่านเอสรามีความกล้าหาญ และความสามารถในการเป็นผู้นำ

ข้อสังเกต ท่านเอสรา “ได้ตั้งใจของท่านที่จะศึกษารรรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ และทำตาม และสอนกฎเกณฑ์ และกฎหมายของพระองค์ในอิสราเอล” (เอสรา 7:10) เราทั้งหลายสามารถนำหลักการนี้มาประยุกต์ใช้กับชีวิตในปัจจุบันของเราได้อย่างไร

พุธ

พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์อาร์ทาเซอรัซ

Artaxerxes' Decree

อ่านพระธรรมเอสรา 7:11-28 อะไรคือส่วนประกอบสำคัญของ “พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์” เหตุใดคำสั่งสอนเหล่านี้จึงสำคัญสำหรับชาวอิสราเอล

พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ “อาร์ทาเซอรัซ” มีลักษณะคล้ายกับพระราชกฤษฎีกาฉบับที่หนึ่งของกษัตริย์ “ไซรัส” กษัตริย์ให้คำปรึกษาทุกคนผู้ซึ่งมีความเต็มใจ โดยเฉพาะบุคคลจากเชื้อสายของบุโรฮิต เพื่อเดินทางกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม สอดคล้องกับ “เอกสารทางประวัติศาสตร์มูราซุ” (Murashu) ได้บันทึกว่าประชาชนชาวยิวพลัดถิ่น (ที่ถูกกวาดต้อนไปแต่สมัยกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ปี ก.ค.ศ. 606/605) ส่วนใหญ่ยังคงใช้ชีวิตอยู่ในอาณาจักรเปอร์เซีย (อย่างเรื่องของพระนางเอสเธอร์เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น) ชาวยิวส่วนใหญ่ที่ไม่เดินทางกลับแผ่นดินแม่ ยังคงคอยโอกาสที่จะกลับไปเริ่มชีวิตใหม่ในแผ่นดินของบรรพบุรุษ กษัตริย์ทรงแนะนำให้บรรดานายคลังในมณฑลปากตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส ให้ช่วยหาสิ่งสิ่งที่ต้องการแก่เอสราในการบูรณะตัวเมืองให้กลับสู่สภาพเดิม เพราะพระยาห์เวห์เป็น “ผู้ดลพระทัยของกษัตริย์ให้เสริมความงามแก่พระนิเวศของพระยาห์เวห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม” (เอสรา 7:27) ในที่สุดกษัตริย์ทรงมอบอำนาจให้ท่านเอสราเป็นผู้นำในการถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างถูกต้อง ขณะเดียวกันถือรักษากฎหมายของแผ่นดินไว้อย่างเหมาะสม พร้อมทั้งให้จัดฟื้นฟูธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิว และจัดตั้งระเบียบบริหารตามพระบัญชา เพราะเป็นสิ่งสำคัญที่จะเสริม

สร้างสังคมให้ดีขึ้น ยิ่งกว่านั้นกษัตริย์ยังทำบางสิ่ง ซึ่งได้ทำให้ท่านเอสราและชาวอิสราเอลทำการบูรณะหรือก่อสร้างในแผ่นดินบ้านเกิดได้ง่ายขึ้น

การที่กษัตริย์มีความหวังใยในการสร้างกรุงเยรูซาเล็ม และพระวิหารขึ้นใหม่ เป็นสิ่งบ่งบอกว่ากษัตริย์ได้กลายเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าของท่านเอสรา หรือ และการที่กษัตริย์ “อารทาเซอร์ซีส” เอย์พระนามพระเจ้าด้วยการสั่งว่า “ให้นำเงินและทองคำซึ่งกษัตริย์ และที่ปรึกษาของพระองค์ สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ประทับในเยรูซาเล็ม” (เอสรา 7:15) คำศัพท์เฉพาะทาง (terminology) ซึ่งกษัตริย์ใช้เอย์ถึงพระเจ้าของอิสราเอลบอกเป็นนัยว่า กษัตริย์มองเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสมือนเป็น “เทพเจ้า” (deity) ประจำถิ่นอีกองค์หนึ่ง ผู้ซึ่งจะขึ้นขอบในสิ่งของ และอวยพรแก่ผู้นำสิ่งมีค่ามาถวาย กษัตริย์ไม่ต้องการ “พระ” (god) หรือ “เทพ” ท้องถิ่นพิโรธพระองค์ หรือโอรสของพระองค์ (เอสรา 7:23) เพิ่มเติมจากนี้เราควรสังเกตว่าในปี ก.ค.ศ. 457 เป็นปีที่ประเทศอียิปต์ก่อการกบฏต่อรัฐบาลเปอร์เซีย ซึ่งเป็นไปได้ว่าความอ่อนน้อมของกษัตริย์เปอร์เซียเป็นการหวังผลในความจงรักภักดีจากผู้คนแห่งแคว้นยูดาห์

น่าเสียดายไม่น้อย แม้กษัตริย์จะมีปฏิกิริยาอันดีทั้งต่อท่านเอสรา และเนหะมีย์ แต่ก็ไม่ได้ทำให้พระองค์เป็นผู้เชื่อในพระเจ้า เพราะไม่มีพระคัมภีร์ข้อใดบ่งบอกว่ากษัตริย์กลายเป็นผู้เชื่อ กระนั้นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นการเปิดเผยให้ทราบว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสามารถใช้คนที่ยังไม่กลับใจใหม่ให้ทำตามน้ำพระทัยของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้

แม้ว่าจะอยู่ท่ามกลางความเจ็บปวด และความทุกข์ยากลำบาก เราสามารถจะเรียนรู้ที่จะไว้วางใจในอำนาจการปกครองเหนือโลกของพระเจ้าได้ตามที่เราได้เห็นตรงนี้อย่างไร

อ่านพระธรรมเอเสรา 7:6 และ 10 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเรา
อะไรเกี่ยวกับความสำคัญของการศึกษาเรื่องศาสนาอย่างถูกต้อง

ท่านเอเสราอุทิศถวายจิตใจทั้งหมดแต่พระเจ้า ท่านตัดสินใจทุ่มเทเวลา
ให้กับการศึกษา แล้วนำมาปฏิบัติ และสอนกฎเกณฑ์ และกฎหมายของ
พระองค์แก่คนทั้งหลาย (เอเสรา 7:6, 10) ทั้งหมดนี้เป็นการเตรียมความพร้อม
ให้กับท่านสำหรับพันธกิจที่ยิ่งใหญ่กว่าในแผ่นดินอิสราเอล ข้อพระคัมภีร์
บันทึกไว้อย่างชัดเจนว่า ท่านเอเสราอุทิศถวายตัวท่านเองให้กับการศึกษา แล้ว
นำเอาสิ่งที่ได้เรียนรู้มาปฏิบัติ และสอนบทบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้กับ
คนทั้งหลาย

เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวพรรณนาในเชิงลึกสำหรับท่านเอเสราว่า “ท่าน
เอเสราเกิดในเชื้อสายของท่านอาโรนได้รับการฝึกอบรมในงานของปุโรหิต และ
เพิ่มเติมจากส่วนนี้ ท่านเอเสราคุ้นเคยกับงานเขียนของนักเล่นกล (magicians)
และตำราของนักโหราศาสตร์ (astrologers) งานเขียนของนักปราชญ์ (wise
men) แห่งอาณาจักร “เมโด-เปอร์เซีย” แต่ท่านเอเสรายังไม่พึงใจในสภาพด้าน
จิตวิญญาณของท่าน ท่านเอเสราปรารถนาจะดำเนินกับพระเจ้าเต็มสติปัญญา
เพื่อจะให้ทุกสิ่งเป็นไปตามน้ำพระทัยพระเจ้า ดังนั้นท่านเอเสรา “ได้ตั้งใจของ
ท่านที่จะศึกษาธรรมเนียมบัญญัติของพระยาห์เวห์และทำตาม และสอนกฎเกณฑ์
และกฎหมายของพระองค์ในอิสราเอล” (เอเสรา 7:10) สิ่งนี้ทำให้ท่านเอเสรา
อุทิศเวลาศึกษาประวัติศาสตร์ประชากรของพระเจ้าอย่างขยันขันแข็งตามที่ผู้
เผยพระวจนะและกษัตริย์ หลายท่านได้ทำการบันทึกไว้ นอกจากนี้ท่านเอเสรา
ยังทำการค้นคว้าคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ เพื่อจะเรียนรู้ว่าเหตุใดองค์พระผู้-
เป็นเจ้าจึงทรงอนุญาตให้กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย และประชากรของพระองค์
ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังดินแดนของคนนอกศาสนา” (เอลเลน จี. ไวท์,
ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 608)

“ท่านเอเสรามุ่งมั่นที่จะฟื้นฟูความสนใจให้ผู้คนหันมาศึกษาพระคัมภีร์
ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้เป็นเอกสารคงอยู่ตลอดไป ท่านเอเสราได้ใช้ความ

อุตสาหกรรมบันเทิงตลอดชีวิตเพื่อสงวนรักษา และเพิ่มจำนวนข้อเขียนศักดิ์สิทธิ์
ทำนวยรวบรวมหนังสือกฎหมายเท่าที่สามารถจะหาได้ และให้มีการคัดลอกเพิ่ม
ขึ้นและแจกจ่ายให้กับผู้นำทุกระดับ ถ้อยคำบริสุทธิ์จำนวนที่เพิ่มขึ้นถูกมอบใน
มือของคนมากมาย เป็นการแพร่ความรู้ซึ่งประเมินค่าไม่ได้ให้ขยายออกไป”
(เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 609)

สังเกตว่า แม้ท่านเอสราได้เรียนรู้วิถีชีวิต และความเชื่อของคนนอก
ศาสนา ท่านทราบว่าเขาเชื่อและปฏิบัติอย่างไม่ถูกต้อง ดังนั้นท่านจึง
แสวงหาที่จะรู้จักความจริง จากแหล่งแห่งความจริง ซึ่งก็คือพระวจนะของ
พระเจ้า และ “พระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ท่านเอสราจะต้องทำตัวเป็น
คนที่ไม่ได้เรียนรู้อะไรมากมาย ในสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้จากมหาวิทยาลัยของโลก
เพราะว่า ไม่สงสัยเลยว่า ส่วนมากของวิชาที่พวกเขาสอนเป็นสิ่งที่ผิดในด้าน
จิตวิญญาณ และยิ่งกว่านั้น “งานเขียนของนักมายากล และงานเขียนของ
นักโหราศาสตร์” มีส่วนดีมากมายเพียงใด ในแง่ที่ได้ช่วยท่านให้เข้าใจกระจ่างใน
สิ่งที่จริงและเท็จ

มีวิธีใดบ้างในปัจจุบันนี้ที่เราอาจเป็นคนที่ได้เรียนรู้วิชาที่ไม่ถูก
ต้องในโลกนี้

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “เอสรา, บุโรहित และ
ธรรมาจารย์” หน้า 607-617, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์

เมื่อพิจารณาการทำงานอย่างขยันขันแข็งของท่านเอสรา “ท่านเป็น
ปากเสียงสำหรับพระเจ้า” ท่านให้การศึกษากับผู้คนรอบข้างได้รับรู้ถึงหลัก
การปกครองของสวรรค์ ในช่วงเวลาที่เหลืออยู่ในชีวิตของท่านไม่ว่าขณะอยู่
ในราชสำนักของกษัตริย์ เมโด-เปอร์เซีย หรือที่เยรูซาเล็ม งานหลักของท่าน
คือการเป็นครู ขณะที่ท่านสื่อสารความจริงที่ท่านได้เรียนรู้กับคนอื่นๆ ความ
สามารถในการประสาคความจริงของท่านเพิ่มพูนขึ้น ท่านเอสราได้กลายเป็น
บุคคลที่มีศรัทธาแก่กล้า ท่านเป็นพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่โลกในอำนาจ

ของความจริงแห่งพระคัมภีร์ เพื่อยกระดับชีวิตประจำวันของผู้คนให้สูงขึ้น”
(เอลเลน จี. วัต์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 609)

“งานด้านการปฏิรูปหากจะดำเนินต่อไปวันนี้ ยังมีความต้องการบุคคลเหมือนท่านเอสรา หรือเนหะมีย์ผู้ซึ่งไม่พยายามปิดบังความผิด หรือหาข้อแก้ตัวที่จะทำบาป ไม่หลบหน้าที่จะปกป้องพระเกียรติของพระเจ้า ต้องเป็นคนไม่หยุดพักจากภาระ และมีสันติสุขจนกว่างานแก้ไขสิ่งผิดได้สำเร็จ อีกทั้งพวกเขาจะไม่ทู่แท้งกับงานสงเคราะห์เพื่อเป็นการกลบเกลื่อน พวกเขาระลึกได้ว่าพระเจ้าไม่ทรงเลือกที่รักมักที่ชัง และพระองค์ไม่ทรงเข้มงวดกับคนไม่ก่อกวน แต่ทรงพิสูจน์ว่าได้แก่พระเมตตาแก่คนเป็นอันมาก พวกเขาเหล่านั้นจำได้ด้วยว่า บุคคลที่ประณามความชั่วร้าย พระวิญญาณของพระคริสต์จะเผยให้เห็นในเขาเสมอ” (เอลเลน จี. วัต์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 675)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่หลายประการจากองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับเรา แต่พระองค์จะไม่ทรงใช้อำนาจบังคับเรา ทำอย่างไรการเลือกของเราจึงจะไม่ขวางกั้นพระสัญญาของพระองค์ เพื่อให้พระสัญญาเหล่านั้นสำเร็จสมจริงในชีวิตของเราได้
2. จากคำอธิษฐานในพระธรรมดาเนียล 9:1-23 มีหลักการอะไรที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตของเราได้ ดาเนียลกำลังทำอะไร ท่านมีทำที่อย่างไร และท่านกำลังทูลขอเพื่อใคร
3. จากบทเรียนของวันพฤหัสบดี เราอ่านสิ่งที่ เอลเลน จี. วัต์ เขียนว่า พระวจนะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางพันธกิจของท่านเอสราอย่างไร และท่านเอสรามีความขยันเพียงใดในการเผยแผร์แก่คนที่อยู่กับท่าน มีบทเรียนที่ชัดเจนอะไร ที่สำคัญตรงนี้สำหรับเราในปัจจุบัน ที่พระวจนะของพระเจ้าควรเป็นศูนย์กลางของชีวิตและศูนย์กลางของคริสตจักร

บทที่ 2

ท่านเนหะมีย์

Nehemiah

วันที่ 5 - 11 ตุลาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เนหะมีย์ บทที่ 1 -2; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:9; สดุดี 23:1-6; กัณดารวิถี 23:19

ข้อควรจำ

“เมื่อข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้ โศกเศร้าอยู่หลายวัน และได้อดอาหาร และอธิษฐาน เหนาะพระพักตร์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ข้าพเจ้าทูลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และน่ายำเกรง ผู้ทรงรักษาพระสัญญา และความรักมั่นคง ต่อผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์” (เนหะมี 1:4, 5)

นับถึงวันนี้ ชาวอิวผู้พลัดถิ่นสองกลุ่มใหญ่ได้เดินทางกลับไป ยังแผ่นดินยูดาห์ อย่างนี้เท่ากับพระสัญญาที่ทรงทำไว้กับชนชาติ อีบรูได้สำเร็จสมจริงไปแล้วส่วนหนึ่ง แต่ยังมีผู้พลัดถิ่นอีกกลุ่มหนึ่งที่พระเจ้า กำลังทรงเตรียมตัว เป็นกลุ่มสุดท้ายของชาวอิวพลัดถิ่นที่ได้รับพระบัญชาให้ เป็นผู้แก้ไขปัญหา แม้ว่าสองกลุ่มแรกได้กลับไปสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และดำเนินการสร้างพระวิหารเสร็จไปแล้วส่วนหนึ่ง ส่วนที่ยังไม่เสร็จถูกปล่อย ทิ้งไว้ อันเนื่องมาจากถูกกลุ่มชนต่างชาติที่อยู่รายรอบทำการขัดขวาง ผู้คน จากชนชาติเหล่านั้นที่อาศัยอยู่รอบๆ ชนอิสราเอลไม่ต้องการให้ชาวอิสราเอล

สร้างตัวเมืองและกำแพงเมืองขึ้น เพราะพวกเขาเกรงว่าชนชาติอิสราเอลอาจกลายเป็นชนชาติที่มีพลังกล้าแข็งอย่างพวกเขาเคยเป็นมาแล้วครั้งหนึ่ง (เอสรา 4:6-24) ดังนั้นการที่ชนอิสราเอลพลัดถิ่นเดินทางกลับมาอีกได้กลายเป็นภัยคุกคามความมั่นคงของพวกเขา แต่พระเจ้าไม่ทรงเรียกประชากรของพระองค์ให้มาเริ่มงาน แล้วทอดทิ้งพวกเขาไป ขณะที่พวกเขากำลังดำเนินการก่อสร้าง ตามที่ได้ทรงเรียกให้พวกเขามาดำเนินการ พระเจ้าได้ทรงเตรียมชายอีกคนหนึ่งให้ดำเนินตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อให้งานก่อสร้างสำเร็จตามพระประสงค์ของพระองค์ ชายผู้นี้ชื่อเนหะมีย์ ชายผู้ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เขาสานต่องานก่อสร้างที่มีผู้ได้ทำไปบ้างแล้ว และเขาได้มุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จตามพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

วันอาทิตย์

ท่านเนหะมีย์ได้รับข่าวร้าย

Nehemiah Receives Bad News

พระธรรมเนหะมีย์เปิดฉากคล้ายพระธรรมดาเนียล (อ่านดาเนียล 1:1, 2) นั่นคือเริ่มต้นด้วยข่าวร้าย ถูกแล้ว คนจำนวนมากได้กลับไปยังบ้านเกิดบรรพบุรุษของพวกเขา แต่สิ่งต่างๆ ที่นั่นไม่ได้เป็นไปด้วยดีสำหรับพวกเขา

อ่านเนหะมีย์ 1:1-4 เหตุใดท่านเนหะมีย์จึงรู้สึกทุกข์ใจ และท่านตอบสนองต่อข่าวร้ายที่ท่านได้รับอย่างไร

ชาวยิวจำนวนหนึ่งถูกนำไปเป็นเชลย (สมัยกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์) ยังดินแดน “ชูซาน” (Shushan) ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ของศูนย์บริหารการปกครองของอาณาจักรเปอร์เซีย สถานที่ท่านเนหะมีย์ทำงานในราชสำนัก ในตำแหน่งพนักงานเชิญถ้วยเสวยสำหรับกษัตริย์ “ฮานานี” อาจเป็นพี่หรือน้องร่วมสายโลหิต เพราะว่ามี ความละม้าย แต่มีความคุ้นเคยมากกว่า สำเนียงที่อ้างถึง “ฮานันยาร์” ในเนหะมีย์ 7:2 แม้ว่าอาจเป็นไปได้เป็นการอ้างถึงพี่น้องร่วมชาติชาวอิสราเอลคนหนึ่ง ช่วงเวลาการสนทนากับ “ฮานานี” เป็นไปได้ที่สุดเกิดขึ้นระหว่างกลางเดือนพฤศจิกายน-กลางเดือนธันวาคม ของปี ก.ค.ศ. 445 ซึ่งเป็นเวลา 13 ปีภายหลังที่ท่านเอสรา (และกลุ่มชาวยิวพลัดถิ่น) ได้เดินทาง

กลับไปที่กรุงเยรูซาเล็ม และศัตรูได้ทำลายกำแพงเมือง พวกเขาจึงไม่มีที่ปกป้องตนเองและแสนหดหูใจ

เป็นสิ่งสำคัญที่จะเอ่ยว่า กษัตริย์ “อารทาเซอร์ซีส” ได้บดขยี้ความหวังของเหล่าชาวยิวพลัดถิ่นที่ได้เดินทางกลับไปโดยได้สั่งระงับโครงการก่อสร้างที่กำลังก้าวรูดไป หลังจากที่ได้รับหนังสือร้องเรียนจากกลุ่มคนที่เข้าขัดขวางจากปากแม่น้ำอีกด้านหนึ่ง (เอสรา บทที่ 4) เรื่องนี้เท่ากับเป็นการอนุญาตให้ศัตรูทำลายกำแพงเมืองที่ได้สร้างขึ้นใหม่ได้ (เอสรา 4:23) ท่านเนหะมีย์คงจะได้ยินข่าวลือถึงความหายนะ แต่ท่านก็ไม่มีคำตอบชัดเจนจนกระทั่งถึงช่วงเวลานี้

แม้ว่าพระวิหารถูกสร้างขึ้นใหม่ แต่ก็ยังไม่เปิดใช้งานอย่างเต็มที่ เพราะประชาชนที่ต้องการให้ประกอบพิธีการถวายบูชาไม่สามารถอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม สถานการณ์นี้ทำให้ท่านเนหะมีย์เศร้าใจยิ่ง ข่าวสารเรื่องนี้มีผลลึกซึ้งต่อจิตวิญญาณของท่าน: ทั้งนี้เพราะชาวยิวไม่ได้ถวายพระสิริแด่พระเจ้า แม้ว่าพวกเขาได้เดินทางกลับมาด้วยวัตถุประสงค์ดังกล่าว พวกเขาได้ละเลยพระนิเวศของพระเจ้า และนครอันบริสุทธิ์ อันเนื่องมาจากความกลัวต่อศัตรูและความกดดัน

ดังนั้นท่านเนหะมีย์ได้หันหน้าเข้าหาพระเจ้าโดยไม่รอช้า ท่านไม่ได้บ่นว่าชาวยูดार्ชขาดความเชื่อหรือซื่อสัตย์ แต่ท่านเนหะมีย์ยอมรับสถานการณ์ตามที่ได้รับรายงานมา สิ่งที่ท่านทำคือการคุกเข่าของท่านลง ทำการอธิษฐานและอดอาหาร

ในข้อรำยนี้ ท่านเนหะมีย์ร้องให้ อดอาหารและอธิษฐาน สิ่งนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับการเผชิญปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาแห่งการทดลองที่เราจำเป็นต้องร้องทูลขอความกรุณาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

อ่านคำอธิษฐานในเนหะมีย์ 1:5-11 มีอะไรที่แตกต่างจากคำอธิษฐานทั่วไป เหตุใดท่านจึงกล่าวเหมือนว่าท่านเป็นคนหนึ่งที่ทำผิดด้วย

1. “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และความรักมั่นคงต่อผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์” (เนหะมีย์ 1:5)

2. “ขอทรงเจียพระกรรมบัง และลืมนพระเนตรดู” (เนหะมีย์ 1:6)

3. ข้าพระองค์ขอสารภาพความบาป (เนหะมีย์ 1:6, 7)

4. ขอทรงระลึกถึงพระสัญญาของพระองค์ (เนหะมีย์ 1:8, 9)

3. พระองค์ได้ทรงไถ่พวกข้าพระองค์ (เนหะมีย์ 1:10)

2. ทรงไถ่ข้าพระองค์ (เนหะมีย์ 1:11)

1. พระเจ้าทรงอวยพระพรให้รุ่งเรือง และทรงพระเมตตา (เนหะมีย์ 1:11)

คำอธิษฐานของเนหะมีย์มีความสอดคล้องอย่างงดงาม โดยเริ่มด้วยการพูดถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แล้วเอ่ยถึงความบาปของตนเอง และจบลงด้วยการร้องขอความช่วยเหลือ เป็นลักษณะคล้ายการอธิษฐานของท่านดาเนียล ในดาเนียล บทที่ 9 และเป็นได้ว่าท่านเนหะมีย์คุ้นเคยกับคำอธิษฐานของท่านดาเนียล ที่น่าสังเกตคือคำอธิษฐานของท่านเนหะมีย์ไม่ได้เริ่มต้นด้วยการร้องขอความช่วยเหลือ แต่เป็นการกล่าวถึงความจริงเกี่ยวกับว่าพระเจ้าคือใคร พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ และน่าเกรงขาม ท่านชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงยึดมั่นในพันธสัญญาของพระองค์ และทรงพระกรุณาเหล่าผู้ที่รักพระองค์ คำกล่าวของท่านเนหะมีย์ประหนึ่งว่าเป็นการเตือนความทรงจำของพระเจ้าว่าพระองค์ทรงสัตย์ซื่อ และแม้บัดนี้พระองค์ไม่อาจจะเป็นอื่น

คำอธิษฐานปรากฏในโครงร่างพิเศษดังที่ได้พรรณนาให้เห็น (ข้างบน) ซึ่งศูนย์กลางอยู่ในข้อที่ 8 จุดที่ท่านเนหะมีย์ออกเสียงชัดเจนถึงพระสัญญา

ของพระเจ้า: ท่านเนหะมียกกล่าวว่า “ขอทรงระลึกถึง” ซึ่งคำว่า: “ระลึกถึง” พระเจ้า ที่พระองค์ทรงสัญญาว่า พระองค์จะทรงทำให้ข้าพระองค์กระจัดกระจาย เมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อ แต่พระองค์ทรงตรัสสัญญาด้วยว่าจะทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายกลับมา และจะทรงไถ่ถอนให้กลับคืนมาทุกสิ่งนับแต่ครั้งแรกได้เกิดขึ้น บัดนี้เป็นเวลาเต็มเต็มสิ่งอื่นๆ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายกำลังกลับคืนมาหาพระองค์” ท่านเนหะมียกไม่กลัวที่จะอ้างพระสัญญาของพระเจ้า และที่จะเตือนความทรงจำของพระองค์ในพระสัญญาทั้งหลายแน่นอนไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่ทราบ หรือจดจำพระสัญญาของพระองค์ไม่ได้แต่เป็นว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยความเต็มใจของเรา ที่จะอ้างถึงพระสัญญาของพระองค์ พระองค์ทรงประสงค์ให้เราเชื่อพระสัญญา และกล่าวทบทวนออกมาดังๆ ต่อพระองค์ โดยกล่าวออกมาเป็นคำๆ ในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับเรา เราสามารถได้รับการเสริมกำลังการตัดสินใจของเราเองที่จะไว้วางใจในพระสัญญาเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่ยังไม่แน่ใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนจะสิ้นหวัง

อะไรคือพระสัญญาบางประการของพระเจ้า ที่คุณสามารถอ้างด้วยตัวของตนเองเดี๋ยวนี้ เหตุใดจึงสำคัญที่เราจะ “ไม่ยอมแพ้” ในการอ้างพระสัญญาเหล่านั้น (ยิ่งกว่านั้น ถ้าคุณยอมแพ้ จะมีอะไรเหลือให้คุณ)

วันอังคาร

ท่านเนหะมียกพูดออกมา

Nehemiah Speaks Out

พระธรรมเนหะมียก 1:11 กล่าวว่าเนหะมียกเป็นพนักงานเขียนด้วยเสวยสำหรับเราที่ดูเหมือนเป็นงานที่ไม่สำคัญอะไร แต่ “พนักงานเขียนด้วยเสวย” อาจเป็นบุคคลทรงอิทธิพลมาก ในเมื่อพวกเขามีโอกาสรับใช้ใกล้ชิดกับกษัตริย์อย่างต่อเนื่อง เหล่าพนักงานเขียนด้วยเสวยจะซึมเครื่องดื่มทุกประเภทก่อนยื่นถวายให้กษัตริย์ดื่ม ทั้งนี้เพื่อป้องกันยาพิษ หรืออันตรายที่จะเกิดแก่กษัตริย์ เฮโรโดตัส (Herodotus) ซึ่งให้เห็นว่าชาวเปอร์เซียถือว่า พนักงานเขียนด้วยเสวยเป็นบุคคลมีเกียรติสูง พวกเขาได้รับการยอมรับโดยกษัตริย์อัสซีเรีย (Assyria) เช่น พนักงานเขียนด้วยเสวยของกษัตริย์อัสซีเรียคนหนึ่งชื่อ

“อีซาร์แฮตดอน” (Esarhaddon) ดำรงตำแหน่งหัวหน้าคณะรัฐมนตรีของอาณาจักรอียิปต์ด้วยตำแหน่งหนึ่ง ดังนั้นท่านเนหะมีย์ดำรงตำแหน่งสูงในอาณาจักรเปอร์เซีย และเพราะว่าท่านเข้าถึงกษัตริย์ได้ง่าย ท่านจึงทูลขอพระเจ้าทรงใช้ท่านในการพูดกับกษัตริย์เกี่ยวกับสถานการณ์ในแผ่นดินยูดาห์

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 2:1-8 มีอะไรเกิดขึ้น อันเป็นผลลัพธ์มาจากคำอธิษฐาน และการอดอาหารของท่านเนหะมีย์

คำอธิษฐานได้รับคำตอบในเดือนนิซาน (Nisan) ประมาณเดือนเมษายน ปี ก.ค.ศ. 444 สี่เดือนได้ผ่านไปนับตั้งแต่ “ฮานานี” (Hanani) และชาวยิวนำข่าวการต่อต้านการสร้างกรุงเยรูซาเล็มมาให้ท่านเนหะมีย์รับทราบ และเป็นสี่เดือนเต็มที่ท่านเนหะมีย์อธิษฐานและอดอาหาร และแต่ละวันอาจทำให้ท่านรู้สึกเหมือนพระเจ้าไม่ทรงตอบ แต่เวลากำหนดของพระเจ้านั้นสมบูรณ์ พระเจ้าทรงเตรียมกษัตริย์ให้รับฟังคำทูลขอของท่านเนหะมีย์ และกษัตริย์ทรงตอบสนองอย่างน่าพิงพอใจยิ่ง

คำทูลขอนี้ไม่ใช่สิ่งจะเกิดขึ้นได้ทุกวัน ที่กษัตริย์จะให้อนุญาตพนักงานเชิญถ้วยเสวยลาหยุดจากหน้าที่ได้เป็นปี หรือหลายปี ข้าได้รับการแต่งตั้งให้ไปรับหน้าที่ผู้ว่าราชการ (governor) ในต่างแดน พระเจ้าตรัสผ่านท่านเนหะมีย์ และทรงดลใจกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส ที่ I แห่งเปอร์เซีย ให้แต่งตั้งท่านเนหะมีย์เดินทางไปปกครองเหนือแผ่นดินยูดาห์ ในพระคัมภีร์ตอนนี้เอ่ยถึงพระราชินีให้การสนับสนุนด้วยตอนที่กษัตริย์ทำการตอบสนองคำทูลขอของเนหะมีย์ การที่มีพระราชินีอยู่ด้วยกับกษัตริย์อาจเป็นช่วงโอกาสที่ท่านเนหะมีย์ทำการรับใช้เป็นการส่วนพระองค์ เพราะโดยธรรมเนียมแล้วพระราชินีจะไม่เสด็จไปในงานเลี้ยงที่จัดขึ้นอย่างเป็นทางการ อนึ่งท่านเนหะมีย์ไม่ได้เอ่ยเรื่องนี้ที่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อที่จะรักษาภาพไม่ให้ผู้คนคิดว่ากษัตริย์มีแนวคิดไว้ก่อน ในเรื่องนี้ หากเป็นการตอบสนองต่อคำทูลขอของท่านเนหะมีย์เป็นการส่วนตัว ขณะที่ท่านเนหะมีย์กล่าวทูลขอด้วยอารมณ์ความรู้สึก และเมื่อถึงเวลาที่เนหะมีย์เอ่ยถึงสถานที่เจาะจง กษัตริย์ก็พร้อมตอบสนอง

ตำแหน่งของเนหะมีย์และดาเนียลมีความคล้ายคลึงกันอย่างไร และความรูสึกด้านบวกที่กษัตริย์มีต่อเนหะมีย์เป็นอย่างไร

พุธ

ท่านเนหะมีย์ถูกส่ง

Hehemiah Sent

กษัตริย์ส่งจดหมายกับท่านเนหะมีย์เพื่อนำไปให้ “สันบาลัท” (Sanballat) ชาวไฮโรนา และ “โทบิอาห์” ชาวอัมโมน เจ้าหน้าที่ระดับสูงในมณฑล ฟากตะวันตกแม่น้ำยูเฟรติส เพื่อปูเส้นทางให้ท่านเนหะมีย์เดินทางไปสู่ความสำเร็จ นอกจากนี้ กษัตริย์ทรงส่ง “อาสาฟ” เจ้าพนักงานป่าไม้ของกษัตริย์ เป็นผู้จัดหาไม้ทุกประเภทตามที่ท่านเนหะมีย์ต้องการใช้สำหรับสร้างตัวเมืองขึ้นใหม่ ตลอดจนสร้างกำแพง และประตูของพระวิหาร

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 2:9, 10 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงการต่อต้านเนหะมีย์และชาวยิวอย่างไร

ท่านเนหะมีย์เดินทางถึงเยรูซาเล็มในเวลาหลังกลางปี ก.ค.ศ. 444 กลุ่มต่อต้านได้ปะทุขึ้นก่อนที่ท่านเนหะมีย์พยายามจะดำเนินการใดๆ ขณะที่ท่านเนหะมีย์ส่งจดหมายขอความร่วมมือจากเหล่าข้าหลวงในดินแดน แวดล้อมที่ปัญหาปรากฏขึ้น ผู้ปกครองคนหนึ่งชื่อ “โทบิอาห์” (Tobiah) ชื่อนี้บอกว่าเป็นชาวยิว ซึ่งมีความหมายว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าแสนดี” (บุตรชายของเขา “เจโฮฮานัน” มีชื่อบอกว่าเป็นคนยิวด้วยมีความหมายว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระกรุณา” เขารับตำแหน่งเป็นข้าหลวงของ “อัมโมน” ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่ากรุงเยรูซาเล็มแวดล้อมไปด้วยศัตรู: สันบาลัท ซึ่งเป็นผู้ว่าราชการแคว้นสะมาเรียอยู่ด้านทิศเหนือ โทบิอาห์ผู้ว่าราชการของอัมโมนอยู่ทิศตะวันออก และ “เกเซม” (Geshem) ชาวอาหรับ (Arab) (เนหะมีย์ 2: 18, 19) มีอาณาเขตขยายไปทางใต้ ผู้ซึ่งดูแลเอโดม (Edom) และโมอาบ (Moab) เป็นที่น่าเสียดาย ที่ผู้นำในแคว้นแถบนั้นหลีกเลี่ยงการพบปะกับท่านเนหะมีย์ ผู้มีความห่วงใยเกี่ยวกับ “การอยู่ดีมีสุข” (well-being) ของผู้ที่ถูกกดขี่ มีคำกล่าวว่า “เหล่าผู้มีนิสัยนักเลง (bullies) จะไม่รู้สึกชื่นชมยินดีในโชคดีของเหล่าคนที่พวกเขาคุกคามให้เสียขวัญ”

ท่านเนหะมีย์เดินทางถึงกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับกองทหารที่ทำการอารักขา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าท่านเดินทางมาเพื่อดำเนินพันธกิจสำคัญบางประการ ภาพนี้ปลุกใจชนเผ่าชาวต่างชาติผู้อาศัยอยู่ใกล้เยรูซาเล็มให้รู้สึกริษยาเพิ่มขึ้น ซึ่งบ่อยครั้งพวกเขาพยายามทำความเสียหาย และกล่าวสบประมาทชาวยิวผู้ออกหน้าในงานชั่วร้ายคือหัวหน้าของเผ่าเหล่านี้ นั่นคือ ชันบาลัทโฮโรไนท์ โทบีอาห์ ชาวอัมโมน และเกเซม ชาวอราเบียน จากเริ่มต้นมาแล้วที่ผู้นำเหล่านี้เฝ้าดูการก่อสร้างกำแพง และพระวิหารด้วยสายตาติเตียน อีกทั้งคอยจับตาดูการเคลื่อนไหวของท่านเนหะมีย์ และใช้ทุกวิถีทางในอำนาจของพวกเขาที่จะขัดขวาง (thwart) แผนงานของท่านเนหะมีย์ เพื่อกีดกันงานของท่าน” (เอลเลน จี. ไวท์ ใน “ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์” หน้า 635)

มีเหตุการณ์ใดในพระคัมภีร์ที่บุคคลผู้ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าเพื่อทำพันธกิจของพระองค์ได้รับการต่อต้านจากคนอื่น จงนำไปอภิปรายในวันสะบาโต

วันหยุดที่

ท่านเนหะมีย์เตรียมตัวทำภารกิจ

Nehemiah Prepares for His Task

ไม่มีคำถามใดๆ ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกท่านเนหะมีย์ให้ดำเนินภารกิจนี้ และพระองค์จะทรงจัดหาสิ่งทั้งปวงที่ท่านเนหะมีย์ต้องการให้ เปรียบแล้วท่านมียุทบริภัณฑ์ (armed) ด้วยความรู้แห่งพระสัญญาของพระเจ้า และการทรงเรียกอันแน่นอนจากพระองค์ ท่านเนหะมีย์เริ่มดำเนินการ แต่ท่านขับเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างระมัดระวัง และทำการอธิษฐานอย่างจริงจัง หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า แม้ท่านเนหะมีย์จะทราบพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน แต่การรับรู้ไม่ได้ทำให้ท่านละเว้นจากพื้นฐานการคิดใคร่ครวญอย่างรอบด้านว่าจะทำอะไรต่อไปอย่างมีขั้นตอน

อ่านเนหะมีย์ 2:11-20 ท่านเนหะมีย์เตรียมตัวอะไรเพื่อสร้างกำแพงเมืองขึ้นมาใหม่

บทเรียนการเป็นผู้นำ ข้อที่ 1: ท่านเนหะมีย์ไม่บอกกับใครเลย ว่า

อะไรคือแผนงาน “ข้าพเจ้าไม่ได้บอกให้ใครทราบ เรื่องที่พระเจ้าของข้าพเจ้า ทรงดลใจให้ข้าพเจ้าให้ทำเพื่อเยรูซาเล็ม” (เนหะมีย์ 2:12) ไม่เพียงเท่านั้น ท่านไม่บอกกับศัตรูในเรื่องนี้ อีกทั้งท่านไม่เผยให้เหล่าผู้นำชาวยิวรับรู้เช่นกัน เริ่มแรกท่านออกไปสำรวจพื้นที่ เพื่อจะทราบว่ามိုးอะไรต้องทำบ้าง

บทเรียนการเป็นผู้นำ ข้อที่ 2: ก่อนการนำเสนอสิ่งใด ท่านเนหะมีย์ ทำการบ้านของท่าน โดยทำการวางแผนการทำงานทั้งหมดที่จะต้องทำ

บทเรียนการเป็นผู้นำ ข้อที่ 3: เมื่อท่านพูดเกี่ยวกับภารกิจ ก่อนอื่น ท่านเนหะมีย์รายงานโครงสร้างว่าพระเจ้าได้ทรงทำอะไรบ้างแล้วในการเดินทาง มาที่เยรูซาเล็ม จากนั้นท่านเพิ่มเติมด้วยถ้อยคำของกษัตริย์ เสร็จแล้วท่านขอรับฟัง “คำมั่นสัญญา” (commitment) จากพวกเขา งานที่พวกเขาทุ่มเททำไปไม่ใช่ การอัครจริยที่บังเกิดขึ้นในเวลาอันสั้น ชาวยิวทั้งหลายได้ตอบสนองของท่าน เนหะมีย์อย่างน่าชื่นชม พวกเขาตัดสินใจลงมือก่อสร้าง แม้ทราบว่าการต่อต้านจะตามมา พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไม่เพียงการสนับสนุนจากกษัตริย์ผ่านการอธิษฐาน และการอดอาหารของท่านเนหะมีย์ แต่ทรงเตรียมทีมงานชาวยิวไว้รองรับด้วย พวกเขาตอบสนองถ้อยคำของท่านเนหะมีย์อย่างกล้าหาญ

อ่านเนหะมีย์ 2:19, 20 ข้อพระคัมภีร์ตรงนี้บอกเราเกี่ยวกับ ความเชื่อของท่านเนหะมีย์อะไรบ้าง และข้อพระคัมภีร์ใน เฉลยธรรม-บัญญัติ 7:9, สดุดี 23:1-6 และ กัณฑ์วิถิ 23:19 ได้ช่วยท่านเนหะมีย์ อย่างไร

การสนทนาของเราสาธิตว่าเราเป็นใคร และเราเชื่อจริงใจในสิ่งใด ท่านเนหะมีย์มีความโน้มเอียงจะพูดถ้อยคำหนุนใจ ท่านไม่กลัวที่จะรวมพระเจ้าเข้าไปในทุกเรื่องราวที่ท่านพูด และที่จะถวายพระสิริแด่พระองค์เช่นกัน แม้ว่าผู้คนที่ท่านสนทนาด้วยจะยับยั้ง หรือหัวเราะเยาะท่าน หรือแม้ท่านเนหะมีย์ จะทราบที่ศัตรูรู้สึกดูหมิ่นดูแคลนท่านก็ตาม ท่านก็จะไม่พูดเรื่องพระเจ้าด้วยเสียงอ่อนลง (mince) หรือยกพระเจ้าออกจากการสนทนา ซึ่งก็เหมือนกับท่านโยเซฟที่ใช้ชีวิตในประเทศอียิปต์หลายทศวรรษก่อนหน้านั้น ท่านเนหะมีย์ไม่กลัวที่จะเชิดชูพระเจ้าของท่านท่ามกลางผู้คนที่ยังไม่เชื่อในพระองค์

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ และ ไตร่ตรอง ในบท “ชายคนหนึ่ง ผู้ได้รับโอกาส” หน้า 628-634, *ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์*

เนหะมีย์เป็นบุรุษแห่งการอธิษฐาน: “บ่อยครั้งท่านเนหะมีย์หลังดวงวิญญูณในนามของผู้คนที่ท่านดูแล แต่บัดนี้ขณะที่ท่านอธิษฐานวัตฤประสงค์บริสุทธิ์ได้ก่อรูปร่างขึ้นในดวงจิตของท่าน ท่านตั้งปณิธานว่า ถ้าท่านได้รับความเห็นชอบของกษัตริย์ และได้รับความช่วยเหลือที่จำเป็นในเรื่องเครื่องมืออุปกรณ์ และวัสดุที่ต้องการ ท่านเองจะรับดำเนินการกิจการสร้างกำแพงเมืองกรุงเยรูซาเล็ม และจะนำความเข้มแข็งของชาติอิสราเอลกลับมาดังเดิม และท่านเนหะมีย์ได้ทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยให้ท่านได้รับความเห็นชอบในสายตาของกษัตริย์ เพื่อแผนการของท่านอาจดำเนินไปได้ วันหนึ่งกษัตริย์สังเกตเห็นใบหน้าอันเศร้าหมองของท่านเนหะมีย์ กษัตริย์ได้ถามว่าเจ้ามีความทุกข์หนักใจสิ่งใดในใจหรือ เมื่อโอกาสเปิดให้ ท่านเนหะมีย์เอ่ยทูลพระราชาวา “ขอพระราชาทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน...ที่ใบหน้าข้าพระบาทโศกเศร้าเป็นเพราะเมืองอันเป็นที่ฝังศพบรรพบุรุษของข้าพระบาทว่างเปล่าอยู่ และบรรดาประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย”... พระราชาตรัสกับข้าพเจ้าว่า เจ้าต้องการอะไร ข้าพเจ้าทูลว่า ถ้าพระราชาทรงพระทัยจำเพาะพระพักตร์ฝ่าพระบาท ขอทรงส่งข้าพระบาทไปยังยูดาห์ เพื่อข้าพระบาทจะสร้างเมืองขึ้นใหม่ และพระราชตรัสถามข้าพเจ้าว่า “เจ้าจะไปนานสักเท่าใด”... เป็นเวลาที่เดือนที่ท่านเนหะมีย์เฝ้ารอโอกาสอันเหมาะสมที่จะนำเสนอคำร้องขอต่อกษัตริย์” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์*, หน้า 629, 630)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คำตอบสำหรับคำถามของวันพุธ ที่ตลอดในพระคัมภีร์เก่าและใหม่ ผู้คนที่ถูกเรียกโดยพระเจ้าต่างต้องเผชิญกับการต่อต้านที่ยิ่งใหญ่ สิ่งนี้มีหมายความว่าอย่างไร บางทีคำถามที่ดีกว่าคือ มีใครบ้างที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าให้ทำพันธกิจของพระองค์ และไม่ถูกขัดขวางเลย สิ่งนี้บอกอะไรกับเรา เราควรจะรู้สึกท้อถอยไหม ในเมื่อเราทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า และเราจะเผชิญกับอุปสรรคเพื่อจะทำการนั้นให้สำเร็จได้อย่างไร มีอะไรที่เราเชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกให้เราทำ
2. พระธรรมเนหะมีย์ 2:18 บอกเราถึงอำนาจของการเป็นพยานส่วนตัว และเรื่องนี้เนหะมีย์ได้รับการตอบสนองในเชิงบวกจากเพื่อนร่วมชาติชาวยิวของท่านอย่างไร
3. ทั้งท่านเอสราและเนหะมีย์คงจะไม่ประสบความสำเร็จในการทำงาน ถ้าปราศจากการช่วยเหลือจากกษัตริย์ กล่าวได้ว่า คนของพระเจ้าเหล่านี้ร่วมมือกับผู้มีอำนาจทางการเมือง ซึ่งเป็นชาวต่างชาติที่ไม่เชื่อพระเจ้า เราได้รับบทเรียนอะไรจากเรื่องนี้ เมื่อเราหรือคริสตจักรจะทำงานร่วมกับผู้มีอำนาจปกครองบ้านเมือง และในขณะเดียวกันเราควรระมัดระวังอย่างไร
4. อ่านทวนคำอธิษฐานของท่านเนหะมีย์ (เนหะมีย์ 1:1-11) ในชั้นคุณได้รับอะไรจากคำอธิษฐานนี้ ที่ช่วยให้คุณมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งยิ่งขึ้นกับพระเจ้า คำอธิษฐานสอนเกี่ยวกับการอุทิศถวาย การสารภาพบาปและการอ้างพระสัญญาอะไรบ้าง

บทที่ 3

การทรงเรียกของพระเจ้า

God's Call

วันที่ 12 - 18 ตุลาคม 2019

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอเสรา 7:10; เนหะมีย์ 1:1-11; ดาเนียล 9:24-27; ดาเนียล บทที่ 8;
โรม 8:28, 29; โรม บทที่ 9; อพยพ บทที่ 3, 4

ข้อควรจำ

“สาธุการแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ผู้ดลพระทัยของกษัตริย์ให้เสริมความงามแก่พระนิเวศของพระยาห์เวห์ ซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม” (เอเสรา 7:27)

พระเจ้าทรงเรียกแต่ละคนให้ดำเนินภารกิจพิเศษหรือ พระเจ้าทรงมีบรรทัดฐานอะไรทรงทำให้คนหนึ่งมีคุณสมบัติมากกว่าคนอื่น ๆ สำหรับภารกิจบางอย่าง คุณสมบัติเหล่านั้นมีความแตกต่างในสายตาของมนุษย์ และสายพระเนตรของพระเจ้าอย่างไร ส่วนมากในพวกเราอาจจะตอบว่า “ใช่” โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับสองคำถามสุดท้าย มีหลายครั้งเมื่อพระเจ้าทรงเตรียมเรา ผ่านการศึกษา หรือประสบการณ์ สำหรับพันธกิจพิเศษ แต่ในเวลาอื่น พระองค์ทรงเลือกเราให้รับใช้ด้วยเหตุผลง่ายๆ เพราะเราเต็มใจ และถ่อมตนลง ไม่ใช่เรื่องง่ายเสมอไปที่จะทราบ ว่า พระเจ้าทรงเรียกอะไรในชีวิตของเรา อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์มีบันทึกมากมายในเรื่องของบุคคลที่พระเจ้าทรงเลือกสำหรับงานที่ทรงมอบหมายอย่างเจาะจงให้ดำเนินการ

น่าสนใจมาก ที่ท่านเอสรา และท่านเนหะมีย์ถูกเรียกโดยพระเจ้า ให้ดำเนินงานอย่างเจาะจง นั่นคือให้สร้างสิ่งที่ปรักหักพังไปแล้วขึ้นมาใหม่ อย่างไรก็ตาม การสร้างในกรณีนี้รวมเอาหลายภารกิจเข้าไว้ด้วยกัน เริ่มต้นด้วยผู้ถูกเลือกจะต้องนำชาวอิสราเอลซึ่งอาศัยในต่างแดนให้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และทำการสร้างพระวิหาร และตัวเมืองขึ้นใหม่ ในเวลาเดียวกันพวกผู้นำจะต้องสอนประชาชนเกี่ยวกับพระเจ้า และเหนือสิ่งอื่นใด ผู้นำต้องสอนผู้ติดตามให้กลับมาอุทิศชีวิต มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง เมื่อพูดเกี่ยวกับการเรียกจากพระเจ้า นั่นถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญเช่นกัน

วันอาทิตย์

การเรียกท่านเอสราและเนหะมีย์

The Calling of Ezra and Nehemiah

เราอาจพูดได้ว่า ท่านเอสราถูกเลือกสำหรับหลายเหตุผล: (1) ท่านเต็มใจที่จะเดินทางไปทำการ (2) ท่านมีคุณสมบัติเป็นผู้นำ และ (3) ท่านเป็นธรรมาจารย์และเป็นครูชำนาญการ ยังมีเหตุผลนอกเหนือจากนี้ ที่เราจะพบได้ในภายหลัง แต่มีข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่ง บางทีอาจเป็นข้อที่เปิดเผยให้เห็นดีที่สุดในที่สุด ว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงมอบหมายภารกิจนี้ให้ท่าน

พระธรรมเอสรา 7:10 กล่าวเกี่ยวกับท่านเอสราอะไรบ้าง ท่านเอสรา “ถูกเตรียม” หรือ “ถูกกำหนด” ดวงใจของท่านให้แสวงหา “บทบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และดำเนินการอย่างไร

คำว่า “ถูกเตรียม” หรือ “ถูกกำหนด” ในภาษาฮีบรูคือคำว่า “คัน” (kun) คำนี้สามารถแปลได้ว่า “ถูกเตรียม” “กำหนด” “มั่นคง มั่นใจ” (secure) สถาปนาคงที่ ดังนั้นความหมายแท้จริงของถ้อยแถลงนี้ดูเหมือนจะหมายความว่า “ท่านเอสราได้กำหนดดวงใจของท่าน” หรือ “ได้สถาปนาดวงใจของท่าน” ให้แสวงหาพระเจ้า

หลังจากที่ได้เดินทางถึงกรุงเยรูซาเล็ม ท่านเอสราได้เป็นตัวอย่างของบุคคลที่ได้อุทิศถวายตัวแต่พระเจ้านอกเหนือจากงานบูรณะ งานก่อสร้าง ท่านได้ทุ่มเทให้กับการสอนพระวจนะของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลา 13 ปี มันอาจดูเหมือนท่านไม่ได้สร้างความแตกต่างที่มองเห็นได้ชัดเจนจากช่วงเวลา

13 ปีนั้น แต่หลังจากกำแพงเมืองถูกสร้างเสร็จ ผู้คนถูกเรียกมาชุมนุมกัน และพวกเขาได้มาอย่างพร้อมเพียงโดยที่ไม่มีใครถูกบังคับ ทั้งนี้เพราะพระวณะของพระเจ้าที่พวกเขาได้ยินมาโดยตลอดจากท่านเอสรา และพระวณะนั้นได้หยั่งรากลึกในดวงใจของพวกเขา

เพราะเหตุใดท่านเนหะมีย์จึงถูกเลือก อ่านเนหะมีย์ 1:1-11

ท่านเนหะมีย์มีใจให้พระเจ้าและประชาชน ท่านรู้สึกทุกข์ใจ เมื่อท่านได้ทราบข่าวว่าการก่อสร้างในกรุงเยรูซาเล็มต้องหยุดไป ท่านเนหะมีย์มีจิตมุ่งมั่นเร้าร้อน (passion) สำหรับงานสร้างกำแพงเมือง และพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ซึ่งเหมือนกับท่านเอสรา ท่านรับอาสาทำงานชิ้นนี้ พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน และความปรารถนาของพวกเขา บางครั้งเราได้รับแนวคิดที่เรารักบางอย่าง และนั่นอาจไม่ได้มาจากพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าย่อมไม่ประทานภารกิจที่ยากลำบากซึ่งเราอาจไม่ต้องการทำ แต่ถ้าเราดำเนินไปกับพระเจ้า และปรารถนาจะทำบางสิ่งที่เรารักบ่อยครั้ง พระเจ้าจะทรงประทานสิ่งนั้นให้เราทำ อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงประสงค์ให้เราใจมุ่งมั่น (passion) และกระตือรือร้นในสิ่งที่เราทำเพื่อพระองค์

คุณเคยมีประสบการณ์ว่าพระเจ้าทรงเรียกให้ทำบางสิ่งเพื่อพระองค์ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณรักหรือไม่ อย่างไร

วันจันทร์

เวลาตามคำพยากรณ์

Prophetic Timing

ในบทเรียนบทแรกของไตรมาสนี้ เราศึกษาเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงเรียกท่านเศรุบบาเบล (ปี ก.ค.ศ. 538) และท่านเอสรา (ปี ก.ค.ศ. 457) เพื่อให้ดำเนินพันธกิจพิเศษ ในบทเรียน บทที่ 2 เราได้พิจารณาการเรียกที่ท่านเนหะมีย์ได้รับจากพระเจ้า (ปี ก.ค.ศ. 444) เราจำเป็นต้องตระหนักว่า การทรงเรียกเหล่านี้ได้ถูกกระทำขึ้นสอดคล้องกับ “การทรงรู้ล่วงหน้าของพระเจ้า” (God’s foreknowledge) เช่น ท่านเศรุบบาเบลได้รับการดลใจจากพระเจ้าให้ทำภารกิจเฉพาะ เพื่อตอบสนองต่อจุดสิ้นสุดของคำพยากรณ์ 70 ปีที่

ชนชาติอิสราเอลถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยโดยบาบิโลน ซึ่งผู้เผยพระวจนะ
เยเรมีย์ได้กล่าวพยากรณ์ไว้

**ปีที่เอซราได้รับการเรียกเรียกให้ทำพันธกิจ เป็นปีเดียวกันที่
กษัตริย์อารทาเซอร์ซีสออกพระราชกฤษฎีกา ปีนั้นมีความสำคัญตาม
คำพยากรณ์ใน ดาเนียล 9:24-27 อย่างไร**

ดาเนียล 9:25 กล่าวว่า “นับตั้งแต่การที่ถ้อยคำนั้นออกไป ให้สร้าง
กรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัยประมุขผู้ถูกเจิมไว้ ก็เป็นเวลา 7 สัปดาห์
และเยรูซาเล็มจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วยคุณ และลานเมืองเป็นเวลา 62 สัปดาห์”
สัปดาห์สุดท้ายของคำพยากรณ์นี้ถูกกล่าวถึงในข้อ 27 ในเมื่อหนึ่งสัปดาห์
ประกอบด้วยเจ็ดวันดังนั้นหนึ่งสัปดาห์ในคำพยากรณ์เท่ากับ 7 ปี (กันดารวิถี
14:34; เอเสเคียล 4:5, 6) ดังนั้น คำพยากรณ์นี้พูดเกี่ยวกับ 70 สัปดาห์ ซึ่ง
เท่ากับเวลาจริง 490 ปี คำถามที่ต้องได้รับคำตอบคือ ปีใดเป็นปีเริ่มต้น
ของ 70 สัปดาห์ในคำพยากรณ์ ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า เป็นเวลาที่มีพระราช
กฤษฎีกาให้บูรณะและสร้างกรุงเยรูซาเล็ม

มีพระราชกฤษฎีการวมกัน 3 ฉบับที่ตราออกมาเกี่ยวกับ “การนำชาว
ยิวกลับสู่สภาพเดิม” (restoration of the Jewish people) โดยกษัตริย์สาม
องค์คือ ไชรัส ดาร์อัส และอารทาเซอร์ซีส ทุกฉบับมีพระบัญชาให้ทำการ
บูรณะ และทำให้กลับสู่สภาพเดิม อย่างไรก็ตามก็มีพระราชกฤษฎีกาเพียงฉบับ
เดียวจากกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส ที่มีถ้อยคำแสดงความหวังใจสำหรับกรุง
เยรูซาเล็มโดยตรง และพระราชกฤษฎีกาฉบับเดียวกันนี้ที่ได้นำบรรดาถ้อยคำให้
เสริมความงามแก่พระนิเวศของพระเจ้า (เอซรา 7:27, 28)

เมื่อเรานับจุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์ 70 สัปดาห์จากปี ก.ค.ศ. 457
ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของกษัตริย์ อารทาเซอร์ซีสที่ 1 ตามที่กล่าวไว้ใน เอซรา 7:
7-26 เพิ่มเติมจากนี้ เพราะว่าในปี ก.ค.ศ. 457 เป็นปีเริ่มต้นของคำพยากรณ์
2,300 วัน ตามที่บันทึกไว้ใน ดาเนียล 8:14 ด้วย (ตามหัวของวันต่อไป)
พระราชกฤษฎีกานี้รับใช้เป็นจุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์ทั้งสอง คำพยากรณ์
เจ็ดสิบสัปดาห์สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 34 ซึ่งเป็นปีที่มีการประกาศพระกิตติคุณ

ขยายออกไป ขณะเดียวกันแพร่ออกไปยังชาวต่างชาติ (โดยถือเอาการข่มที่
เกิดขึ้นกับคริสตจักรแรกเริ่ม และการที่สเทเฟนได้เสียสละชีวิต “martyrdom”
เพื่อพระศาสนา) และ ณ จุดกึ่งกลางของสัปดาห์สุดท้าย คือปี ค.ศ. 31 เป็นปี
ที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ไถ่บาปบนไม้กางเขน

**คำพยากรณ์ในดาเนียล 9:24-27 เกิดขึ้นจริงอย่างไร และช่วย
เสริมความเชื่อของเราอย่างไร**

วันอังคาร

คำพยากรณ์ 70 สัปดาห์ และ 2,300 วัน

The 70 Weeks and the 2,300 Days

คำว่า “กำหนดไว้” (determined) พบในดาเนียล 9:24 “เจ็ดสิบ
สัปดาห์ถูกกำหนดไว้” ความหมายง่ายๆ คือ “เจ็ดสิบสัปดาห์ถูกตัดออกไป”
อย่างไรก็ดีแม้คำว่า “ถูกกำหนดไว้” (determined) ไม่ถูกใช้ในจุดอื่นของ
พระคัมภีร์ แต่คำนี้พบได้ในวรรณคดีของชาวฮีบรู ซึ่งหมายถึง “การตัดออก
ไป” จากบางสิ่งที่ยาวกว่า และในเมื่อดาเนียล บทที่ 8 นำเสนอคำพยากรณ์
2,300 วัน ซึ่งไม่ได้บอกจุดเริ่มต้นไว้ ตามหลักความจริง ในเมื่อบทถัดไปคือ
บทที่ 9 ได้พูดถึงคำพยากรณ์ 490 ปีว่า “ถูกกำหนดไว้” หรือ “ถูกตัดออก”
ย่อมจะเป็นการ “ตัดออก” จากคำพยากรณ์ 2,300 ปี ซึ่งได้เอ่ยถึงในบทก่อน
หน้า ยิ่งกว่านั้น ไม่มีคำพยากรณ์ใดๆ ในพระธรรมดาเนียลที่มีคำพยากรณ์
กำหนดเวลานานกว่า 2,300 ปี ให้ถูก “ตัดออกไป” ได้

**พระธรรมดาเนียล บทที่ 8 ส่วนใดเป็นส่วนหนึ่งของนิมิตที่
พระเจ้าทรงประทานให้ แต่ไม่มีคำอธิบาย (ดูโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดาเนียล
8:14, 26, 27)**

มีหลายเหตุผลว่าทำไม คำพยากรณ์ 70 สัปดาห์ของพระธรรมดาเนียล
9:24-27 และ คำพยากรณ์ 2,300 เวลาเย็น และเวลาเช้า (1 เวลาเย็น และ
1 เวลาเช้า = 1 วัน) ซึ่งอยู่ในดาเนียล 8:14 เป็นสิ่งที่อยู่ในคำพยากรณ์เดียวกัน
ดังนี้: (1) ทั้งสองเป็นช่วงเวลาในคำพยากรณ์เดียวกัน แต่แบ่งออกเป็นช่วงสั้น

และยาว (2) มีคำศัพท์เฉพาะของ “นิมิต” และ “ความเข้าใจ” เป็นตัวเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน (ดู ดาเนียล 8:26, 27 และ 9:23) (3) ทั้งสองช่วง “อธิบาย” คำพยากรณ์ที่พระเจ้าประทานให้ผ่านทูตสวรรค์กาเบรียล (ดู ดาเนียล 8:16 และ 9:21) (4) มีเพียงส่วนเดียวของนิมิตที่ไม่มีคำอธิบายใน ดาเนียล บทที่ 8 เป็นนิมิตเกี่ยวกับ 2,300 เวลาเย็น และเวลาเช้า (บางฉบับแปลว่า “วัน”) ใน ดาเนียล 8:14 (5) ดาเนียล บทที่ 8 บรรจุนิมิต (vision) และจากนั้นเป็นคำอธิบายส่วนหนึ่ง ขณะที่ดาเนียล บทที่ 9 มีคำอธิบายเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ในกรณีนี้ คำอธิบายมีเพียงส่วนหนึ่งของดาเนียล บทที่ 8 ไม่ใช่คำอธิบายซึ่งเป็นของคำพยากรณ์ 2,300 วัน (ของดาเนียล 8:14) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของนิมิตท่านดาเนียลยังไม่เข้าใจ (ดู ดาเนียล 8:27)

ข้อมูลที่ทำให้มายังเราในพระธรรมเอสรา เต็มให้กับส่วนที่ขาดหายในคำทำนายของคำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียลได้แก่ เมื่อไรจะเริ่มนับในประวัติศาสตร์เวลาในคำพยากรณ์เกี่ยวกับลักษณะสำคัญแห่งพันธกิจของพระคริสต์และการดำเนินงานแทนที่เรา

ดูแผนภูมิ 70 สัปดาห์และ 2,300 วัน

พุธ

การเลือกของพระเจ้า

God's Election

มีการพูดกันไม่น้อยเกี่ยวกับการที่ “พระเจ้าทรงเลือกเรา หรือเลือกเราให้ทำบางสิ่ง” หลายคนมีแนวคิดแตกต่างกันไป “การเลือกหมายถึงอะไร” พระคัมภีร์พูดอะไรบ้างเกี่ยวกับการเลือกของเรา

อ่านพระธรรมโรม 8:28, 29 พระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำอะไร พระองค์ทรงเลือกเราเพื่ออะไร

ข้อความตอนนี้กล่าวอย่างเจาะจงว่าพระเจ้าทรงกำหนดมนุษย์ไว้ล่วงหน้า (predestined) ให้ปรับวิถีชีวิตเข้ากับ (conformed) พระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ แต่ไม่ได้พูดว่าพระเจ้าทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้าให้ได้รับความรอดหรือได้รับการปรับโทษ (condemned) ซึ่งเรื่องนี้หมายถึงเราไม่มี

ทางเลือกหรือกล่าวได้อีกอย่างว่า การเลือกนั้นมีไว้สำหรับวัตถุประสงค์ในการเปลี่ยนแปลง (transformation) เราจะต้องเปลี่ยนแปลงเพื่อสะท้อนความรักแห่งพระบุตรของพระเจ้า ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงนี้เป็นพระสัญญาซึ่งปรากฏในพระธรรมโรม 8:30 ซึ่งอัครทูตเปาโลผู้ได้รับการดลใจจากพระเจ้าให้เขียนว่า เหล่าผู้ที่พระเจ้าทรงเรียก เขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ (justifies) และทำให้พ้นบาป (sanctifies) ดังนั้นเราไม่ถูกปล่อยให้ทำการเปลี่ยนแปลงด้วยตัวเอง แต่เป็นว่าพระเจ้าทรงสัญญาจะทำการเปลี่ยนให้สำเร็จโดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์

อ่านพระธรรมโรม บทที่ 9 การเลือกหรือการเรียกประเภทใดของพระเจ้าที่ได้รับการพรรณนาในบทนี้

ในพระธรรมโรม บทที่ 9 อัครทูตเปาโลอภิปรายเรื่อง “การเลือกของพระเจ้า” ให้ดำเนินภารกิจเจาะจง อิสราเอลเป็นชนชาติที่ได้รับการเลือกสรรไว้ ให้นำชาติเกี่ยวกับพระเจ้าไปเผยแพร่ทั่วโลก ส่วนของประโยคที่กล่าวว่า “ยาโคบนั้นเรารัก แต่เอซาวเราชัง” (โรม 9:13) โดยทั่วไปผู้คนมักจะเข้าใจผิดว่าหมายถึงความถึง พระเจ้าทรงรักเพียงคนเดียวเท่านั้นในพี่น้องสองคน อย่างไรก็ตาม “บริบท” ของข้อความตอนนี้ ท่านเปาโลกำลังพูดว่า ยาโคบถูกเลือก แต่เอซาวไม่ถูกเลือก ยาโคบถูกเลือกให้ทำอะไร ก็ให้เป็นบิดาของชนชาติอิสราเอล ดังนั้นมีการเลือกอยู่สองประเภทคือ การเลือกหรือการเรียกโดยพระเจ้า ประการแรก พระเจ้าทรงเลือกเราแต่ละคน “เป็นนคนๆ” สำหรับความรอด และทรงต้องการให้เราเปลี่ยนแปลงไปสู่พระฉายาของพระเยซู ประการที่สอง พระเจ้าทรงเลือกผู้คนต่างๆ เพื่อให้ดำเนินภารกิจเจาะจง

เพราะเหตุใดเราจึงควรได้รับการหนุนใจจากการที่ “เราถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าสำหรับความรอด” และสาเหตุที่บางคนไม่ได้รับความรอดนั้นขึ้นอยู่กับ การรับหรือปฏิเสธซึ่งเป็นการเลือกของบุคคล

ถ้าเราถูกเรียกโดยพระเจ้า เรายังคงมีอิสระในการเลือกที่จะ “รับเอา” หรือ “ปฏิเสธ” การเรียกนั้น ซึ่งก็เหมือนเรามีเสรีจะให้การต้อนรับ หรือทำการปฏิเสธความรอดที่พระเจ้าทรงเสนอให้กับเราทั้งหมด พระองค์อาจวางเราในตำแหน่งหนึ่ง แต่เราอาจเลือกจะไม่ทำตามข้อเสนอของพระองค์ ถูกแล้วพระเจ้าต้องการให้เราทำบางสิ่งเจาะจงสำหรับพระองค์ พอๆ กับที่พระองค์ทรงเรียกเราให้เป็นเหมือนพระองค์ การที่พระเจ้าทรงเลือกเราให้ดำเนินภารกิจเจาะจงเป็นส่วนหนึ่งในแผนการของพระองค์สำหรับความรอดของเรา โดยการทำงานตามที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำ เท่ากับเราได้เผยชีวิตของเราถึงความเป็นจริงแห่งความรอดที่พระองค์ทรงประทานให้เรา

กษัตริย์ซาอูลได้รับพระราชทานตำแหน่งกษัตริย์ นำเสียดายจริงๆ กษัตริย์ซาอูลไม่เคยถวายเป็นใจของพระองค์ทั้งหมดแต่พระเจ้า แม้ว่าซาอูลได้รับการยกย่อง การที่คนหนึ่งถูกพระเจ้าเรียกให้ทำบางสิ่งเป็นพิเศษเพื่อพระองค์ ไม่ได้หมายความว่าบุคคลนั้นจะอ้าแขนรับ (embrace) น้ำพระทัยของพระเจ้า อิสระภาพในการเลือก (free will) ยังขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเรา และถ้าเราไม่ติดตามการทรงนำของพระเจ้า เราอาจสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง

จากอพยพ บทที่ 3 และ 4 มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงเรียกใครบางคนให้ดำเนินภารกิจอย่างหนึ่ง

การตอบสนองของเราอาจเป็นเหมือนของท่านเอสรา และท่านเนหะมีย์ ซึ่งทั้งสองตอบรับโดยไม่มีคำถามใดๆ หรือเราอาจเป็นเหมือนท่านโมเสส ผู้อ้างเหตุผลคัดค้าน และกล่าวแก้ตัว ที่สุดท่านโมเสสตอบตกลง แต่ก็ยังพยายามถอยออกมา ท่านอ้างว่าท่านยังไม่เหมาะสมดีเพียงพอ ไม่ใช่คนมีชื่อเสียง ไม่อยู่ในตำแหน่งสำคัญ คงไม่สามารถทำให้ฟาโรห์รับฟังท่านได้ ท่านเป็นกังวลด้วยว่าชาวอียิปต์จะไม่เชื่อท่าน และไม่รับฟังท่าน และงานจะประสบความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง เพิ่มเติมจากนี้ ท่านยังอ้างว่าท่านไม่มี

คุณสมบัตินี้สำหรับภารกิจสำคัญเช่นนี้” (อพยพ 4:10) ท่านไม่มีความซ้ำซ้อน
ท้ายสุดท่านทูลพระเจ้าให้ส่งคนอื่นไปดำเนินภารกิจแทนท่าน กระนั้นเมื่อเรา
อ่านเรื่องของท่านโมเสส เราได้เรียนรู้ว่าท่านเป็นผู้นำที่ทำงานอย่างมีพลัง
แม้ท่านจะมีข้อบกพร่อง (flawed) อยู่บ้าง ท่านเป็นบุคคลที่สัตย์ซื่อในภารกิจ
สมกับที่พระเจ้าทรงเรียกท่านให้ทำ

มีข้อแก้ตัวอะไรที่เราได้พบบ่อย ที่กีดกันเราจากการทำสิ่งที่
พระเจ้าจะทรงมอบให้เราทำ

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์*,
หน้า 697-699, เกี่ยวกับคำพยากรณ์ 70 สัปดาห์ ว่าได้สำเร็จสมจริงใน
ประวัติศาสตร์อย่างไร

“เวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ การที่พระองค์ได้รับการเจิม
โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และการประกาศ
พระกิตติคุณไปยังชนต่างชาติ ได้ถูกชี้ให้เห็นอย่างเจาะจง นับเป็นสิทธิพิเศษ
สำหรับประชาชนชาวยิวที่จะเข้าใจคำพยากรณ์เหล่านี้ และที่จะตระหนักถึงการ
สำเร็จสมจริงทุกข้อในพันธกิจของพระเยซู พระคริสต์ทรงเร้าใจเหล่าอัครทูต
ถึงความสำคัญในการศึกษาคำพยากรณ์ โดยการอ้างถึงคำพยากรณ์ที่พระเจ้า
ทรงประทานให้ท่านดาเนียลเกี่ยวกับเวลาของพวกเขา พระองค์ตรัสว่า “เพราะ
ฉะนั้นเมื่อท่านเห็นสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะตั้งอยู่ในสถาน
บริสุทธิ์ ตามพระวจนะที่กล่าวไว้โดยดาเนียล ผู้เผยพระวจนะ” (ให้ผู้อ่าน
เข้าใจเอาเถิด) (มัทธิว 24:15) หลังจากการที่พระเยซูทรงฟื้นพระชนม์แล้ว
ขณะที่เดินทางไปเมืองเอมมาอูส ทรงพบสาวกเป็นเพื่อนเดินทางไปด้วยกัน
“พระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ถึงถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่
โมเสส และบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหมด” (ลูกา 24:27) พระผู้ช่วยให้รอดได้
ตรัสผ่านเหล่าผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย “ซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้สถิต
อยู่ในพวกเขาได้ทรงแจ้งไว้ โดยทรงบอกล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของ

พระคริสต์ และพระสิริที่จะมาภายหลังความทุกข์เหล่านั้น” (1 เปโตร 1:11)
(เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 234)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระเจ้าทรงเรียกคุณให้ทำบางอย่าง มีหลักการอะไร ที่คุณจะปฏิบัติตามเพื่อจะทราบได้ว่า คุณกำลังทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่ว่าจะสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่คุณชอบหรือไม่ก็ตาม
2. โยนาห์ตอบสนองการทรงเรียกของพระเจ้าอย่างไร มีบทเรียนอะไรที่สอนเราได้ จงเปรียบเทียบการตอบสนองการทรงเรียกของโยนาห์และอัครทูตเปาโล (ดู กิจการฯ 9:1-20) ว่าแตกต่างกันอย่างไร
3. “เรื่องราวของ ยูดาส อิสคาริโอท เป็นฉากที่จบลงด้วยความเศร้าสลดในชีวิต ซึ่งเขาควรได้รับเกียรติจากพระเจ้า หากยูดาสได้เสียชีวิตลงก่อนการเดินทางเที่ยวสุดท้ายไปกรุงเยรูซาเล็ม เขาคงได้รับการนับว่าเป็นอัครทูตคนหนึ่ง เป็นบารุซผู้มีคุณค่าท่ามกลางอัครทูตทั้งสิบสองคน และถ้าเขาเสียชีวิตลงในตอนนั้นทุกคนคงนึกเสียตาย และคิดถึงเขา” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 716) คิดถึงเรื่องของยูดาส อิสคาริโอท เขา “ถูกเรียก” ให้มาเป็นผู้ทรยศพระเยซูหรือ ถ้าเป็นเช่นนั้น เป็นการยุติธรรมต่อเขาไหม เราสามารถจะเข้าใจยูดาส และโอกาสที่เขาเปรียบเทียบกับสิ่งเลวร้ายที่เขาได้ทำไป เราได้รับบทเรียนอะไรจากชีวิตของเขา เกี่ยวกับอำนาจและอิสรภาพในการเลือกของเรา

บทที่ 4

การเผชิญหน้ากับการขัดขวาง

Facing Opposition

วันที่ 19 - 25 ตุลาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอสรา 4:1-5; 2 โครินธ์ 6:14; เอสรา 5:1-5; ฮักกัย บทที่ 1;

เอสรา 4:6-24; เนหะมีย์ บทที่ 4; เนหะมีย์ 6:1-13

ข้อควรจำ

“แต่พระเนตรของพระเจ้า ของเขาทั้งหลายอยู่เหนือพวก ผู้ใหญ่ของพวกยิว และเขาก็ยับยั้งเขาทั้งหลายไม่ได้จน กว่าเรื่องนี้จะทราบถึงดารีอัส และมีคำตอบเป็นหนังสือ เกี่ยวกับเรื่องนี้มา” (เอสรา 5:5)

พระธรรมเอสรา บทที่ 3-6 มีโครงสร้างเกี่ยวกับสาระสำคัญ ครอบคลุมช่วงประวัติศาสตร์แตกต่างกันเกี่ยวกับการขัดขวาง การสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ การตระหนักในสาระสำคัญนี้จะช่วยให้เรามอง เห็นภาพรวมของข่าวสารชัดเจนขึ้น

ชื่อเอสราถูกกล่าวครั้งแรกในเอสรา 7:1 ท่านเดินทางมาถึงในปี ก.ค.ศ. 457 หลายสิ่งได้เปลี่ยนแปลงไป และตัวกรุงเยรูซาเล็ม และกำแพง เมืองได้เริ่มการก่อสร้างไปบ้างแล้ว แต่ได้เกิดสะดุดลง ซึ่งต่อมาอีก 13 ปี ท่านเนหะมีย์ได้เดินทางมาถึง (กษัตริย์ “อารทาเซอร์ซีส” เป็นผู้ส่งมาในปี ก.ค.ศ. 444) และในที่สุดการก่อสร้างกำแพงเมืองได้ดำเนินการต่อ แม้การ ขัดขวางจะเข้มข้นขึ้น แต่งานก็เสร็จลงในเวลา 52 วัน (เนหะมีย์ 6:15)

การต่อต้านงานของพระเจ้าเป็นหัวข้อหลักในพระธรรมเอเสรา และเนหะมีย์ ดังนั้นจึงไม่ประหลาดใจที่การก่อสร้างพระวิหาร และกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ได้กระตุ้นให้เกิดการขัดขวาง และการข่มเหง ที่ได้ก็ตามที่เราหันไปมองในโลกปัจจุบัน พันธกิจของพระเจ้าถูกต่อต้าน ซาตานพยายามจะให้แน่ใจว่าพระกิตติคุณจะไม่ถูกเผยแพร่ไปอย่างรวดเร็ว เพราะเท่ากับเป็นการคุกคามอาณาจักรของซาตาน ในพระธรรมเอเสราและเนหะมีย์ ชาวยิวได้จัดการกับการขัดขวางอย่างไร

วันอาทิตย์

การขัดขวางเริ่มต้น

Opposition Begins

อ่านพระธรรมเอเสรา 4:1-5 เพราะเหตุใดชาวยิวกลุ่มสุดท้ายที่เดินมาเยรูซาเล็มจึงปฏิเสธที่จะรับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นในการสร้างพระวิหาร

หากมองอย่างผิวเผิน การที่บุคคลกลุ่มนั้นมาขอช่วยงานดูเหมือนเป็นการแสดงน้ำใจกรุณา ที่เพื่อนบ้านแสดงไมตรีจิตต่อกัน เหตุใดจึงปฏิเสธที่จะรับการช่วยเหลือ ในความรู้สึกรับรู้ จะพบคำตอบได้ในข้อพระคัมภีร์เอง คำว่า “ปรปักษ์” (the adversaries) เป็นผู้มาขออาสาช่วย และคำว่า “ปรปักษ์” คำเดียวเป็นการบอกใบ้ที่ทรงพลังว่าเหตุใดชนอิสราเอลมีปฏิกิริยาเช่นนั้นตามที่พวกเขาได้ทำ

เหตุใดผู้คนจึงถูกเรียกว่าเป็น “ปรปักษ์” พระธรรม 2 พงศ์กษัตริย์ 17:24-41 อธิบายว่าผู้คนเหล่านี้คือชนชาติต่าง ๆ ที่กษัตริย์อัสซีเรียส่งเข้าไปอาศัยในเขตพื้นที่สะมาเรีย แทนที่ชาวอิสราเอลฝ่ายเหนือที่ได้ถูกกวาดต้อนไปบาบิโลน ต่อมากษัตริย์อัสซีเรียเชื่อว่าชนชาติที่เข้าไปอยู่ต้องได้รับความคุ้มครองจากพระเจ้าของชาวอิสราเอล ซึ่งเป็นพระเจ้าของพื้นที่ กษัตริย์จึงให้ปุโรหิตหลายคนเข้าไปสอนชนชาติต่าง ๆ เหล่านี้ให้ทราบถึงพิธีนมัสการพระเจ้า ว่าพวกเขาจะนมัสการพระเจ้าแห่งแผ่นดินอย่างไร จึงเท่ากับเป็นการรวมเอาการนมัสการพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เข้าไปผสมกับการกราบไหว้ “พระ” หลายองค์ของชาวคานาอัน ดังนั้นชาวอิสราเอลรุ่นสุดท้ายที่เหลือซึ่งเดิน

ทางมาจากแผ่นดินบาบิโลนจึงกลัวว่าเหล่าผู้คนที่อาสามาช่วยสร้างพระวิหาร น่าจะขอนำ “พระ” ของพวกเขามาประดิษฐานในพระวิหารที่สร้างขึ้นใหม่ด้วย ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดและฉลาดที่สุด คือสิ่งที่พวกเขาได้ตอบปฏิเสธไปแล้ว สิ่งที่พวกเขาทำได้มีเพียง “การกล่าวคำขอบคุณ”

เราต้องจำไว้เช่นกันว่า เหตุใดสิ่งเหล่านี้จึงบังเกิดขึ้นในตอนเริ่มต้น ทั้งนี้เป็นเพราะเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา ได้ทำการประนีประนอมกับความเชื่อของชาวต่างชาติซึ่งอยู่แวดล้อมพวกเขา อันเป็นสาเหตุทำให้เกิดความพิณาศแก่พระวิหาร พอๆ กับการที่พวกเขาต้องพลัดพรากจากแผ่นดินบ้านเกิด ไปอยู่ต่างถิ่น เป็นที่คาดคะเนได้ว่า ขณะที่ขึ้นตอนการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ ดำเนินไปได้ดี สิ่งสุดท้ายที่พวกเขาต้องการทำคือการไม่เข้าใกล้ชิดกับชนต่างชาติที่อยู่ล้อมรอบมากจนเกินไป

มีอะไรอื่นอีกในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่แสดงให้เห็นว่า เหตุใด การตอบปฏิเสธ จึงเป็นสิ่งถูกต้องที่พวกเขาได้ทำ (ดู เอสรา 4:4, 5 ด้วย)

ลองคิดดูว่าเป็นการง่ายเพียงใดที่พวกเขาจะ “หาเหตุผลเข้าข้างตน” (rationalized) ด้วยการรับการช่วยเหลือนี้ ข้อพระคัมภีร์ 2 โครินธ์ 6:14 มีอะไรจะพูดกับเราในบริบทนี้

วันจันทร์ คำหนุนใจจากผู้เผยพระวจนะ
Prophets Encourage

น่าเสียดาย การต่อต้านที่ชนชาติยิวต้องเผชิญหน้าหลายชาติที่อยู่รายรอบตามที่ได้พรรณานาในพระธรรมเอสรา บทที่ 4-6 ทำให้พวกเขารู้สึกหวาดกลัว และไม่เต็มใจที่จะสร้างพระวิหาร

อย่างที่ได้อ่านถึงก่อนหน้านี้นี้ พระธรรมเอสรา 4:6-6:22 ไม่ได้เขียนขึ้นตามลำดับเหตุการณ์ ดังนั้นเราจะมองไปที่ บทที่ 5 ก่อน บทที่ 4

อ่านพระธรรมเอสรา 5:1-5 เหตุใดพระเจ้าทรงส่งผู้เผยพระวจนะ อักภัยและเศคาริยาห์ไปยังชนชาติยิว อะไรคือผลลัพธ์จากการกล่าวคำพยากรณ์ของพวกเขา

ชนชาติยิวได้หยุดการก่อสร้างเพราะว่าพวกเขาเกิดความกลัว แต่พระเจ้าทรงส่งพวกเขาไปยังยูดาห์เพื่อสร้างพระวิหารและเมือง พระองค์ได้ทรงวางแผน ในเมื่อพวกเขามีความกลัว พระองค์ต้องทำบางสิ่งเพื่อที่จะหนุนใจพวกเขา ดังนั้นพระองค์ทรงเรียกผู้เผยพระวจนะทั้งสองให้ก้าวเข้ามา การต่อต้านของมนุษย์ไม่อาจหยุดพระเจ้าได้ แม้ว่าชาวยิวจะมีปฏิกริยาหวาดหวั่นต่อการต่อต้านของศัตรูก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขาพระองค์ทรงทำการขับเคลื่อนพวกเขาให้ลงมือปฏิบัติอีก

อ่านพระธรรมฮักกัย บทที่ 1 มีข่าวสารอะไรสำหรับพวกเขา และมีบทเรียนอะไรสำหรับเรา

“ผู้เผยพระวจนะฮักกัยและเศคาริยาห์ ถูกเรียกให้มาเพื่อพบกับวิกฤติการณ์ ทรงใช้พวกเขาให้ปลุกเร้าคำพยาน ผู้สื่อข่าวทั้งสองนี้เผยให้ผู้คนทราบถึงสาเหตุของความยากลำบากของพวกเขา หนึ่งในสิ่งที่พวกเขาขาดจากความรุ่งเรืองในสิ่งของชั่วคราว เป็นผลมากจากการที่พวกเขาเพิกเฉยที่จะให้พระเจ้าเป็นหนึ่งในชีวิต ผู้เผยพระวจนะประกาศว่า ถ้าชนอิสราเอลถวายพระสิริแต่พระเจ้า หากพวกเขาแสดงความนับถือ และเคารพนบถ และการสร้างพระนิเวศของพระองค์ก่อนสิ่งอื่นใด ก็จะเท่ากับพวกเขาได้เชิญพระองค์ให้เสด็จมาสถิตอยู่ด้วย ซึ่งพระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับพระพร” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและกษัตริย์*, หน้า 573, 574)

วันอังคาร

งานได้ปิดตัวลง

Work Stoppage

พวกศัตรูได้ทำอะไร ในพระธรรมเอสรา 4:6-24 เพื่อที่จะหยุดงานในกรุงเยรูซาเล็ม

“ผู้คนในพื้นที่” ได้เขียนจดหมายกล่าวหาชาวยิว และการทำงานของพวกเขาส่งไปให้กษัตริย์ “ดาร์อัส” (เอสรา บทที่ 5 และ 6) จากนั้นก็เขียนส่งไปรายงานกษัตริย์ “เซอร์ซีส” (อาหสุเอรัส) อีกทั้งยังเขียนถึงกษัตริย์ “อาร์-

ทาเซอร์ซีส” ด้วย พวกเขาทำทุกสิ่งทุกอย่างในอำนาจของพวกเขา เพื่อที่จะให้ชาวยิวหยุดการทำงานในกรุงเยรูซาเล็ม

ผู้คนหลายชาติที่อยู่รอบชาวอิสราเอลอ้างว่าถ้ากรุงเยรูซาเล็ม และกำแพงเมืองถูกสร้างเสร็จ กษัตริย์จะสูญเสียอำนาจในการครอบครองเยรูซาเล็ม เพราะเยรูซาเล็มเคยเป็นสถานที่ของกลุ่มกบฏเสมอ และก่อความยุ่งยากให้อาณาจักรเรื่อยมาในอดีต น่าเสียดายที่กษัตริย์ “อารทาเซอร์ซีส” ทรงหวั่นไหว และเชื่อว่าสิ่งที่ชาวยิวทำการก่อสร้างก็เพราะว่าพวกเขาต้องการเรียกร้องอิสรภาพ และเหตุนี้การสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นอีกเท่ากับเป็นการส่งเสริมให้เกิดการปลุกปั่นให้เกิดการเผชิญหน้ากัน เหตุนี้กษัตริย์ได้ออกคำสั่งให้หยุดการก่อสร้าง และฝ่ายต่อต้านได้ส่งกองกำลังไปควบคุมเพื่อไม่ให้ชาวยิวก่อสร้างเมืองต่อไป การใช้กำลังบีบบังคับเช่นนี้ได้ทำให้งานของพระเจ้าหยุดชะงัก

อ่านพระธรรมเอสรา 4:23-24 เหตุใดชาวยิวจึงหยุดการก่อสร้าง พวกเขาทราบหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ มีอะไรเข้ามาในเส้นทาง

เป็นที่ประจักษ์ชัด ที่ชาวยิวตระหนักว่าพระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้มาสร้างกรุงเยรูซาเล็ม และพระวิหารขึ้นใหม่ แต่เพราะมีการขัดขวางอย่างรุนแรงเกิดขึ้น พวกเขารู้สึกกลัว เป็นไปได้ที่พวกเขาจะคิดหาข้อแก้ตัวต่างๆ เช่นว่า “ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่เหมาะสม” หรือ “ถ้าเรื่องนี้จริง แล้วพระเจ้าทรงประสงค์ให้เราทำอะไรแน่” “รอไปอีกหน่อย พระเจ้าจะหาทางออกให้เรา” หรือ “เราไม่น่าเดินทางกลับมาเที่ยวนี้เลย” เมื่อการต่อต้าน ขัดขวางได้เข้ามาบนเส้นทางที่เรากำลังทำการ แม้เราจะเชื่อว่าพระเจ้าทรงเรียกเราให้มาทำงาน เรามีความโน้มเอียงที่จะตั้งคำถาม และเกิดความสงสัยเกี่ยวกับการทรงนำของพระเจ้า เป็นการร้ายที่เราอาจตระหนักว่าตัวเราเองได้ทำผิด ความกลัวสามารถทำให้เรามองต้อจนคิดอะไรไม่ออก และความคิดด้านลบทำให้เรากเกิดความท้อถอยไร้พลังกำลัง แทนที่จะเฟื่องความสนใจไปยังฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

คุณเคยมีประสบการณ์คล้ายคลึงกันอย่างไรไหม มีความแน่ใจว่าพระเจ้าทรงเรียกคุณให้ทำบางสิ่ง แล้วมีอุปสรรค หรือความยากลำบาก

เกิดขึ้น ทำให้คุณหมกมุ่นอยู่กับความสงสัย (เช่น ท่านยอห์น ผู้ให้บัพ-
ติสมาครั้งหนึ่งท่านก็เกิดความสงสัยในพระเยซู) คุณได้เรียนรู้อะไรจาก
ประสบการณ์นั้น

พูด

ท่านเนหะมีย์ลงมือปฏิบัติ (ปี ก.ค.ศ. 444)

Nehemiah Take Action (444 B.C.)

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ บทที่ 4 ชาวยิวทำอะไรภายใต้การเป็น
ผู้นำของท่านเนหะมีย์ในการเตรียมความพร้อมสำหรับการต่อสู้กับฝ่าย
ขัดขวาง เหตุใดจึงสำคัญสำหรับพวกเขาในการเตรียมความพร้อมสำหรับ
การต่อสู้ แทนที่จะไม่ทำอะไร โดยการเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงปกป้องพวกเขา

หลังจากการได้เริ่มทำการก่อสร้างไปแล้ว และต้องหยุดชะงักลง ชาว
ยิวได้ลงแรงทำงานต่ออีกครั้งหนึ่ง ก่อนลงมือทำงาน ท่านเนหะมีย์นำชาวยิว
อธิษฐานขอการทรงนำ และการปกป้องจากพระเจ้า ท่านเนหะมีย์ได้จัดกอง
ทหารรักษาการณ์ขึ้น กำชับให้ตื่นตัวเฝ้าดูสถานการณ์รอบด้าน ส่วนคน
ทำงานได้จัดแบ่งออกเป็นกะ (shifts) สลับกันทำงานระหว่างกลางวัน และ
เวลากลางคืน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการต่อสู้กับศัตรูที่อาจปรากฏ
ตัวขึ้นได้ทุกเมื่อ นอกจากนี้ท่านเนหะมีย์จัดกองกำลังครอบครัวติดอาวุธให้
ประจำการอยู่รอบกำแพงพร้อมจะทำการต่อสู้ ท่านเนหะมีย์แบ่งผู้รับใช้ออกเป็น
สองกลุ่ม ขณะที่กลุ่มหนึ่งลงมือทำงาน ให้อีกกลุ่มหนึ่งถืออาวุธไว้ปกป้อง
มีการจัดเตรียมสิ่งที่ต้องการไว้เป็นพิเศษสำหรับผู้ทำงานทั้งปวงที่ทำงานสร้าง
กำแพง เพราะว่าพวกเขาทำงานด้านหน้าใกล้อันตรายมากกว่า ดังนั้นคนงาน
เหล่านั้นแต่ละคนต้องถือดาบไว้ในมือข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งจัดเรียงก้อนอิฐ
หรือก้อนหินพร้อมทั้งการโบกปูน พวกเขาเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับกองกำลัง
ของฝ่ายต่อต้าน พวกเขาทำงานส่วนของพวกเขา และพระเจ้าทรงทำการใน
ส่วนที่เหลือ ท่านเนหะมีย์เชื่อในการปกป้องของพระเจ้า สิ่งนี้ได้ปล้ำให้มีพลัง
เต็มเปี่ยม อย่างไรก็ตามไม่ว่าหนึ่งบัญชาการบนเก้าอี้เบาอ่อนนุ่ม และคาดหวัง
ให้พระเจ้าทำทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ท่านและพวกคนงานทั้งหลายเตรียมความ
พร้อมไว้อย่างที่สุด และเต็มความสามารถของพวกเขา

มีข้อพระคัมภีร์สองตอน ตอนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงตั้งประชาชนไว้ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพงในส่วนที่ยังเปิดอยู่ ตามตระกูลของเขา โดยให้ถือดาบ หอก และคันธนู” (เนหะมีย์ 4:13) และอีกตอนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพูดกับขุนนาง และเจ้าหน้าที่ที่พึ่งพากับคนนอกนั้นว่า “การงานก็ใหญ่โต และกระจายกันไปมาก เพราะเราแยกกันอยู่บนกำแพงห่างจากกัน เมื่อพวกท่านได้ยินเสียงเป่าเขาสัตว์อยู่ตรงไหน จงวิ่งกรูกันไปหาพวกเราที่นั่น พระเจ้าของเราทั้งหลายจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา” (เนหะมีย์ 4:19, 20) ทั้งสองตอนนี้เป็นข้อพระวจนะให้การหนุนใจด้านจิตวิญญาณได้มากที่สุดที่พบในพระคัมภีร์ ชาวฮีบรูผู้ทำการก่อสร้างควรรได้หยุดงานอีกรอบหนึ่ง เพราะว่าพวกเขาได้รับการต่อต้านอย่างไม่รามือ (persistent) แต่ในครั้งนี้ แทนที่จะให้ความกลัวเข้าครอบงำ พวกเขาเชื่อมั่นในพระเจ้าว่าจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเขา เมื่อเราเผชิญกับการต่อต้านสำหรับพระนามของพระเจ้า สำหรับความเชื่อของเราหรือสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำ เราควรจะระลึกถึงว่า “พระเจ้าจะทรงต่อสู้เพื่อเรา”

ในตอนท้ายสุด ชาวฮีบรูตระหนักว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังสิ่งที่พวกเขา กำลังทำ สิ่งนี้ได้ทำให้พวกเขาเกิดความกล้าหาญที่จะก้าวไปข้างหน้า

เหตุใดจึงสำคัญที่จะทราบ ว่า สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่เป็นหน้าพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ ดังนั้นคำถามสำคัญที่จะนำมาถามคือ: ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไรว่า สิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังทำอยู่เป็นหน้าพระทัยของพระเจ้า

วันหยุดที่ดี

การทำ “งานใหญ่”

Doing a “Great Work”

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 6:1-13 เหตุใดท่านเนหะมีย์มองเห็นว่างานที่ท่านกำลังทำในกรุงเยรูซาเล็มเป็น “งานใหญ่” (เนหะมีย์ 6:3) มีความพยายามอะไรที่จะหยุดการทำงานของท่าน

พระธรรมเนหะมีย์ บทที่ 6 พรรณนาถึงความพยายามที่จะเอาชีวิตของท่านเนหะมีย์ สันบาลัท และเกเซม พยายามส่งจดหมายถึงท่านเนหะมีย์หลายฉบับ เชิญให้ท่านเนหะมีย์ลงมาจากกำแพงเมือง โดยอ้างว่าเพื่อไป

ประชุมปรึกษาหารือกัน ซึ่งสถานที่ประชุมคือทุ่งราบโอโน ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ของศัตรู ซึ่งจะไปเป็นการเผยให้เห็นเจตนาแท้จริงของการเชิญ ทั้งสันบาลัท ทอบีอาห์ และเกเซมได้มองเห็นหน้าตาแห่งโอกาสที่จะกำจัดท่านเนหะมีย์ เพราะถ้ำรอนกระทั้งกำแพงเมืองถูกสร้างเสร็จ และประตูเมืองปิด ชาวอียิวจะมีกำแพงปกป้องจากกษัตริย์เปอร์เซีย ดังนั้นศัตรูของชาวอียิวจะไม่สามารถเอาชนะชาวอียิวหากจะทำการต่อสู้ซึ่งๆ หน้า แต่ถ้าพวกเขาสามารถกำจัดผู้นำได้ จะเท่ากับพวกเขาได้ “หยุดชะงัก” (stunt) ความก้าวหน้าของงานก่อสร้าง หรืออาจทำให้งานก่อสร้างหยุดตลอดไป พวกศัตรูไม่ยอมวางมือแม้ท่านเนหะมีย์จะไม่ตอบสนองต่อคำเชื้อเชิญ พวกเขาพยายามไม่หยุดยั้งเรื่องนี้คงทำให้เนหะมีย์มีความคับข้องใจ (frustrating) ที่จะจัดการกับกลยุทธ์ของศัตรู อย่างไรก็ตามท่านตอบสนองพวกเขาด้วยการกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ไม่อาจลงไปจากกำแพงเมืองได้” (เนหะมีย์ 6:3)

โดยมาตรฐานของโลก ท่านเนหะมีย์เคยทำงานในตำแหน่ง “พนักงานถ้วยเสวย” (cupbearer) สำหรับกษัตริย์ ถือเป็นตำแหน่งมีชื่อเสียง ถือเป็นงานสูงส่งของแผ่นดิน ซึ่งท่านทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาให้กษัตริย์ด้วยอีกอย่างหนึ่ง แต่การเป็นผู้นำในงานก่อสร้างเมืองที่พังทลายลงแล้ว ซึ่งไม่มีความสำคัญในสายตาของชาวโลก แต่ท่านเรียกว่าเป็น “งานใหญ่” ท่านเนหะมีย์ถือว่างานของพระเจ้านั้น “ยิ่งใหญ่” และมีความสำคัญยิ่งกว่าเพราะท่านตระหนักว่าพระสิริแห่งพระนามของพระเจ้าเป็นประดุก “หมุด” (stake) แห่งกรุงเยรูซาเล็ม

อีกประการหนึ่ง เมื่อพระเจ้าทรงกำหนดศาสนพิธีสำหรับพระวิหาร พระองค์ทรงสถาปนาระบบปุโรหิตขึ้น เพื่อจะรักษาพระวิหารให้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ และเป็นจุดพิเศษในดวงจิตแห่งประชากรของพระองค์ ทรงอนุญาตให้เฉพาะพวกปุโรหิตเป็นผู้ทำหน้าที่ภายในพระวิหาร ลำพังตัวเราเองเป็นการยากยิ่งนักที่จะได้เห็นความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้าทรงจัดหาสิ่งหนึ่งที่จะให้ชาวอิสราเอลเข้ามาอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความเคารพนบถ ท่านเนหะมีย์ทราบถึงลานของพระวิหารเป็นสถานที่ที่ทุกคนจะเข้าถึงได้แต่ไม่ใช่ภายในห้องทั้งสองของพระวิหาร จากถ้อยคำของเซไมอาห์ เกี่ยว

กับการพบกันภายในพระวิหาร ไม่เพียงแสดงตนว่าเขาเป็นผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ เพราะได้แนะนำบางสิ่งตรงกันข้ามกับพระดำรัสของพระเจ้า ทั้งเป็นการเผยตัวเขาเองว่าเขาเป็นผู้ทรยศ (traitor) คนหนึ่ง

มีทางไหนบ้างที่เราในปัจจุบัน ซึ่งไม่มีพระวิหารบนแผ่นดินโลก แต่เราสามารถจะรักษาความรู้สึกบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าไว้ได้ การที่เราตระหนักในความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งแตกต่างจากความผิดพลาดของเรา ได้ผลักดันเราไปสู่ไม่ทางเขนอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “ช่างก่อสร้างกำแพงเมือง” “คำตำหนิผู้ทำการชู้กรรโชก” และ “แผนการของชาวต่างชาติ” หน้า 635–660, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์

“เหล่าผู้ทำการต่อต้าน และทำให้เกิดความท้อถอยแก่ช่างก่อสร้างในสมัยของท่านเนหะมีย์ ซึ่งต้องพบการเปิดหน้าชนของศัตรู ที่แสวงเป็นมิตรนับเป็นประสบการณ์ประเภทหนึ่งของผู้เชื่อในปัจจุบัน ขณะที่พวกเขาทำงานเพื่อพระเจ้า คริสเตียนต้องผ่านการทดสอบ ไม่เฉพาะต้องพบกับความโกรธการดูหมิ่นดูแคลนความโหดร้ายของศัตรูเท่านั้น แต่โดยความเกียจคร้าน ความไม่สม่ำเสมอ ความเป็นแต่่อุ่นๆ หรือการทรยศจากเพื่อนที่เคยกล่าวปฏิญาณต่อกัน และผู้ช่วยทั้งหลาย” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 644)

“ในการอุทิศถวายชีวิตอย่างมั่นคงของท่านเนหะมีย์ที่มีต่อพระเจ้า และการไว้วางใจของท่านอย่างหนักแน่นพอๆ กัน เป็นเหตุให้ศัตรูล้มเหลวและซึ่งนำท่านให้ได้รับอำนาจจากพระเจ้า คนเกียจคร้านจะตกเป็นเหยื่อการทดลองของศัตรูได้ง่าย แต่ในชีวิตของผู้มีเป้าหมายอันมีคุณธรรมสูงจะอยู่ใกล้พระเจ้า ขณะที่ผู้ดุดขับเป้าหมายชั่วร้ายจะพบจุดยืนเพียงเล็กๆ ความเชื่อของผู้ที่เข้าใกล้พระเจ้า เขาจะไม่อ่อนกำลัง จิตใจของพวกเขามุ่งอยู่กับสิ่งที่

อยู่เบื้องบน ไม่ใช่เบื้องล่าง และไกลโพ้น พวกเขาจะตระหนักในความรักที่ไม่สิ้นสุดของพระเจ้า และจะทำงานทั้งปวงให้สำเร็จตามเป้าประสงค์ดั่งาม ผู้รับใช้ที่แท้ของพระเจ้าจะทำงานด้วยความมุ่งมั่น และจะไม่ล้มเหลวเพราะว่าพระบัลลังก์แห่งพระคุณจะเป็นที่พึงพิงของพวกเขาอย่างต่อเนื่องไป” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 660)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ถ้าท่านอยู่ในตำแหน่งผู้นำเหมือนเศรุบบาเบลหรือเยชูอา และมีคนมาเสนอความช่วยเหลือ ท่านจะตอบรับอย่างไร พวกเขาเลือกตอบปฏิเสธ ในฐานะที่เป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราจะใช้อะไรเป็นบรรทัดฐานะวัดว่าสิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำร่วมกับคนที่มีความเชื่อแตกต่างจากเรา
2. แม้เราจะมองเห็นผ่านประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ ถึงอันตรายของการประนีประนอมความเชื่อของเรากับสิ่งอื่นในโลกนี้ จากประวัติศาสตร์ของชนอิสราเอลตั้งแต่ต้นจนถึงสมัยที่พวกเขาถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ล้วนเกิดจากการประนีประนอมกับความเชื่ออื่น นอกจากนี้แล้วยังมีกลุ่มคนที่ทำอะไรสุดโต่งเกินไปด้วย เช่นพระเยซูถูกกล่าวหาว่าละเมิดวันสะบาโต เพราะการรักษาโรคในวันนั้น (ดู ยอห์น 9:14-16) เราจะรักษากฎเกณฑ์ของพระเจ้าให้ถูกต้องแต่ไม่สุดโต่งได้อย่างไร

บทที่ 5

การละเมิดเนื้อหาของพระบัญญัติ

Violating the Spirit of the Law

วันที่ 26 ตุลาคม - 1 พฤศจิกายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เนหะมีย์ 5:1-5; อพยพ 21:2-7; มีคาห์ 6:8; เนหะมีย์ 5:7-12;

เฉลยธรรมบัญญัติ 23:21-23; เนหะมีย์ 5:14-19

ข้อควรจำ

“ในวันนี้ ของงคินหา สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และเรือนของเขา และดอกเบ็ญจของเงิน ข้าว เหล้าองุ่น และน้ำมัน ซึ่งท่านได้ริบเอาจากพวกเขาเสีย” (เนหะมีย์ 5:11)

ทั้งวันนี้ เราผู้เป็นมนุษย์ต่อสู้ดิ้นรนกับคำถามเรื่องทรัพย์สินสมบัติ ความยากจน และคิดถึงช่องว่างระหว่างคนรวย และคนจน และเราสามารถทำอะไรได้บ้างในเรื่องนี้ พระเยซูตรัสว่า *“เพราะว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอ แต่เราไม่ได้อยู่กับท่านเสมอไป” (มัทธิว 26:11)* นี่เป็นคำแก้ตัวที่ยากมากที่จะไม่ทำอะไรเกี่ยวกับการช่วยเหลือพวกเขาในทางที่กลับกัน พระคัมภีร์กล่าวเตือนให้ทำส่วนของเราที่จะให้การช่วยเหลือหาไม่เราแทบไม่มีสิทธิ์จะเรียกตัวเราเองว่าเป็นคริสเตียน

น่าตื้นใจสักเพียงใดที่ทำกลางชาวียพลัดถิ่นผู้เดินทางกลับมาเพื่อสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ทั้งๆ ที่พวกเขาต้องประสบกับการทดสอบต่างๆ และพบกับความยากแค้นในการเดินทางมา หัวข้อนี้ปรากฏให้เห็น ไม่เพียงความอดอยาก ความขาดแคลน และความยากจน แต่เป็นปริศนามากกว่าคนที่ร่ำรวยข่มเหงคนยากจน สิ่งนี้เป็นปัญหาเกิดก่อนที่ชาวียจะถูกกวาด

ตอนไปอยู่ต่างแดน และบัดนี้เมื่อพวกเขากลับมาครอบครองที่ดินของพวกเขาเอง ก็ยังปรากฏให้เห็นได้อีก

สัปดาห์นี้เราจะดูหัวข้อเก่าแก่ในอีกรูปแบบหนึ่ง และการที่ท่านเนหะมีย์ทำงานเพื่อจัดการกับเรื่องนี้ ซึ่งเราจะได้เห็นว่ามีอะไรทำให้การกดขี่กลับเลวร้ายขึ้น เพราะมันได้ทำไปภายใต้ “ตัวอักษรตามพระบัญญัติ” ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นตัวอย่างอันทรงพลังที่เราจำเป็นต้องระมัดระวังที่จะไม่ให้ข้อบังคับ และกฎเกณฑ์กลายเป็นจุดจบในตัวมันเอง แต่ให้เป็นความหมายสู่การทำให้สำเร็จ คือสะท้อนพระอุปนิสัยของพระเยชูออกมา

วันอาทิตย์

ความคับข้องใจของผู้คน

People's Grievance

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 5:1-5 มีอะไรเกิดขึ้นและผู้คนกำลังร้องทุกข์ต่อต้านอะไร

ชุมชนของชาวยิวดูเหมือนจะรวมตัวกันเป็นหนึ่งภายใต้การเป็นผู้นำของท่านเนหะมีย์เพื่อต่อต้านความกดขี่จากภายนอก แต่ภายในทั้งหมดยังไม่เป็นปกติสุขของชนร่วมชาติ ที่ร่วมกันร้องทุกข์ต่อการกดขี่ข่มเหง และทำการปกป้องตนเองจากการรุกรานของต่างชาติ แม้ว่าภายนอกจะปรากฏให้เห็นความเหนียวแน่น และความพยายามรวมตัวกันต่อต้านศัตรู แต่ภายในชุมชนมีการแตกแยกกัน พวกผู้นำ และคนร่ำรวยได้ใช้คนยากจน และผู้อยู่ใต้อิทธิพลเพื่อผลประโยชน์ของพวกเขา และสถานการณ์ได้กลับเลวร้ายลง จนทำให้ครอบครัวผู้ได้รับความยากลำบากพากันร่ำร้องเพื่อขอรับการบรรเทา บางครอบครัวกำลังร้องทุกข์ว่าพวกเขาไม่มีอาหารที่จะเลี้ยงลูกๆ ของพวกเขา บ้างก็ร้องว่า เพราะการกั้นดารอาหาร พวกเขาได้จำนองที่ทำกินของพวกเขา และตอนนี้ไม่เหลืออะไร ส่วนครอบครัวอื่นๆ พากันคร่ำครวญว่าพวกเขาได้กู้ยืมเงินเพื่อจ่ายภาษีให้รัฐบาลเปอร์เซีย และแม้แต่พวกเขาถูกๆ ของพวกเขาต้องไปเป็นทาส

ปรากฏว่าปัญหาหลักในความทุกข์เดือดร้อนมาจากการกั้นดารอาหาร และการจ่ายภาษี ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้ครอบครัวที่ยากจนอยู่แล้ว ต้องแสวงหา

ความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านของพวกเขา รัฐบาลเปอร์เซียกำหนดให้แต่ละจังหวัดของแคว้นยูดาห์จ่ายภาษี 350 เหริยเงินในแต่ละปี (ดู เนหะมีย์ 5:1-5 พระคัมภีร์ฉบับอันทอร์วุ่นหน้า 598 ให้คำอธิบายไว้) ดังนั้นเมื่อบุคคลไม่อาจจ่ายตามส่วนที่ทางการกำหนดให้ ถือเป็นภาคบังคับที่ไม่อาจผ่อนผันได้ โดยทั่วไปครอบครัวมักจะจำนองที่ดินทำกิน หรือกู้ยืมเงิน อย่างไรก็ตามเมื่อไม่สามารถหาเงินมาใช้หนี้ได้ในปีถัดไป พวกเขาต้องทำบางอย่างเพื่อหนี้ที่พวกเขาติดค้าง ซึ่งถ้าพวกเขาถูกยึดที่ทำกินไปแล้วก่อนหน้านี้ ตอนนั้นครอบครัวจะต้องส่งคนหนึ่งหรือสองคนในครอบครัว ซึ่งปกติจะเป็นลูกไปเป็นผู้รับใช้ของเจ้าของเงินกู้ เพื่อให้ทำงานใช้หนี้จนกว่าจะจ่ายหนี้หมด

บางครั้งเราพบความยากลำบากที่เป็นผลจากการกระทำของเราเอง และบางครั้งเราเจ็บป่วยหรือมีความลำบากด้านการเงิน ที่ไม่ได้เกิดจากความผิดพลาดของเราเองเสมอไป อย่างเรื่องที่กำลังกล่าวถึงในย่อหน้าที่ผ่านมา เมื่อนโยบายของรัฐบาลสร้างความเสียหายเปรียบให้กับผู้คนที่ยากจนอยู่แล้วต้องจำนองที่ดิน หรือแม้แต่ยอมให้ลูกไปเป็นทาสรับใช้ เรื่องเช่นนี้นำไปสู่ความยากเข็ญถึงขีดสุด เท่ากับพวกเขาถูกบังคับให้เดินต่ำลงด้วยบันไดที่ด้านล่างเป็นความยากจนที่ไม่เห็นทางออก

มีความน่าพิศวงเพียงใดถ้าจะว่าไป ปัจจุบันผู้คนยังคงต่อสู้ดิ้นรนกับความกดดันด้านเศรษฐกิจ มีข่าวสารอะไรที่เราจะรับจากข้อเท็จจริงที่หัวข้อในพระคัมภีร์กล่าวถึงบ่อย ๆ

วันจันทร์

ต่อต้านเนื้อหาของพระบัญญัติ

Against the Spirit of the Law

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 5:6-8 (ดู ใน อพยพ 21:2-7 ด้วย)
เหตุใดท่านเนหะมีย์จึงมีปฏิกิริยาตอบโต้ด้วยความโกรธ

เป็นเรื่องยากสำหรับเราในปัจจุบันนี้จะเข้าใจถึงสภาพความเป็นทาส เพราะเป็นแนวโน้มของวัฒนธรรมในโลกสมัยโบราณ ที่บิดามารดาอาจเป็นทาสด้วยตัวเอง หรือขายลูกให้เป็นทาส และในทางกฎหมายบิดามารดามีสิทธิ์

ที่จะขายบุตรได้ อย่างไรก็ตามในเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเน้นในเรื่องการให้เสรีภาพ พระองค์ทรงตั้งกฎเกณฑ์ให้ชาวอิสราเอลปฏิบัติ โดยกำหนดให้เจ้าหน้าที่ปล่อยทาสของพวกเขาทุกเจ็ดปี ซึ่งเท่ากับพระเจ้าทรงปกป้องผู้คนจากการเป็นทาสตลอดไป เป็นการเปิดเผยถึงพระประสงค์ที่จะให้ผู้คนมีชีวิตเป็นอิสระ

แม้การ “ให้ยืมเงิน” เป็นสิ่งที่กฎหมายอนุญาตให้ทำได้ (*พระคัมภีร์ต่อต้านอัตราดอกเบี้ยที่สูงผิดปกติ ดอพบยพ 22:25-27; เลวีนิติ 25:36, 37; เฉลยธรรมบัญญัติ 23:19, 20*) กระนั้น “ดอกเบี้ย” ที่ผู้ให้ยืมคิด จะต่ำมากเมื่อเปรียบเทียบกับชนชาติอื่นๆ โดยรอบพวกชาวอิสราเอลจะให้ลูกหนี้จ่ายดอกเบี้ยหนึ่งเปอร์เซ็นต์ในทุกๆ เดือน บันทึกลงของชาวเมโสโปเตเมียกล่าวว่า ผู้ให้กู้สามารถคิดดอกเบี้ยได้ถึง 50 เปอร์เซ็นต์ต่อการกู้เงินแท้ (silver) และคิดดอกเบี้ย 100 เปอร์เซ็นต์สำหรับการยืมธัญพืชในเวลาหนึ่งปี ดังนั้นดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 12 เปอร์เซ็นต์ต่อปีถือว่าต่ำมาก เมื่อเปรียบเทียบกับแนวปฏิบัติของประเทศต่างๆ ในแถบเมโสโปเตเมีย แต่โดยภาพรวมสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า สิ่งหนึ่งที่เจ้าหน้าที่ทำผิดคือการคิดดอกเบี้ย (เนหะมีย์ 5:10) และที่น่าสนใจคือผู้คนไม่เอ่ยถึงในการร้องทุกข์ของพวกเขาทั้งหลาย ทุกสิ่งดำเนินไปตามแนวโน้มของสังคม และอยู่ภายใต้แนวทางที่พระบัญญัติกำหนดให้ ดังนั้นเหตุใดท่านเนหะมีย์จึงรู้สึกโกรธมาก ที่น่าสังเกตท่านอาจจะแสดงกิริยาไม่ถูกต้อง แต่กระนั้นก็ทำให้เราได้เห็นความคิดอันจริงจังในเรื่องนี้ของท่าน ความจริงที่ท่านเนหะมีย์จัดการกับประเด็นนี้อย่างเด็ดขาดเป็นสิ่งที่น่ายกย่องมาก ท่านไม่ปล่อยให้เสียงของผู้ร้องทุกข์ลอยผ่านไปเพียงเพราะว่า พวกเขาไม่ได้ละเมิดบัญญัติในทางเทคนิค หรือได้รับการยอมรับจากสังคม ว่าเป็นเรื่องที่ดีงามเมื่อเปรียบเทียบกับกรปฏิบัติของคนในพื้นที่แถบนั้น แต่ในสถานการณ์นี้ถือว่าการละเมิดเนื้อหาของพระบัญญัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาแห่งความยากลำบากด้านเศรษฐกิจ เป็นหน้าที่ที่คนจะให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน พระเจ้าทรงเข้าข้างผู้ที่ถูกกดขี่ และผู้ที่ขัดสน และพระองค์ทรงสั่งให้ผู้เผยพระวณะต่อต้านความชั่วร้าย และผู้ก่อความรุนแรง และกระทำความลำบากแก่คนยากจนที่ตกทุกข์ได้ยาก

ในทางใดบ้าง ที่แม้เราจะไม่ตั้งใจ เราสามารถปฏิบัติตนตามตัวอักษรของพระบัญญัติได้ แต่ขณะเดียวกันเราอาจจะเมิดิวิญญาณของพระบัญญัติได้ (ดู มีคาห์ 6:8)

วันอังคาร

ท่านเนหะมีย์ลงมือปฏิบัติ

Nehemiah Acts

ดูเหมือนว่า การต่อว่าพวกขุนนางและผู้ปกครองตรงๆ ว่า “พวกท่านต่างคนต่างให้ยืมเงินโดยเรียกของประกันจากพี่น้องของตน” (เนหะมีย์ 5:7) ไม่ได้บังเกิดผลตามที่ปรารถนา ดังนั้นท่านเนหะมีย์ไม่หยุดตรงจุดนั้น แต่ได้ทำการต่อสู้อย่างต่อเนื่องเพื่อผู้ถูกกดขี่ท่ามกลางพวกเขา ท่านไม่เพียงถือว่าท่านได้พยายามชี้แจงให้พวกขุนนาง และพวกเจ้าหน้าที่ครึ่งหนึ่งแล้ว แต่ไม่เกิดผล ซึ่งเท่ากับท่านถูกอำนาจบีบให้ท่านเงียบเสียงไป ทั้งนี้ก็เพราะว่าคนทั้งปวงที่ท่านว่ากล่าวเป็นคนมีฐานะร่ำรวย ทรงอิทธิพลของแผ่นดิน ท่านจะมีพลังที่ไหนไปต่อต้าน แต่ท่านเนหะมีย์รู้สึกไม่พอใจจนกว่าปัญหาที่ท่านได้เริ่มต้นไว้ จะได้รับการแก้ไข แม้ว่าอาจเป็นการสร้างศัตรูกับผู้ที่มีอิทธิพลในชั้นตอนต่อไป

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 5:7-12 ท่านเนหะมีย์ให้เหตุผลอะไรในการต่อต้านสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น และท่านใช้อะไรในการเชิญชวนผู้คนให้แก้ไขสิ่งที่ผิดให้ถูก

ท่านเนหะมีย์เรียกประชุมครั้งใหญ่ ชาวอิสราเอลทั้งหมดได้มาชุมนุมกันเพื่อช่วยกันแก้ปัญหาในเรื่องนี้ ท่านเนหะมีย์คาดหวังให้คนทั้งปวงมาปรากฏตัวพร้อมกัน พวกผู้นำจะรู้สึกอับอายหรือกลัวหากพวกเขาจะทำการกดขี่ต่อไป

ท่านเนหะมีย์เริ่มต้นด้วยการเน้นในเรื่อง “การเป็นทาส” ของชาวยิวจำนวนมาก ซึ่งท่านเนหะมีย์รวมไปถึงชาวยิวที่เป็นทาสของคนต่างชาติ และถูกซื้อกลับมาให้เป็นทาสของชาวยิวด้วยกัน แล้วท่านเนหะมีย์เอ่ยถามพวกขุนนางและผู้ปกครองว่าพวกเขาพบว่าเป็นที่ยอมรับได้ที่จะซื้อและขายชาวยิวด้วยกันเอง เป็นสิ่งที่มีเหตุผลสำหรับชนอิสราเอลที่จะซื้อชาวยิวที่เป็น

ทาสของคนต่างชาติ เพื่อให้พวกเขามีเสรีภาพไม่ต้องถูกชาวต่างชาติกดขี่ แต่ให้พวกเขาเป็นของชาวยิวด้วยกันเอง

ไม่มีผู้นำคนใดตอบคำถามของท่านเนหะมีย์ พวกเขาเห็นว่าการแปลงเหตุผลนี้มีน้ำหนัก ดังนั้นท่านเนหะมีย์ดำเนินการประชุมต่อ ท่านถามพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าจึงว่า สิ่งที่คุณทำอยู่นั้นไม่ดี ท่านควรจะดำเนินในความยำเกรงพระเจ้าของเรา เพื่อป้องกันกรเยาะเย้ยของประชาชาติซึ่งเป็นศัตรูของเราไม่ใช่หรือ” (เนหะมีย์ 5:9) จากนั้นท่านเนหะมีย์ยอมรับว่า “ข้าพเจ้ากับพี่น้องของข้าพเจ้า และคนใช้ของข้าพเจ้ายังให้เขาเยี่ยมเงิน และเยี่ยมข้าวด้วยขอให้เราเลิกการให้เยี่ยมโดยเรียกของประกันนั้นเสียเถิด” (เนหะมีย์ 5:10) ท่านเนหะมีย์กล่าวย่ำว่าพระบัญญัติห้ามเรื่องการให้กู้ยืม และคิดดอกเบี้ยกับพี่น้องชาวยิวด้วยกัน ซึ่งท่านเนหะมีย์ได้เปิดเผยให้เห็นการเป็นผู้ปกครองของท่าน ท่านเนหะมีย์มีความประสงค์ให้ชาวยิวเป็นห่วงซึ่งกันและกัน ที่น่าทึ่งมากคือพวกขุนนาง และผู้ปกครองทั้งหลายตอบสนองเป็นเอกฉันท์ พวกผู้นำเห็นด้วยที่จะไถ่ถอนทุกสิ่งให้กับพี่น้องอิสราเอล

คุณเคยทำผิดกับคนอื่นไหม ถ้าเราสัตย์ซื่อก็จะตอบว่า “เคย” แล้วมีอะไรทำให้คุณกลับมาคืนดีกับเขาได้

พุธ

คำสาบาน

An Oath

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 5:12, 13 เพราะเหตุใดท่านเนหะมีย์จึงกล่าวคำสาปแช่งผู้ที่ไม่ทำตามสัญญาที่ได้ตกลงกันไว้

แม้ว่าพวกผู้นำตกลงจะไถ่ถอน และคืนสิ่งที่พวกเขาได้รับไปให้กับเจ้าของเดิม ท่านเนหะมีย์ไม่รู้สึกพึงพอใจ เพราะเป็นเพียงการตกปากรับคำ ท่านต้องการการพิสูจน์ให้แน่นอน ดังนั้นท่านขอให้พวกเขากล่าวคำ “สาบาน” (swear an oath) ต่อหน้าบรรดาปุโรหิต แนวปฏิบัตินี้เท่ากับเป็นหลักฐานทางกฎหมาย ซึ่งจะต้องมีการอ้างอิงในข้อตกลงในภายหลัง

แต่เหตุใดจึงมีกล่าวคำสาปแช่งไว้ ท่านเนหะมีย์กระทำสัญลักษณ์ของการรวบรวมเครื่องนุ่งห่มของท่าน ประหนึ่งเป็นการยึดถือบางสิ่งไว้กับพวกเขา

และจากนั้นก็สลัดออกเป็นเครื่องหมายของการสูญเสีย ดังนั้นหากมีใครไม่รักษาคำสาบานจะสูญเสียมันไป นี่เป็นธรรมเนียมของการกล่าวคำสาบานเพื่อที่จะให้ความประทับใจแก่คนอื่น ความสำคัญของบัญญัติหรือกฎเกณฑ์ โดยทั่วไปผู้คนไม่มีใครจะทำอะไรต่อต้านบัญญัติ ถ้ามีคำสาปแช่งรวมอยู่ด้วย ท่านเนหะมีย์รู้สึกว่าการนี้มีความสำคัญมาก ท่านตระหนักว่าจำเป็นต้องทำบางสิ่งที่รุนแรงเป็นการป้องกันไว้ก่อน ขณะเดียวกันก็เป็นการยกระดับความเป็นไปได้สู่ความสำเร็จ

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนเราเกี่ยวกับ “ความศักดิ์สิทธิ์” ของคำสาบานสำหรับผู้คนอย่างไร (กันดารวิถี 30:2; เฉลยธรรมบัญญัติ 23:21-23; ปัญญาจารย์ 5:4, 5; เลวีนิติ 19:12; ปฐมกาล 26:31)

ในตอนท้ายสุด การกล่าวคำด้วยพลังอำนาจ ถือว่าเป็นของประทานที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่มนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่แตกต่างอย่างเห็นได้ชัดจากการส่งเสียงสื่อสารของสัตว์ และเพราะมีอำนาจอยู่ในถ้อยคำของเรา และอำนาจนี้อาจนำไปสู่ชีวิต และความตายได้ ดังนั้นเราจะต้องระมัดระวังในสิ่งที่เราพูดออกมา ในสิ่งที่เราได้สัญญาจะทำอะไร และในสิ่งที่เราตกปากรับคำไว้กับใครมีคนมากมายเท่าใด ที่ครั้งหนึ่งได้โน้มน้าวบางคนให้มาสนใจในหลักความเชื่อของคริสเตียน แต่แล้ววันหนึ่งคนเหล่านั้นได้หันเหความสนใจออกไป เพราะมีคริสเตียนบางคนประพฤติดัวไม่น่าเชื่อถือ

ใคร่ครวญดูว่าถ้อยคำของคุณส่งผลกระทบต่อคนอื่นอย่างไร เราจะเรียนรู้ที่จะระมัดระวังในสิ่งที่เราพูดออกไปอย่างไร

วันพฤหัสบดี

ตัวอย่างของท่านเนหะมีย์

Nehemiah's Example

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 5:14-19 มีเหตุผลอะไรที่เนหะมีย์ ในฐานะผู้ว่าราชการแห่งดินยูดาห์ แต่ไม่ได้เรียกร้องเอาอาหารและเครื่องดื่มเต็มพิภคตามสิทธิ์ที่จะได้รับจากประชาชน (เนหะมีย์ 5:18)

ท่านเนหะมีย์น่าจะเป็นผู้ที่เขียนข้อความในพระคัมภีร์ตอนนี้ หลังจากที่ท่านเดินทางกลับไปยังราชสำนักของกษัตริย์ “อารทาเซอร์ซีส” หลังจากที่ได้ทำงานเป็นผู้ว่าราชการการแห่งยูดาห์ 12 ปี แม้ว่าในตำแหน่งผู้ว่าราชการการของท่าน ท่านมีสิทธิ์ได้รับรายได้จากประชาชนที่อยู่ใต้การปกครอง ท่านเนหะมีย์ไม่เคยอ้างสิทธิ์ตรงนี้ แต่ท่านใช้เงินทองของท่านสำหรับการดำรงชีวิต รวมทั้งการเลี้ยงดูครอบครัวของท่านเช่นเดียวกับข้าราชการใต้บังคับบัญชา ตามบันทึกผู้ว่าราชการการคนแรกคือท่าน “เศรุบบาเบล” ซึ่งเป็นผู้ว่าราชการการคนเดียวนอกเหนือจากท่านเนหะมีย์ที่เรารู้จัก ท่านเนหะมีย์กล่าวว่า “ผู้ว่าราชการการคนก่อน” ซึ่งเราค่อนข้างแน่ใจว่า ท่านเนหะมีย์อ้างถึงผู้ว่าราชการการ ระหว่างท่านเศรุบบาเบลและตัวท่านเอง ผลปรากฏว่าหลังจากที่ท่านเนหะมีย์ได้ทำงานครบเทอมในตำแหน่งของท่าน เป็นไปได้ว่าท่านได้ใช้จ่ายเงินส่วนตัวไปจำนวนมาก แทนที่จะแสวงหาความร่ำรวย เหมือนที่คนอื่นจะคาดหวังจากตำแหน่งอันมีชื่อเสียง ท่านมีฐานะมั่งคั่ง นี่เป็นเหตุผลว่าเหตุใดท่านจึงสามารถจัดหาอาหารประจำวันสำหรับคนหลายคน และท่านเป็นผู้มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้แก่คนอื่นอีกมากมาย (เนหะมีย์ 5:17, 18) แม้ว่าจะไม่ใช่ลักษณะเดียวกับที่ท่านอับราฮัมได้ทำ หลังจากที่ได้เป็นผู้นำกองกำลังไปช่วยเหลือผู้ที่ถูกจับตัวไปเป็นเชลย โดยบรรดากษัตริย์ของประเทศที่อยู่รายรอบ (ดูปฐมกาล บทที่ 14) ท่านเนหะมีย์ได้ทำอะไรตรงนี้ ซึ่งจะว่าไปได้เผยให้เห็นในหลักการสำคัญอย่างเดียวกัน

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 5:19 ท่านได้พูดอะไรตรงนี้ และเราเข้าใจข้อความดังกล่าวในลักษณะของ “พระกิตติคุณ” อย่างไร

สิ่งที่เรามองเห็นจากท่านเนหะมีย์ คือตัวอย่างของคนที่เกิดทุนองค์พระผู้เป็นเจ้า และงานของพระองค์ก่อนรายได้ และผลประโยชน์ส่วนตัว นี่เป็นบทเรียนสำหรับคนทั้งปวง โดยไม่เกี่ยวว่าสถานการณ์เจาะจงของเราจะเป็นฉันใด เป็นการง่ายที่เราจะทำงานรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าขณะที่เราไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไรมาก

อ่านพระธรรมฟิลิปปี 2:3-8 ในทางใดบ้าง ณ เวลานี้ ที่คุณ
สามารถเปิดเผยชีวิตของคุณเอง ที่ได้นำหลักการปฏิเสธตนเองมา
แสดงออกตรงนี้

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. วัตท์ ในบท “การต่อว่าผู้บีบบังคับ”
หน้า 646-652, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์

เมื่อท่านเหนื่อยมีภัยได้ยื่นเกี่ยวกับการบีบบังคับที่โหดร้าย ดวงจิตของท่านรู้สึกเดือดดาล ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกโกรธ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องทุกข์ของผู้ที่ถูกกดขี่” ท่านมองว่า ถ้าท่านต้องการประสบความสำเร็จในการทำลายธรรมเนียมการกดขี่ การบีบบังคับให้หมดไป ท่านจะต้องยืนหยัดสำหรับความยุติธรรม ด้วยพลังแห่งลักษณะนิสัย และความตั้งใจมุ่งมั่น ท่านเริ่มทำงานเพื่อนำการบรรเทาทุกข์มาให้พี่น้องร่วมชาติของท่าน” (เอลเลน-จี. วัตท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 648)

“พระเยซูทรงวางหลักการเพื่อทำให้การใช้ “คำสาบาน” ไม่จำเป็นต้องมีต่อไป พระองค์ทรงสอนความจริงอย่างตรงไปตรงมา ที่เป็นกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการพูดว่า “อย่าสาบานโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะทำให้ผมชาว หรือดำไปได้สักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้ จริงก็ว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ คำพูดที่เกินกว่านี้มาจากความชั่ว” (มัทธิว 5:36-37) (เอลเลน จี. วัตท์, *Thoughts From the Mount of Blessing*, หน้า 67)

“ตามหลักการของพระคริสต์ ถือว่าถ้อยคำเหล่านี้ หากไม่เป็นความจริง ไม่เหมาะสมที่นำมาใช้คือ ถ้อยคำสวดสาบาน คำที่ใกล้เคียงกับการดูหมิ่นดูแคลน อีกประเภทคือคำหลอกลวงที่เสนาหุ เช่นการยกย่อง เชิดชูที่ห่างไกลจากความเป็นจริง คำที่ยกยอปอขึ้น คำโอ้อวดที่เกินจริง การนำเสนอสินค้าที่ไม่ตรงกับความจริงซึ่งมีการใช้กันแพร่หลายในสังคม และในเชิงธุรกิจของโลกเหล่านี้เท่ากับเป็นการสอนให้ผู้คนพยายามทำตัวให้ปรากฏต่อสายตาคคนอื่นในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้เป็น หรืออาจกล่าวได้ว่าถ้อยคำที่กล่าวออกมาไม่ได้บอกให้

ทราบถึงอารมณ์ความรู้สึกในส่วนลึกแห่งดวงใจของเขาที่เขาสามารถจะเรียก
“ได้ว่าเป็นการพูดตามจริง” (เอลเลน จี. วัตส์, *Thoughts From the Mount of
Blessing*, หน้า 68)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เพราะเหตุใดความเห็นแก่ตัวจึงเป็นปัญหาใหญ่ในใจของมนุษย์ โดยเฉพาะเรื่องเงินและความสัมพันธ์กับผู้อื่น
2. ประชากรของพระเจ้าจะหลีกเลี่ยงความโลภได้อย่างไร จากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้: อีสยาห์ 58:3-12 และ มีคาห์ 6:6-8
3. จงใคร่ครวญถึงของประทานในการพูด ว่าถ้อยคำของเรามีพลังอำนาจอย่างไร ตามที่กล่าวไว้ในยอห์น 1:1, 2 “พระวาตะ” มีความหมายและความสำคัญอย่างไร
4. น้าอัศจรรย์ใจที่เมื่อสองพันกว่าปีที่แล้ว พระเยซูตรัสว่า คนยากจนจะอยู่ท่ามกลางพวกท่านเสมอ และเราได้รับการเตือนให้ช่วยเหลือผู้ขัดสน สองสิ่งนี้เตือนสติเราให้ช่วยเหลือคนยากไร้อย่างไร

บทที่ 6

การอ่านพระวาจา

The Reading of the Word

วันที่ 2 - 8 พฤศจิกายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เนหะมีย์ 8:1-8; เฉลยธรรมบัญญัติ 31:9-13; มัทธิว 17:5;

กิจการฯ 8:26-38; เนหะมีย์ 8:9-12; เลวีนิติ 23:39-43

ข้อควรจำ

“และพวกเขาอ่านจากหนังสือ จากธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างชัดเจน และเขาก็อธิบายความหมายประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น” (เนหะมีย์ 8:8)

กำแพงกรุงเยรูซาเล็มได้ถูกสร้างเสร็จ จากนั้นเป็นการติดตั้งประตูทั้งสี่ทิศ ชาวอิสราเอลทั้งหลายภายใต้การนำของท่านเนหะมีย์ ได้ร่วมใจกันทำงานหนักจนสำเร็จเรียบร้อย เมื่อกำแพงอันสูงตระหง่านได้แล้วเสร็จ ประชาชาติต่างๆ ที่อยู่แวดล้อมต่างพากันเกรงขาม และยอมรับว่า “งานนี้สำเร็จได้ก็เพราะพระเจ้าของเราทรงช่วยเหลือ” (เนหะมีย์ 6:16) พวกเขาตั้งตารอที่จะเห็นว่า พระเจ้าแห่งอิสราเอลเป็นพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ เพราะว่าแม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่เหลือเชื่อ แม้ชาวอิสราเอลได้รับประสบการณ์การถูกขัดขวาง และเป็นที่ยกย่องชื่นชม แต่พวกเขายังสามารถสานต่อทำงานที่ชนรุ่นก่อนได้เริ่มต้นไว้ และปล่อยทิ้งร้างไว้หลายปี ให้สำเร็จลงได้

หลังจากที่งานก่อสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มได้เสร็จสิ้นลง ท่านเนหะมีย์ได้ทำการแต่งตั้งข้าหลวงแห่งกรุงเยรูซาเล็มคือ “ฮานานี” (น้องชาย

ของท่าน) และแต่งตั้ง “ฮานันยาห์” เป็นผู้บัญชาการป้อมปราการ บุคคลทั้งสองถูกเลือกบนพื้นฐานในความสุจริต ความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี มีคุณธรรม (integrity) เป็นบุคคลที่ไว้วางใจได้ เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนอื่น ๆ (เนหะมีย์ 7:2) นับเป็นการเลือกจากคุณสมบัติของบุคคลมากกว่าเป็นการเลือกโดยการลำดับญาติวงศ์ กำแพงเมืองสร้างแล้วเสร็จในวันที่ 25 เดือน “เอลูล” (Elul) ซึ่งเป็นเดือนที่ 6; (เนหะมีย์ 6:15)

ภารกิจต่อจากนี้คืออะไร ในหลายบทต่อมาของพระธรรมเนหะมีย์ (เนหะมีย์ บทที่ 8 -10) พรรณนาถึงเหตุการณ์สำคัญ ซึ่งเกิดขึ้นต่อเนื่องกันเป็นชุดในเดือน “ทิชริ” (Tishri) คือเดือนที่ 7 (เนหะมีย์ 8:2) ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เราสามารถมองเห็นตัวอย่างหลายตัวอย่าง ของการที่พลไพร่อิสราเอลมีความตั้งใจที่จะเชื่อฟังพระวามะของพระเจ้า และเราจะได้ทราบว่าเขามีความยินดีในพระวามะอย่างไร

วันอาทิตย์

ผู้คนมาชุมนุมกัน

The People Gather

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 8:1, 2 มีอะไรตรงนี้บอกเราเกี่ยวกับความสำคัญของพระวามะของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์

หลังจากชาวยิวได้สร้างกำแพงเยรูซาเล็มเสร็จแล้ว ชาวยิวทั้งหมดได้ย้ายเข้าไปอาศัยอยู่ภายในกำแพงเมือง และพวกเขาได้มาชุมนุมกัน ณ จัตุรัสกลางแจ้งของกรุงเยรูซาเล็มในเดือนที่เจ็ด ซึ่งมีชื่อว่าเดือน “ทิชริ” (Tishri) เดือนนี้อาจเป็นเดือนที่สำคัญที่สุดในรอบปีของชาวอิสราเอล เพราะเป็นเดือนที่มีการจัดพิธีต่างๆ ต่อไปนี้

1. พิธีเลี้ยงฉลอง เทศกาลเป่าแตร (Feast of Trumpets) ในวันที่ 1 ของเดือนที่ 7 (เป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการพิพากษาของพระเจ้า)

2. วันลบบาป (The Day of Atonement) วันที่ 10 ของเดือนที่ 7 (เป็นวันแห่งการพิพากษา)

3. วันเลี้ยงฉลองเทศกาลอยู่เพิง (Feast of Tabernacles) (หรือ Feast of Booths) วันที่ 15 ของเดือนที่ 7 (เป็นวันระลึกถึงการที่พระเจ้า

ทรงปลดปล่อยชนอิสราเอลจากประเทศอียิปต์ และพระองค์ทรงจัดหาสิ่งจำเป็นเพื่อการดำรงชีวิตของพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร)

การประชุมใหญ่สำหรับ “พิธีเลี้ยงฉลอง เทศกาลเป่าแตร” นี้จัดขึ้นในวันที่ 1 ของเดือนที่ 7 พวกผู้นำทั้งหลาย เรียกชาวอิสราเอลทั้งชาย และหญิงมาชุมนุมกันสำหรับโอกาสพิเศษ กิจกรรมหลักในรอบเช้า จากเช้าตรู่จนถึงเที่ยงวัน เป็นการอ่านหนังสือ “ธรรมบัญญัติ” เพื่อให้ประชาชนได้ระลึกถึงพระเจ้า และประวัติความเป็นมา ว่าพระเจ้าทรงนำพวกเขามาโดยตลอดอย่างไร ส่วนในรอบบ่ายเป็นการเลี้ยงฉลอง

ก่อนการประชุมครั้งใหญ่ ทุกคนได้รับเชิญและพวกเขาเดินทางมาด้วยความสมัครใจ พวกผู้นำได้เชิญให้ท่านเอสรานำหนังสือของท่านโมเสสมาอ่าน หลังจากท่านเอสรา ผู้นำคนอื่นๆ ผลัดกันอ่านหนังสือ “จากธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างชัดเจน และพวกเขาก็อธิบายความหมาย ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น” (เนหะมีห์ 8:8) แนนอนส่วนหนึ่งของพระธรรมบัญญัติที่ท่านเอสราอ่าน ได้รวมถึงตอนที่กล่าวถึงพระบัญญัติของพระเจ้าที่ทรงประทานให้ผ่านท่านโมเสสที่ภูเขาซีนายด้วย

อ่านพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 31:9-13 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกอะไรพวกเขาตรงนั้น และมีบทเรียนอะไรสำหรับเรา

ในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 31:9-13 ท่านโมเสสบอกชาวอิสราเอลว่า ช่วงระหว่าง “เทศกาลอยู่เพิง” จงเรียกคนอิสราเอลทั้งปวงมาชุมนุมกัน และให้ผู้นำอ่านธรรมบัญญัติให้คนอิสราเอลทั้งหมดฟัง ทั้งผู้ชาย ผู้หญิงและเด็ก รวมทั้งชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองด้วย

การอ่านพระธรรมเนหะมีห์ 8:1 ตามตัวอักษร จะพบข้อความว่า “เมื่อถึงเดือนที่เจ็ด คนอิสราเอลอยู่ในเมืองของเขาทั้งหลาย ประชาชนทั้งหมดได้มาชุมนุมพร้อมหน้ากัน” ประดุจเป็นคน ๆ เดียว ซึ่งบอกถึงความสำคัญของความเป็นหนึ่งท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อทั้งหลายอย่างไร

ท่านเอสรา นำหนังสือ “ธรรมบัญญัติของพระเจ้า” มาอ่านให้กับคนอิสราเอลที่มาชุมนุมกันฟัง ส่วนที่เป็นหนังสือธรรมบัญญัติของพระเจ้า เป็นที่เข้าใจว่าเป็นหนังสือห้าเล่มของท่านโมเสส (ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กัณฑ์การวิถิ และเฉลยธรรมบัญญัติ) ซึ่งหนังสือทั้งห้าเล่มเรียกว่า “โทราห์” (Torah) หมายถึง “บัญญัติ” อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านจะเลือกหนังสือเหล่านั้นบางตอนมาอ่าน ส่วนที่เป็น “พระบัญญัติสิบประการ” จะถูกนำมาอ่านทวนซ้ำเป็นระยะหลายรอบในตลอดครึ่งวัน สรุปลแล้วหัวข้อที่นำมาอ่านอาจเรียกว่า “เป็นคำสั่งสอน” (instructions) ซึ่งกล่าวเน้นในคำสั่งสอนของพระเจ้าซึ่งจะทำให้พวกเขาสามารถรับรู้วิถีชีวิตเพื่อพวกเขาจะเดินไม่พลาดจากเป้าหมาย” เมื่อท่านเอสราอ่านประวัติศาสตร์ของพวกเขาในฐานะเป็นประชากรของพระเจ้า เริ่มตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลก จนกระทั่งถึงสมัยของท่านโยชูวาผ่านข้อความที่บันทึกไว้ บทเพลง คำอวยพร และธรรมบัญญัติต่างๆ พวกเขาได้รับการเตือนความทรงจำให้ระลึกถึงการต่อสู้ดิ้นรนของพวกเขาในขณะที่พวกเขาติดตามพระเจ้า และพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อพวกเขา หนังสือชุด “โทราห์” มีส่วนที่เป็น “ธรรมบัญญัติ” แต่สิ่งที่มีมากกว่านั้น หนังสือเล่มต่างๆ ได้รวมเอาประวัติศาสตร์แห่งประชากรของพระเจ้าเข้าไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้เปิดเผยถึงการทรงนำของพระเจ้า ผลที่สุดคือทำให้คนอิสราเอลเป็นชนชาติที่มีรากเหง้าในพระเจ้า และเป็นชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 8:3; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:1; 6:3, 4; โยชูวา 1:9; สดุดี 1:2; สุกาษิต 19:20; เอเสเคียล 37:4 และมัทธิว 17:73 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราเกี่ยวกับพระวาทะของพระเจ้าอย่างไร

การที่ชาวอิสราเอลมีความปรารถนาจะรับฟังพระวาทะของพระเจ้าส่วนใหญ่เป็นผลลัพธ์มาจากการที่ท่านเอสราได้อ่าน และสอนพระวาทะให้กับพวกเขา นับตั้งแต่พวกเขาได้เดินทางมาถึงกรุงเยรูซาเล็มเมื่อประมาณ 13 ปีที่แล้วต่อเนื่องกัน ท่านเอสราได้อุทิศชีวิตของท่านให้กับภารกิจของพระเจ้า

ความมุ่งมั่นเช่นนี้ได้สร้างความประทับใจให้กับผู้คน พระวณะของพระเจ้ากลายเป็นสิ่งที่จริง และมีพลังอำนาจสำหรับผู้ที่ได้ยินจากท่านเอสรา ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นคือ พวกเขาได้ทำการตัดสินใจจากจิตสำนึกที่จะรับฟังและเชื่อฟัง เพราะพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าตรัสกับพวกเขาผ่านสิ่งที่อยู่ในหนังสือเหล่านั้น ดังนั้นในโอกาสที่มีการชุมนุมกันเช่นในครั้งนี้ พวกเขาเชื่อถือหนังสือชุด “โทราห์” อย่างยิ่ง และมีความปรารถนาจะเรียนรู้มากขึ้นจากสิ่งได้บันทึกไว้ในหนังสือชุดนี้ การอิมด้วยพระวณะของพระเจ้า ทำให้เรามีความปรารถนาที่จะติดตามพระองค์มากยิ่งขึ้นในชีวิตของเรา

คุณมีความสัมพันธ์กับพระวณะของพระเจ้าอย่างไร คุณแสดงออกในชีวิตของคุณอย่างไร และถ้าคุณไม่เชื่อในพระวณะของพระเจ้า ชีวิตของคุณจะเป็นอย่างไร

วันอังคาร

การอ่านและตีความหมายพระวณะ

Reading and Interpreting the Word

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 8:4-8 ควรอ่านธรรมบัญญัติอย่างไร

มีกลุ่มคนสองกลุ่มๆ ละ 13 คน ที่ยืนอยู่กับท่านเอซราระหว่างที่มีการอ่าน 13 คนแรก (เนหะมีย์ 8:4) เป็นผู้ช่วยในการอ่านพระวณะของพระเจ้า และ 13 คนหลัง (เนหะมีย์ 8:7) เป็นกลุ่มทำให้ผู้ฟังเข้าใจข้อความตอนที่อ่าน เราไม่มีข้อมูลการจัดระเบียบสถานที่ชุมนุม ณ ลานจัตุรัส (square) กลางแจ้ง เช่นนั้น อย่างไรก็ตามก็อาจเป็นไปได้ที่กลุ่มผู้ช่วยในการอ่านจะช่วยยกหนังสือโทราห์ (เป็นม้วนหนังสือภาษาฮีบรูซึ่งมีน้ำหนัก และต้องการมีผู้ช่วยคลี่เปิด) พอๆ กับการผลัดเปลี่ยนกันอ่านอย่างต่อเนื่องไปในช่วงที่มีการอ่าน เพราะพวกเขาจะอ่านจากเช้าจนถึงเที่ยงวัน ซึ่งพวกเขาได้จัดอันดับไว้ก่อนว่าใครจะอ่านเล่มใด บทใด ก่อน-หลังในเช้าวันนั้น ข้อความ “ที่ให้ความรู้สึก” และ “ช่วยผู้คนให้เข้าใจเรื่องที่กำลังอ่าน” ในพระธรรมกล่าวว่า “และพวกเขาย่านจากหนังสือจากธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างชัดเจน และเขาก็อธิบายความหมายประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น” (เนหะมีย์ 8:8) ซึ่งข้อความต่อมา กล่าวว่า “พวกเขาก็อธิบายความหมาย ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น”

ทั้งสองอย่างผลลัพธ์ออกมาคล้ายกัน ชาวอิสราเอลได้กลับมาจากอาณาจักรบาบิโลน ที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่หลายสิบปี และภาษาที่พวกเขาใช้คือภาษา “อาราเมค” (Aramaic) ซึ่งเป็นภาษาถิ่นของชาวอียิปต์ ดังนั้นการรับฟัง การอ่านภาษาฮีบรูไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเข้าใจกระจ่างสำหรับคนจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวอิสราเอลรุ่นใหม่กว่า ในเวลาเดียวกัน ผู้ที่อ่านพระคัมภีร์สามารถได้รับประโยชน์จากการอธิบาย หรือการตีความหมายคำเทศนาสั่งสอน ซึ่งทำให้ข้อพระคัมภีร์มีชีวิตชีวา และประทับใจผู้ฟังให้นำคำสอนไปประยุกต์ใช้เป็นการส่วนตัว

อ่านพระธรรมกิจการ 8:26-38 มีอะไรเกิดขึ้นตรงนี้คู่ขนานกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มในข้อพระคัมภีร์ข้างบน มีบทเรียนอะไรตรงนี้สำหรับเรา

ในฐานะเป็นโปรเตสแตนต์ เราเข้าใจว่าผู้เชื่อแต่ละบุคคลจะต้องรู้จักพระวจนะของพระเจ้าสำหรับพวกเขาเอง และนั่นเราจะต้องไม่รับเอาคำสอนของใครอย่างตาบอด ไม่ว่าผู้เชียวชวนให้เข้าร่วมความเชื่อ จะเป็นผู้มีบุญคุณหรืออำนาจ ในเวลาเดียวกัน ผู้ที่ยังไม่ได้รับพระพรจากที่ไม่มีคนช่วยอธิบายความหมายของข้อพระคัมภีร์ให้ฟัง เราต้องการให้แต่ละคนเข้าใจสิ่งที่เราเชื่อด้วยเราเอง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า เราไม่สามารถได้รับความสว่างจากคำสอนของคนอื่นเลย

พุทธ

การตอบสนองของประชาชน

The People's Response

เมื่อท่านเอสราเปิดพระวจนะของพระเจ้า และอ่านธรรมบัญญัติในหนังสือโทราห์ ผู้คนได้พากันยืนขึ้น ก่อนท่านเอสราจะลงมืออ่านตอนที่เป็นการอ่าน คำสอน ท่านเริ่มต้นอ่านข้อความตอนที่เป็นคำอวยพรของพระเจ้า และหลังจากที่ท่านอ่านข้อความต่อนั้นจบ ผู้คนทั้งปวงได้ตอบสนองว่า “อาเมน... อาเมน” (เนหะมีย์ 8:6) อย่างพร้อมเพรียงกัน ขณะเดียวกันพวกเขาต่างชูแขนทั้งสองของพวกเขาสู่ท้องฟ้า แล้วก้มศีรษะลงเป็นการนมัสการ ขณะที่ใบหน้าของพวกเขาก็มองลงที่พื้น

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 8:9-12 เพราะเหตุใดพวกผู้นำจึงบอกประชาชนว่า “อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้”

“ดังนั้นในปีต่อๆ มา เมื่อพระบัญญัติของพระเจ้าถูกอ่านในกรุงเยรูซาเล็มให้แก่ชาวยิวพลัดถิ่นที่เดินทางมาจากอาณาจักรบาบิโลนฟัง ประชาชนทั้งหลายพากันร้องไห้เพราะพวกเขาต่างได้ละเมิดพระบัญญัติ และถ้อยคำแห่งพระคุณจะถูกเปล่งออกมาว่า “อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้ ... ไปเถิดไปรับประทานอาหารไขมันและดื่มน้ำหวาน และส่งส่วนอาหารไปให้คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่องค์เจ้านายของเรา อย่าโศกเศร้าโศกเลย เพราะความซึ่บบานของตนในพระยาห์เวห์เป็นกำลังของท่าน” (เนหะมีย์ 8:9-10) (เอลเลน - จี. ไวท์, มหัทศจรยแห่งการรักษา, หน้า 281)

ขณะที่ประชาชนกำลังฟังพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาเหมือนถูกตีด้วยความบาปหนาของพวกเขาเองและเริ่มร้องไห้ เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์ต่อเรา และเราเริ่มเข้าใจว่าพระเจ้าเต็มไปด้วยความรักความดี และพระเมตตา และทรงสัตย์ซื่อ ฝ่ายเราทั้งหลายล้วนแต่ขาดแคลน และล้มเหลวจากระดับที่เราควรอยู่หน้าสุด (forefront) ผู้ที่มองเห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าผ่านพระวจนะของพระองค์ เราจึงได้มองเห็นความน่าสะพรึงกลัวในแสงสว่างใหม่ของเรา การที่ตระหนักเช่นนี้ทำให้ชาวอิสราเอลร้องไห้ และโศกเศร้า แต่พวกเขาไม่ควรรู้สึกเป็นทุกข์ “เพราะความซึ่บบานของตนในพระยาห์เวห์เป็นกำลังของท่าน” (เนหะมีย์ 8:10) หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า แม้พวกเขาจะประสบความล้มเหลวแต่พวกเขาสามารถไว้วางใจในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

นี่เป็นวันพิเศษและบริสุทธิ์ เป็นวัน “พิธิเป่าแตรเสียงฉลอง” (Feast of Trumpets) เสียงเป่าแตรเป็นสัญญาณเสียงสั้นๆ เป็นเครื่องหมายสำคัญของการเตรียม “ดวงใจ” สำหรับการพิพากษาขององค์พระผู้เป็นเจ้า (วันลบบาป ซึ่งทำการเฉลิมฉลองในวันที่ 10 ของเดือน “ทิซริ” (เดือนที่ 7) การเป่าแตรนี้เป็นเป็นเครื่องหมายการเรียกให้กลับใจใหม่ และให้ยืนขึ้นเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า เพราะวันดังกล่าวนี้ได้กำหนดขึ้นเพื่อเป็นการเตือนใจผู้คนให้หันกลับมาหาพระเจ้า การร้องไห้ด้วยความเศร้าเสียใจจึงเป็นสิ่งที่เข้า

ใจได้ แต่เหล่าผู้นำได้กล่าวเตือนพวกเขาว่า เมื่อพวกเขากลับใจใหม่ พระองค์ จะทรงฟังพวกเขา ดังนั้นบัดนี้จึงเป็นช่วงเวลาแห่งความชื่นชมยินดีที่พระเจ้า ทรงอภัยความบาปให้แล้ว

อะไรบอกเราว่า ความบาปเลวร้าย ความบาปนั้นเองที่ทำให้ พระเยซูต้องถูกตรึงบนไม้กางเขน ซึ่งเป็นวิธีเดียวที่จะแก้ปัญหของ ความบาปและให้ความหวังแก่เราได้

วันพฤหัสบดี

ความชื่นบานในองค์พระผู้เป็นเจ้า

The Joy of the Lord

“เพราะความชื่นบานของตนในพระยาห์เวห์เป็นกำลังของท่าน” (เนหะมีห์ 8:10) ข้อความนี้ทำหน้าที่เป็นข้อเตือนใจว่า เป็นน้ำพระทัยของ พระเจ้าที่เราได้รับความชื่นบานในชีวิต ที่สำคัญที่สุด ไม่ใช่ความชื่นบาน หรือ ความชื่นชมยินดีทั่วไป แต่เป็นความชื่นชมยินดีที่ได้มา เพราะเราทราบถึงแก่น ความจริงแห่งความรักของพระเจ้า เราจึงชื่นชมยินดีในพระคุณความดีของ พระเจ้า เรามีใจยินดีเพราะพระเจ้าทรงจัดหาทุกสิ่งทุกอย่างให้เรา ซึ่งเรา พยายามที่จะทำในแต่ละวัน ยิ่งกว่านั้น เรามีความยินดีในพระเจ้าที่ทรง ประทานพละกำลังให้เรา เพื่อให้เราสามารถเผชิญหน้ากับปัญหาต่างๆ ที่ ประดังเข้ามาในชีวิตของเราทั้งหลาย

อ่านพระธรรมเนหะมีห์ 8:13-18 มีอะไรเกิดขึ้นตรงนี้ และสิ่งนี้ บอกอะไรเราเกี่ยวกับผู้คน และผู้นำของพวกเขาในเวลานี้

ในวันถัดมาหลังจากวันชุมนุมใหญ่ของชาวอิสราเอล พวกผู้นำได้มาหา ท่านเอสรา เพื่อที่จะเรียนรู้มากขึ้นจากหนังสือของพระเจ้า นี่เป็นการแสดงให้เห็นการริเริ่มโดยกลุ่มผู้นำ ซึ่งแสดงออกให้เห็นความปรารถนาที่จะนำชุมชน อิสราเอลในทางที่ถูกต้อง ซึ่งสิ่งนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้หากพวกเขาไม่แสวงหา ความรู้จากพระองค์

อ่านพระธรรมเลวีนิติ 23:39-43 ชาวอิสราเอลได้รับพระบัญชา ให้ทำอะไร ด้วยเหตุผลอะไร

ให้สังเกตข้อความในพระธรรมเนหะมีย์ 8:15 ข้อพระคัมภีร์อ้างถึงความจริงที่ว่า พวกเขากำลังทำในสิ่งที่ “ได้เขียนไว้” (it is written) ตรงนี้เรามองเห็นอีกตัวอย่างหนึ่ง ว่าพวกเขามีความจริงใจที่จะเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า เป็นความตั้งใจอันดีเลิศ เพราะหลังจากช่วงเวลาหลายสิบปีในการเป็นผู้พลัดถิ่นในดินแดนชาวต่างชาติ ซึ่งแวดล้อมด้วยสิ่งต่างๆ ที่ทำให้พวกเขาเรียนรู้เกี่ยวกับการไม่เชื่อฟัง และในข้อพระคัมภีร์ในพระธรรมเลวีนิติก็เช่นกัน พวกเขาเฉลิมฉลองงานเลี้ยงด้วยความชื่นใจยินดีตามพระบัญชาของพระเจ้าที่ว่า “จงปิตินดีอยู่เจ็ดวันต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า” (เลวีนิติ 23:40) หรือกล่าวได้อีกอย่างว่าเมื่อพวกเขาจดจำสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ ซึ่งเต็มไปด้วยพระเมตตา กรุณา และพระคุณ อีกทั้งประทานความรอดให้ประชาชนทั้งหลายต่างมีความปิตินดีในสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขา

จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่เราได้รับผ่านทางพระเยซู ซึ่งทรงเป็นสัญลักษณ์ในพิธีเลี้ยงฉลองทั้งหมดของชาวอิสราเอลโบราณ เราสามารถเรียนรู้ที่จะมีความปิตินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าในช่วงเวลาที่มีความยากลำบากและการทดลองที่เจ็บปวดได้อย่างไร เพราะเหตุใดจึงควรชื่นชมยินดี

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “การสั่งสอนธรรมบัญญัติของพระเจ้า” หน้า 661-668, ผู้เผยพระวณะและกษัตริย์

“บัดนี้พวกเขาจะต้องสำแดงความเชื่อในพระสัญญาของพระองค์ออกมา พระเจ้าได้ทรงรับการกลับใจใหม่ของพวกเขาแล้ว ตอนนี้พวกเขาควรจะต้องชื่นใจยินดีในความมั่นใจว่าความบาปของพวกเขาได้รับการอภัยแล้ว และพวกเขาได้รับการไถ่ให้กลับคืนสู่สภาพเดิม สู่ความโปรดปรานของพระเจ้า...

การหันกลับมายังองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงใจ นำความชื่นชมยินดีมาสู่ชีวิต เมื่อคนบาปคนหนึ่งยอมสยบต่ออิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขา

จะมองเห็นความผิดบาป และความมีมลทินเมื่อเปรียบเทียบกับความบริสุทธิ์แห่ง “พระผู้ทรงค้นหาดวงใจที่ยิ่งใหญ่” คนบาปย่อมจะมองเห็นว่าตนเองเป็นผู้ล่วงละเมิดควรแก่การถูกรับโทษ แต่เขาไม่ได้รับการลงโทษ เพราะเหตุพระคุณของพระคริสต์ เขาไม่ต้องอยู่กับความสิ้นหวัง เพราะเขาได้รับการอภัยแล้ว เขาสามารถมีความรู้สึกชื่นชมยินดีที่ได้รับการอภัยบาปในความรักแห่งการยกบาปจากพระบิดาแห่งสวรรค์ พระสิริของพระเจ้าโอบล้อมมนุษย์คนบาปที่กลับใจใหม่ บัดนี้เขาอยู่ในอ้อมแขนแห่งความรัก รอยแผลแห่งความบาปที่เคยมีได้รับการเยียวยาให้หายสนิท ความสกปรกแห่งความบาปได้ถูกชำระให้ขาวสะอาดหมดจด และเขาได้รับเสื้อผ้าแห่งความรอดมาสวมใส่” (เอลเลน-เจ. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 668)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เจื่อนไขที่จะมีประสบการณ์ “ความชื่นบานของตนในพระยาห์เวห์ เป็นกำลังของท่าน” (เนหะมีย์ 8:10) คือการได้สัมผัสถึงอำนาจของพระเจ้าและการให้อภัยของพระองค์ คุณเคยมีประสบการณ์นี้หรือไม่ อย่างไร
2. เราจะได้รับความชื่นบานในองค์พระผู้เป็นเจ้าจากความเสียใจในความบาปของตนได้อย่างไร พระบัญญัติและพระคุณขัดแย้งหรือสอดคล้องกันอย่างไร ดูคำตอบใน (โรม 3:19-24)
3. พระธรรมเนหะมีย์ 8:10 กล่าวถึงวิธีที่เราจะชื่นบานในองค์พระผู้เป็นเจ้าเชื่อมโยงกับวันบริสุทธิ์ของพระองค์อย่างไร

บทที่ 7

พระเจ้าผู้ทรงให้อภัยเรา

Our Forgiving God

วันที่ 9 – 15 พฤศจิกายน 2019

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เนหะมีย์ 9:1-3; ดาเนียล 9:4-19; เนหะมีย์ 9:4-8; โคโลสี 1:16, 17;
เนหะมีย์ 9:9-38; โรม 5:6-8

ข้อควรจำ

“ผู้ช้อนการละเมิดของตนไว้ จะไม่เจริญ แต่ผู้ที่สารภาพ และสิ่งมันจะได้รับความกรุณา” (สุภาษิต 28:13)

ภายหลัง “วันเลี้ยงฉลองเทศกาลอยู่เพิง” (the Feast of Tabernacles) ได้เสร็จสิ้นลง พวกผู้นำได้รวบรวมประชาชนอีกรอบหนึ่ง พวกเขาฟังได้เฉลิมฉลอง ตอนนี้เป็นเวลาจะสารภาพความผิดและกลับใจใหม่ต่อพระพักตร์พระเจ้า

ตอนแรกพวกผู้นำบอกพวกเขาให้หยุดแสดงความเศร้าโศก และการมีความรู้สึกเสียใจต่อความผิดบาปที่พวกเขาได้ทำ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าความทุกข์โศกเศร้า และการสารภาพบาปไม่มีความสำคัญ แต่บัดนี้ เพราะพวกเขาได้เฉลิมฉลองในพิธีแห่งความยินดีไปแล้ว เวลานี้เป็นเวลาจะต้องทำการสารภาพความบาปอย่างเหมาะสมต่อไป

สิ่งที่เกิดขึ้นตรงนี้ได้ไม่ได้เริ่มจาก “ความปีติยินดี” ตามด้วย “การสารภาพความบาป” ที่จะต้องทำในรูปนี้เสมอไป หรือหมายถึงเพียงการสลบอันดับก่อนหลัง แม้เราอาจต้องการลำดับตามธรรมชาติ คือการสารภาพบาปเป็นอันดับแรก และตามด้วยการเฉลิมฉลอง บางทีการเฉลิมฉลองในพระเมตตาคุณ

ของพระเจ้าในชีวิตของเราควรมาก่อน อย่างไรก็ตามดี พระธรรมโรม 2:4 ตอนหนึ่ง กล่าวไว้ว่า “พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้น มุ่งจะชักนำท่านให้กลับใจใหม่” พระคุณความดีของพระเจ้าควรได้ “ปลุกใจ” (evoke) เราให้ต้องการสรรเสริญ และเลี้ยงฉลอง (feasting) ขณะเดียวกันได้เตือนเราให้ระลึกว่า เราจำเป็นต้องได้รับการอภัยบาป ได้รับการชำระให้สะอาดและการสร้างขึ้นมาใหม่

วันอาทิตย์

การอดอาหารและนมัสการ

Fasting and Worship

อ่านพระธรรมเนหะมีห์ 9:1-3 เพราะเหตุใดพวกเขาจึงแยกตัวออกจากชาวต่างชาติ

แม้ว่าก่อนหน้านั้นท่านเนหะมีห์มีความต้องการอย่างยิ่งจะให้ประชาชนรู้สึกปลื้มใจจริงๆ ในเวลาแห่งความยินดี แต่บัดนี้ท่านได้นำชนอิสราเอลสวมผ้ากระสอบ ทำการอดอาหาร และบอกให้พวกเขาถ่อมจิตใจลงต่อพระพักตร์พระเจ้าและโปรยฝุ่นผงบนศีรษะของพวกเขา ในการสารภาพครั้งนี้ชนต่างชาติไม่มีส่วนร่วมในความบาปของชาวอิสราเอล ชาวอิสราเอลคือสายเลือดของชาวฮีบรู ซึ่งทราบถึงความบาปของพวกเขาคำนึงต้องได้รับการอภัย ความรู้ในเรื่องความบาปแห่งชนชาติของพวกเขาคือเป็นสาเหตุทำให้พวกเขาต้องถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังต่างแดน

การรวมใจกันเป็นหนึ่งในการอธิษฐาน และการสารภาพความบาปเผยให้เห็นว่า พวกเขาเข้าใจในธรรมชาติของความบาป ชนอิสราเอลเวลานั้นไม่ได้รู้สึกโกรธบรรพบุรุษ (predecessors) ของพวกเขาที่เป็นเหตุของความบาปใหญ่หลวง ซึ่งทำให้ผู้คนทั้งชาติต้องถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย อีกทั้งพวกเขาไม่ใช้เวลาในการบ่นว่า หรือคร่ำครวญเกี่ยวกับการเลือกของอดีตผู้นำ และประชาชนในเวลานั้นซึ่งขาดความเลื่อมใสในพระเจ้า อันเป็นสาเหตุทำให้พวกเขาได้รับผลของการกระทำ และบัดนี้พวกเขาเป็นเพียงคนกลุ่มเล็กเมื่อเปรียบเทียบกับคนทั้งชาติ ได้เดินทางกลับประเทศบ้านเกิด และแทนที่พวกเขาจะผูกติด (harboring) อยู่กับความเกลียดชัง และความคับข้องใจ พวกเขาได้หันมาหาพระเจ้าด้วยการถ่อมใจลง และสารภาพความบาปของพวกเขาคือ

เนหะมีย์ 9:3 รายงานว่าประชาชนอ่านจากหนังสือ ธรรมบัญญัติเป็นเวลาหนึ่งในสี่ของวัน (6 ชั่วโมง) และเวลาอีกหนึ่งในสี่ของวัน พวกเขาใช้ในการสารภาพความบาป และนมัสการพระเจ้า นี่เป็นการอ่านหนังสือโทราห์รอบที่สาม การอ่านหนังสือโทราห์ถือเป็นศูนย์กลางของการสารภาพบาป เพราะพระธรรมดังกล่าวเป็นความจริงมาจากพระเจ้า การอ่านพระคัมภีร์ของเรา เท่ากับเราและพระเจ้าได้เข้ามาอยู่ใกล้กันมากขึ้น ขณะเดียวกันพระวิญญูณบรียูธรรมก็ได้ตรัสกับเราและสอนเรา ความจริงแห่งพระวจนะของพระองค์ได้หล่อหลอม (molds) ความนึกคิด ความเข้าใจ และหนุ่ใจให้ชีวิตของเรากล้าแข็งขึ้น ขณะที่ชาวอิสราเอลต่างก็สารภาพความบาป พวกเขาารู้สึกเสียใจ และร้องไห้ เพราะการที่ได้ใช้เวลาในความบริสุทธิ์จากการเสด็จมาสถิตอยู่ของพระเจ้า ทำให้เราได้รับรู้ถึงความงดงาม และความดีของพระองค์ และเรารู้สึกอัศจรรย์ใจที่พระเจ้า พระผู้ทรงสร้างแห่งจักรวาลเลือกที่จะมาสถิตอยู่กับเรา แม้ว่าตัวเราจะไม่มีคุณค่าพอ ดังนั้นเราตระหนักว่าถ้าปราศจากพระเจ้าในชีวิตของเรา เราก็จะไม่แตกต่างจากบรรพบุรุษของเราที่ครั้งหนึ่งอ่อนแอในความเชื่อ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่กระทำกิจในตัวเรา พระองค์จึงทรงสามารถจะทำให้เราเป็นคน ที่พระองค์ทรงประสงค์จะให้เราเป็นได้

อ่านพระธรรมดาเนียล 9:4-19 เราจะนำวิธีอธิษฐานของดาเนียลมาใช้ในชีวิตส่วนตัวและในคริสตจักรได้อย่างไร

วันจันทร์

การเริ่มต้นของคำอธิษฐาน

Beginning of the Prayer

การตอบสนองของประชาชนต่อการได้รับฟังจากการอ่านพระคัมภีร์ พวกเขาได้ร่วมกันอธิษฐานซึ่งใช้เวลาานานมาก ในการพรรณนาถึงพระคุณความดีของพระเจ้า เมื่อเปรียบเทียบประวัติศาสตร์กับความสัตย์ซื่อของชาวอิสราเอลในอดีต คนหนึ่งสามารถสังเกตได้ว่า การตอบสนองครั้งนั้นเป็นประจักษ์เรื่องเทศน์มากกว่าการอธิษฐาน เพราะพระคัมภีร์เกือบทุกข้อเปรียบเทียบได้กับคำเทศนาสั่งสอน ณ ที่ใดที่หนึ่งในพระคัมภีร์

อ่านพระธรรมเนหะมี 9:4-8 เพราะเหตุใดการอธิษฐานจึงเริ่มต้นด้วยการมุ่งเน้นไปที่พระคัมภีร์บางข้อ

ในส่วนแรกของคำอธิษฐาน ประชาชนร่วมกันโมทนาพระคุณ สรรเสริญพระนาม และถวายพระสิริอย่างเจาะจงแต่พระนามของพระเจ้า ในวัฒนธรรมของชาวฮีบรู “นาม” ไม่เป็นเพียงใครคนหนึ่งเรียกอีกคนหนึ่ง แต่บอกให้ทราบถึงเอกลักษณ์เฉพาะของเขา ดังนั้นการสรรเสริญพระนามของพระเจ้ามีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการเผยให้โลกเห็นว่า พระนามนี้เป็นนามที่ควรค่าแก่การสักการะและถวายพระสิริ เพราะนี่เป็นพระนามของพระเจ้าผู้สร้างแห่งจักรวาล คำอธิษฐานในวันนั้นเริ่มต้นด้วยการนมัสการพระเจ้าในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง และพระเจ้าผู้ทรง “รักษาทุกสิ่งไว้” (preserves) (เนหะมีย์ 9:6 อ่าน โคโลสี 1:16, 17 ด้วย) คำว่า “รักษาทุกสิ่งไว้” มาจากคำกริยาในภาษาฮีบรู ซึ่งหมายถึง “รักษาให้คงสภาพเดิม หรือคงความมีชีวิตชีวาไว้”

พระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง เป็นผู้ทรงเลือกอับราฮัม ไม่ใช่เพราะท่านมีลักษณะพิเศษอะไรมากกว่า “ดวงใจของท่าน” มี “ความสัตย์ซื่อ” เมื่ออ่านดูประวัติของท่าน ดูเหมือนท่านขาดความเชื่อในหลายโอกาส แต่ในที่สุดเมื่อพระเจ้าทรงขอให้ท่านอับราฮัมถวายบุตรของท่านเป็นเครื่องถวายบูชาแก่พระองค์ และท่านไม่ล้มเหลว (ดู ปฐมกาล บทที่ 22) ท่านอับราฮัมไม่ได้เรียนรู้ที่จะเป็นคนสัตย์ซื่อเพียงแค่วันคืน แต่ตลอดเวลานานปีในการเดินติดตามพระเจ้าของท่าน ในภาษาฮีบรู คำว่า “ดวงใจ” อ้างถึง “จิตใจ” ด้วย หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า ท่านอับราฮัมได้พัฒนาความสัตย์ซื่อขึ้นในความคิดและในการกระทำจนเป็นที่รับรู้ได้โดยพระเจ้า

ในการเริ่มต้นไม่กี่ประโยคในคำอธิษฐานของชาวอิสราเอลในครั้งนั้น มีการเอ่ยว่าพระเจ้าทรงเป็น (1) พระผู้ทรงสร้าง (2) ผู้ทรงรักษาทุกสิ่งไว้ (3) ผู้ทรงรักษาพระสัญญา ก่อนอื่นชาวอิสราเอลได้รับการเตือนใจให้ตระหนักว่า “พระเจ้าคือใคร” : พระองค์ทรงสัตย์ซื่อ ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสร้างเรา ทรงรักษาเราไว้ และพระองค์ทรงรักษาพระสัญญาที่ทรงให้ไว้ต่อเราเสมอ การระลึกความจริงเหล่านี้ของพระเจ้าไว้ จะช่วยเราให้มองเห็นพระเจ้าในทัศนวิสัย

(perspective) ที่เป็นจริงทุกมุมมองและที่จะเรียนรู้ที่จะไว้วางใจในพระองค์ในช่วงสถานการณ์ยากลำบากที่สุดของเรา ขณะที่เราอาจรู้สึกเหมือนว่า พระองค์ทรงอยู่ห่างไกลเรา อีกทั้งคิดในแง่ลบว่า พระองค์ไม่ทรงห่วงใยเราแล้ว ซึ่งเป็นการทำทนายที่เราคิดขึ้นเอง

เพราะเหตุใดหลักความเชื่อเรื่องพระเจ้าที่เป็นพระผู้สร้างจึงเป็นศูนย์กลางแห่งความเชื่อของเรา นอกจากนี้แล้วมีหลักความเชื่อข้อใดอีกที่สำคัญ เรื่องวันสะบาโตเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระผู้สร้างอย่างไร

วันอังคาร

บทเรียนในอดีต

Lessons From the Past

อ่านพระธรรมnehemiah 9:9-22 ส่วนหนึ่งของคำอธิษฐานที่มีความแตกต่างจากส่วนแรกอย่างไร

ช่วงเปลี่ยนผ่านจากการสรรเสริญพระนามของพระเจ้าสำหรับความสัตย์ซื่อของพระองค์ แล้วเล่าเปรียบเทียบถึงความไม่สัตย์ซื่อของชาวอิสราเอลขณะอยู่ในประเทศอียิปต์ และประสบการณ์ในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งทำให้เรามองเห็นโครงร่าง (outline) แตกต่างไปโดยสิ้นเชิง กับสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงประทานแก่คนอิสราเอลจึงเป็นสิ่งที่น่าเศร้า (unfortunately) ที่ “บรรพชน” ดอบสนองต่อของประทาน ด้วยความมีทิฐิ ความดื้อดึง และความไม่ใส่ใจในกิจกรรมแห่งความกรุณา (gracious acts) ของพระเจ้าท่ามกลางพวกเขา

การรับรู้ถึงความล้มเหลวของมนุษย์ ว่าขาดการอุทิศถวายอย่างใจจริงต่อพระเจ้า นับเป็นก้าวสำคัญสู่การสารภาพบาป และการกลับใจใหม่ และแม้ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ซึ่งพูดเกี่ยวกับผู้คนที่ถูกกันออกไปห่างไกลเรา ไม่มีใครสามารถปฏิเสธว่าทุกคนท่ามกลางพวกเรา ว่ามีปัญหาในประเด็นเดียวกัน

แน่นอน ตรงนี้คือจุดที่พระกิตติคุณเข้ามาเพื่อเรา และเพื่อพวกเขาเช่นกัน การสารภาพความบาปของเราไม่ได้ช่วยให้เราได้รับความรอด ความรอดมีมาโดยการถวายบูชาของพระคริสต์ในนามของเรา การสารภาพจะต้องตามมาด้วยการกลับใจใหม่ ซึ่งถือเป็นศูนย์กลางของการรับรู้ เราจะได้รับ การชำระให้บริสุทธิ์โดยพระคริสต์เท่านั้น “ผ่านการกลับใจใหม่ และความเชื่อ

เราต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้อภัยความบาปของเรา และทรงยกการลงโทษความบาปตามที่พระวาทะของพระเจ้าได้กล่าวไว้ ให้ลงโทษผู้ที่ได้ล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ ดังนั้นคนบาปจึงสามารถยืนต่อพระพักตร์ของพระเจ้าตั้งผู้บริสุทธิ์ เพราะพระคริสต์ได้ทรงนำเขาสู่ความชื่นชมยินดีของชาวสวรรค์แล้ว และโดยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์พวกเขาสามารถมีความสัมพันธ์กับพระบิดา และพระบุตรได้” (เอลเลน-จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 3, หน้า 191)

ในเวลาเดียวกัน เพราะพระคุณและความดีของพระเจ้า ได้ทำให้เราสารภาพความบาปของเรา และกลับใจใหม่จากทางผิดบาป เราจะต้องมีความตั้งใจมุ่งมั่น (determined) โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเช่นกัน ในการที่เราจะละทิ้งพฤติกรรมแห่งความบาปทั้งปวง

ในห้วงลึกสุดของอดีต อิสราเอลเป็นชนชาติที่ดื้อดึง แต่พระเจ้าได้ทรงรักพวกเขาตลอดมา เมื่อเรามองย้อนกลับไปดูจะเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงทำอะไรบ้างสำหรับชนชาติอิสราเอล เป็นสิ่งเตือนใจชาวอิสราเอลว่า พระเจ้าได้ทำสิ่งต่างๆ มากมายเพื่อพวกเขาในอดีต และพระองค์จะทรงดูแลพวกเขาในปัจจุบัน และจะทรงดูแลต่อไปในอนาคต นี่คือสาเหตุว่า ทำไมจึงสำคัญมากสำหรับผู้คนที่จะระลึกถึงพระเจ้าเสมอว่าพระเจ้าได้ทรงทำอะไรในประวัติความเป็นมาของพวกเขา เมื่อพวกเขาหลงลืมโดยเฉพาะเมื่อพวกเขาตกสู่ความยุ่งยาก

ให้คุณคิดย้อนกลับไป ณ เวลาหนึ่งที่คุณแน่ใจว่าพระเจ้าได้ทรงทำงานในชีวิตของคุณ เพื่อนำคำปลอบประโลมจากสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงช่วยคุณ มาเป็นกำลังใจในครั้งต่อไปเมื่อคุณต้องต่อสู้ดิ้นรนกับบางสิ่ง สามารถเรียนรู้ถึงคุณความดีของพระเจ้าท่ามกลางเวลาเมื่อคุณท้อแท้สุด ๆ เพื่อเสริมกำลังใจตัวเองอย่างไร

พุธ

พระบัญญัติและผู้เผยพระวาทะ

The Law and the Prophets

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 9:23-31 ชาวอิสราเอลมีพฤติกรรมอย่างไร เมื่อทำการเปรียบเทียบกับพระเจ้า “ผู้ทรงพระมหากرุณาธิคุณยิ่งใหญ่” (เนหะมีย์ 9:25)

ในตอนต่อมาของคำอธิษฐานและเรื่องเทศน์มุ่งเน้นไปที่ชีวิตในแผ่นดินคานาอัน เมื่อชาวอิสราเอลเข้าไปยึดครองแผ่นดิน ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้พวกเขา ในแผ่นดินนั้นประกอบด้วยตัวเมืองต่างๆ ไร่่อ่ง และทุ่งนาพร้อมสำหรับการใช้งานได้ แต่พวกเขาได้รับสิ่งทั้งหมดนี้โดยไม่เห็นคุณค่า (taken is all for granted) ใน เนหะมีย์ 9:25 ตอนสุดท้ายของข้อกล่าวหาว่า “พวกเขาจึงได้กินอิมสมบูรณ์ (และกลายเป็นคนอ้วน - became fat) และปิติยินดีในพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์” (หมายเหตุ: พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับล่าสุดไม่แปลข้อความในวงเล็บ) คำว่า “กลายเป็นคนอ้วน พบได้ไม่กี่แห่งในพระคัมภีร์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:15 และ เยเรมีย์ 5:28) และแต่ละครั้งมีความหมายแฝงในเชิงลบ

ชาวอิสราเอลอาจมี “ความปิติยินดีในพระมหากษัตริย์คุณในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” แต่พวกเขาไม่ได้ปิติยินดีในพระเจ้า แต่ปิติยินดีที่มีสารพัดสิ่งอุดมสมบูรณ์ ปรากฏชัดว่า การมีสิ่งสารพัดไม่ได้ทำให้ชาวอิสราเอลดำเนินชีวิตใกล้ชิดพระเจ้า หลายครั้งเราคิดว่า “ถ้าฉันเพียงมีสิ่งนี้..สิ่งนั้น ฉันคงจะมีความสุข” น่าเสียดายเรามองเห็นคนอิสราเอลมีทุกสิ่งจากพระเจ้า แทนที่จะมีความสุข แต่สารพัดสิ่งเหล่านั้นกลับทำให้พวกเขาอุทิศตนเองแก่พระเจ้าน้อยลง บ่อยครั้งช่างเป็นการร้ายจริงๆ สำหรับเราที่จะไปเน้นเงินทองสิ่งของที่ได้มา ขณะที่หลงลืมผู้ทรงประทานสิ่งเหล่านั้น... นี่นับเป็นการหลงกลวงที่ร้ายกาจ

แน่นอน นี่ไม่ได้หมายความว่า เราจะไม่มีความสุขสำหรับสิ่งของต่างๆ ที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา พระองค์ประสงค์ให้เราที่มีความยินดีในสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้ แต่ความยินดีไม่ได้รับประกัน (guarantee) ว่าเราจะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า ที่จริงแล้วถ้าเราไม่ระมัดระวังสิ่งเหล่านี้สามารถกลายเป็นก้อนหินทำให้เราเดินสะดุดได้

อย่างไรก็ดี ในบทเรียนนี้ พวกผู้นำพากันสารภาพที่พวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ขณะที่พวกเขามองผ่านประวัติศาสตร์ พวกเขามองเห็นหัวข้อเจาะจงของความผิดซึ่งพวกเขาได้ทำไปในนามของชนชาติ ลักษณะสองประการที่โผล่ (emerge) ขึ้นมาให้เห็นปรากฏขึ้นหลายครั้งคือ (1) ชาว

อิสราเอลโยนพระบัญญัติของพระเจ้าทิ้งไป และ (2) พวกเขาทำการข่มเหงผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า

เวลานี้พวกเขาตระหนักว่าพระบัญญัติของพระเจ้า และผู้เผยพระวจนะของพระองค์มีความจำเป็นต่อการพัฒนาของพวกเขาในฐานะเป็นประเทศที่เป็นประชากรของพระเจ้า และในฐานะบุคคล คำอธิษฐานของพวกเขาถ่มน้ำทิ้งในบทรูปลงในเรื่องนี้โดยกล่าวว่า “ถ้ามนุษย์รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า พระองค์จะทรงสถิตอยู่กับพวกเขา” และ “เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจึงต้องรักษากฎเกณฑ์ของเรา และกฎหมายของเรา ผู้ที่ทำตามจึงจะมีชีวิตอยู่ เราคือยาห์เวห์” (เนหะมีห์ 9:29; เลวีนิติ 18:5) และโดยการเน้นจุดเด่น (highlighting) ว่าพระวิญญูณบริสุทธ์ของพระเจ้าเป็นผู้เฉลียวฉลาดผู้เผยพระวจนะให้เขียนหรือพูดออกมา พระเจ้าทรงประทานพระบัญญัติให้เรา เพื่อเราจะมีชีวิตอย่างครบบริบูรณ์ (abundant) และพระองค์ทรงส่งผู้เผยพระวจนะของพระองค์มาเป็นผู้นำเราให้เข้าใจความจริงของพระองค์ สิ่งที่เราทำกับของประทานเหล่านี้ เป็นคำถามของสิ่ง ซึ่งขาดเสียมิได้สำหรับเราทั้งปวง

วันพฤหัสบดี

การสรรเสริญและการอ้อนวอน

Praise and Petition

อ่านพระธรรมเนหะมีห์ 9:32-38 จุดเน้นตอนจบคำอธิษฐาน
สารภาพบาปคืออะไร

คำอธิษฐานได้หวนกลับมาสรรเสริญพระเจ้าว่าพระองค์คือใคร: พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ทรงมหิทธิฤทธิ์ และน่าเกรงขาม พระองค์ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงพระกรุณา ดูเหมือนพวกเขามีความจริงใจในการรับรู้ของพวกเขาว່ว่าพระเจ้าทรงแสนดีต่อพวกเขาเพียงใด

ในเวลาเดียวกันพวกเขาได้กล่าวอ้อนวอน (petition) ด้วยการทำ “พันธสัญญา” กับพระเจ้า ซึ่งได้กล่าวพรรณนาในรายละเอียดใน เนหะมีห์ บทที่ 10

“ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์ และน่าเกรงขาม ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และความรักมั่นคง ฉะนั้นขอ

พระองค์อย่าทรงเห็นว่า ความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นนั้นเป็นแต่สิ่งเล็กน้อย ซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลาย กับบรรดาภักษัตริย์ของข้าพระองค์กับบรรดาเจ้านาย บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้เผยพระวจนะ บรรดาบุรุษ และชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่สมัยภักษัตริย์อัสซีเรีย จนถึงวันนี้” (เนหะมีห์ 9:32)

ประชาชนจะต้องจ่ายเงินภาษีให้กับภักษัตริย์ทั้งหลายที่ปกครองพวกเขา ความกดดันจากทุกด้านกำลังรบกวน (plaguing) ชนกลุ่มเล็กทั่วอิสราเอล และพวกเขารู้สึกเหน็ดเหนื่อยท้อแท้ พวกเขาต้องอดกลั้นอดทนต่อนักปกครองแบบกดขี่คนแล้วคนเล่า และพวกเขารอคอยความหวังที่จะได้รับการบรรเทา

น่าสนใจจริง ที่พวกเขาเรียกพวกเขาเองว่า “ผู้รับใช้” (servants) หลังจากได้สาธยายความไม่สัตย์ซื่อของชนชาติของพวกเขาในอดีตจบลง แล้วเริ่มเอ่ยถึงพวกเขาเองด้วยคำว่า ผู้รับใช้ทั้งหลาย แน่หนอนพวกเขาเชื่อฟังผู้อยู่เหนือพวกเขา การใช้ถ้อยคำดังกล่าว บอกเป็นนัยว่าพวกเขาตระหนักว่าพวกเขาต้องเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เหมือนคนรุ่นก่อนที่ถือดีนี่เป็นการแสดงออกในความปรารถนาของพวกเขาที่จะเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระบัญญัติของพระองค์ และในฐานะที่เป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้า พวกเขาทูลขอพระองค์ได้โปรดเข้าแทรกแซงสิ่งที่พวกเขากำลังเผชิญหน้าอยู่แทนพวกเขาด้วย

ชุมชนของท่านเอสราและเนหะมีห์ บรรยายถึงประสบการณ์ที่พวกเขา กำลังเผชิญอยู่ว่า “เราทั้งหลายเป็นทุกข์หนัก” (เนหะมีห์ 9:37) ซึ่งเปรียบได้กับความยากลำบากที่คนอิสราเอลได้ประสบขณะอยู่ในประเทศอียิปต์ (เนหะมีห์ 9:9) การอธิษฐานสรรเสริญพระเจ้า และทูลขอพระองค์อย่าได้ทรงมองข้ามพวกเขา ตอนนี้ชุมชนทูลขอพระเจ้าให้เข้ามาแทรกแซง เหมือนที่พระองค์ทรงทำในอดีต แม้ว่าพวกเขาไม่มีคุณค่าเหมาะสมเพียงพอ เพราะจะไปไม่มีแม้ภักษัตริย์องค์เดียว เจ้าชายองค์เดียว แม้แต่พวกปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะ หรือบรรดาบุรุษที่สัตย์ซื่อ ดังนั้นพวกเขาไว้วางใจในพระคุณของเจ้าองค์เดียวเท่านั้น เพราะพระองค์ทรงพระเมตตา และพวกเขาจะไม่วางใจในผลงานของบรรดาบุรุษของพวกเขา แต่หวังใจให้องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเข้าแทรกแซงแทนพวกเขา

อ่านพระธรรมโรม 5:6-8 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สะท้อนสิ่งที่ชาวอิสราเอลกำลังทูลขอพระเจ้าอะไรบ้างเราได้รับคำหนุนใจอะไรจากการอธิษฐานนี้ และท่านอัครทูตเปาโลกำลังกล่าวอะไรในพระธรรมโรม

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “การสารภาพความบาป” หน้า 37-41, *เคล็ดลับแห่งความสุข*

ในพระธรรมเนหะมีย์ 9:25 กล่าวว่า ชาวฮีบรูทั้งหลายสนทนากันว่า บรรพบุรุษของพวกเขามีความรู้สึก “ปีติยินดีในพระมหากษัตริย์ของพระเจ้า” พระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงประกอบการดียิ่งใหญ่ รากศัพท์ตรงนี้เป็นคำเดียวกับคำว่า “เอเดน” ซึ่งเป็นชื่อของสวนที่พระเจ้าทรงประทานให้กับอาดัมและเอวา บรรพบุรุษของมนุษย์คู่แรกเข้าอาศัย (ปฐมกาล 2:15) บางถ้าจะให้ตีต้องแปลว่า “พวกเขา รู้สึกเหมือนได้อยู่ในสวนเอเดน” อะไรทำนองนั้น” หากใช้คำว่า “เอเดน” เป็นคำกริยา

พระกิตติคุณทำให้กลับไปสู่สภาพเดิม (restoration) มีสัญลักษณ์อะไรที่เราสามารถใช้แทนสวนเอเดน ซึ่งในที่สุดเราทั้งปวงจะถูกทำให้กลับไปสู่สภาพเดิมได้ พระเจ้าทรงเรียกชาวฮีบรู (ท่านอับราฮัมและต่อมาเผ่าพันธุ์ของท่าน) ให้ออกมา และเดินไปสู่ทางแยก (crossroads) แห่งโลกสมัยโบราณ เพื่อสร้างสิ่งที่สะท้อนสวนเอเดนใกล้ขีดที่สุด ซึ่งอาจปรากฏอยู่ได้แม้แต่หลังจากชาวยิวได้กลายเป็นคนพลัดถิ่น และได้กลับมายังแผ่นดินบ้านเกิด ศักยภาพยังคงอยู่ตรงนั้น “เพราะว่าพระยาห์เวห์จะทรงชูใจศิโยน พระองค์จะทรงชูใจที่ทั้งร่างทุกแห่งของเธอ และจะทำให้ถิ่นทุรกันดารของเธอเหมือนสวนเอเดน” (อิสยาห์ 51:3) ถูกแล้วผู้คนมีความยินดีในพระพรด้านวัตถุ สิ่งของ ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญากับพวกเขา พระพรที่ประทานให้ ไม่ว่าจะไปในระดับใดในโลกที่ล้มลง สิ่งเหล่านี้ควรทำให้เรารำลึกถึง (reminiscent) ความอุดมสมบูรณ์ของสวนเอเดน และนั่นเป็นสิ่งดี พวกเขาสมควรจะได้รับความชื่นชมยินดี พระเจ้าทรงสร้างโลกด้วยวัตถุธาตุต่างๆ อย่างลงตัว

เพื่อให้ชาวอิสราเอลสมัยโบราณรู้สึกชื่นชมยินดีในพระพรที่ทรงประทานให้ความบาปของพวกเขาคือ “การคิดถึงสรรพสิ่งสมบูรณ์คล้ายสวนเอเดนสำหรับพวกเขาเอง” แทนที่จะคิดสิ่งที่พวกเขาได้รับจากความดียิ่งใหญ่ของพระเจ้า แต่พวกเขาลืมนึกพระเจ้าผู้เป็นเจ้า (เอเสเคียล 23:35) พระเจ้าแสดนตีผู้ทรงประทานความสมบูรณ์ให้กับพวกเขา แทนที่สิ่งดีงามนั้นจะคลายพวกเขาไม่ให้หยุดที่สิ่งของที่พวกเขาได้รับ ซึ่งก็สิ้นสุดลงตรงนั้น สิ่งที่พวกเขาควรทำคือการขอบพระคุณ และสรรเสริญในสิ่งดีงามของพระเจ้า แล้วพวกเขาก็จะรับพระพรตามมาไม่รู้จบ สิ่งที่พวกเขาควรได้ทำคือการเปิดเผยพระเจ้าให้กับประชาชาติที่อยู่รายรอบดินแดนของพวกเขา

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระเยซูตรัสว่า “เมล็ดซึ่งหว่านกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แต่ความกังวลของโลก และการล่อลวงของทรัพย์สมบัติรัดพระวจนะนั้นเสียจึงไม่เกิดผล” (มัทธิว 13:22) คำว่า “การล่อลวงของทรัพย์สมบัติ” มีความหมายอย่างไร และเกี่ยวข้องกับคำอธิษฐานสารภาพบาปของคนอิสราเอลในบทเรียนสัปดาห์นี้อย่างไร
2. จากคำอธิษฐานในเนหะมีย์ บทที่ 9 ที่กล่าวถึงพระเจ้าผู้สร้างและค้ำจุนชีวิต สิ่งนี้บ่งบอกว่า การสร้างโลกเป็นพื้นฐานทางความเชื่อของเราอย่างไร
3. เราจะตระหนักถึงการรับรู้ตั้งแต่เดิมที่เต็มไปด้วยความบาป โดยไม่ปล่อยให้ซาตานใช้ความบาปตามธรรมชาติของเราทำให้เราท้อถอยและละทิ้งความเชื่อได้อย่างไร

บทที่ 8

พระเจ้าและพันธสัญญา

God and the Covenant

วันที่ 16 – 22 พฤศจิกายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เนหะมีย์ 10:1–29; ปฐมกาล 4:8–19; ฮีบรู 13:20; โยชูวา บทที่ 24;

เนหะมีย์ 10:30–39; ฮีบรู 8:1–7

ข้อควรจำ

“ด้วยเหตุนี้ เราทั้งหลายจึงทำพันธสัญญามันคง และ
บันทึกไว้ เจ้านาย คนเลวี และปุโรหิตของเราทั้งหลาย
จึงประทับตราของเขาไว้.....เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศ
ของพระเจ้าของเรา” (เนหะมีย์ 9:38; 10:39)

พระคัมภีร์หมายความว่าอย่างไร เมื่อพูดถึงเกี่ยวกับ “พันธสัญญา” คำอธิบายง่ายที่สุดเกี่ยวกับสิ่งที่พระคัมภีร์เอ่ยถึงพันธสัญญาคือ “เป็นการสถาปนาความสัมพันธ์ทางกฎหมายระหว่างพระเจ้า และประชากรของพระองค์” พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นประชากรของเรา และเราคือพระเจ้าของเจ้า” นอกเหนือจากนี้ เราสามารถพบตัวอย่างพันธสัญญาที่ได้เขียนไว้ท่ามกลางชนชาติอื่นๆ ในโลกสมัยโบราณ บ่อยครั้งเป็นการทำพันธสัญญาระหว่างผู้นำและผู้รับใช้ที่อยู่ภายใต้เขา

พันธสัญญาเหล่านี้ถูกสถาปนาขึ้นเพราะเป็นประโยชน์แก่ทั้งสองฝ่าย ผู้นำจะดูแลคนที่อยู่ใต้พวกเขา และผู้คนที่อยู่ใต้พวกเขาจะต้องจ่ายภาษี (หรือเครื่องบรรณาการ) แต่สำหรับพระเจ้า เรื่องพันธสัญญาจะแตกต่างกันออกไป พระเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดจากพันธสัญญานั้น กระนั้นพระองค์ทรง

สัญญาจะรักษาข้อสัญญาไว้อย่างสัตย์ซื่อ แม้ว่าฝ่ายมนุษย์บางครั้งจะเบี่ยง พันธสัญญานั้นก็ตาม ทุกพันธสัญญาจะพังด้วยข้อตกลงไว้ อย่างพันธสัญญา ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า เมื่อปฏิบัติตามจะได้พระพร เมื่อละเมิดก็จะได้รับคำ สापแช่งพระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับชาวอิสราเอล ชาวอิสราเอลจะต้องรู้เมื่อ สิ่งเลวร้ายได้เริ่มประดังเข้ามา เพราะพวกเขาได้ละเมิดพันธสัญญานั้น

สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังพันธสัญญา ที่ชาวอิสราเอลได้ทำการต่ออายุ (renewed) ไว้กับพระเจ้า ในพระธรรมเนหะมีย์ บทที่ 10 และให้ทำการ อภิปรายหลักการทั่วไปเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ และความสำคัญของการทำ พันธสัญญาที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์

วันอาทิตย์

แนวคิดเกี่ยวกับพันธสัญญา

The Idea of the Covenant

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 10:1-29 (ทำให้ความจำของคุณกลับมีชีวิตขึ้นโดยการอ่านเนหะมีย์ 9:36-38) ใครเป็นผู้ทำพันธสัญญานับนี้ และเหตุใดทั้งสองฝ่ายจึงทำร่วมกัน

แม้ว่ามีเพียงหัวหน้าทั้งสองฝ่ายเซ็นชื่อในเอกสาร ข้อพระคัมภีร์ชี้ให้เห็นข้อสังเกตว่า “และคนทั้งปวง... ได้สมทบกับพี่น้องของเขากับขุนนางของเขา เข้าในการสาบาน และปฏิญาณที่จะดำเนินตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า” (เนหะมีย์ 10:28, 29) มีอะไรสำคัญเป็นพิเศษเกี่ยวกับพันธสัญญา ที่ทำให้ พวกเขาทั้งปวงปรารถนาที่จะเข้าไปมีส่วนในข้อตกลงกับพระเจ้า เพื่อที่จะตอบ คำถามนี้ เราต้องกลับไปยังจุดแรกเริ่มและทำความเข้าใจแนวคิดของพระคัมภีร์ ในเรื่องพันธสัญญา

พันธสัญญามีความสำคัญเพราะว่าเป็นส่วนหนึ่งในเรื่องราวของพระเจ้า ที่ทำการตกลงกับครอบครัวของมนุษย์ที่เป็นคนบาป และเผยให้เห็นความ ปรารถนาแรงกล้าของพระเจ้าที่จะมีความสัมพันธ์กับมนุษย์ ทั้งยังเปิดโอกาส ให้ประชาชนแสดงออกถึงความปรารถนาของพวกเขาที่จะอุทิศถวายชีวิตแด่ พระเจ้า

เรื่องการทรงสร้างของพระเจ้าในพระธรรมปฐมกาล บทที่ 1 และ 2 เปิดเผยให้เห็นไม่เพียงเรื่องการทรงเนรมิตสร้างมนุษย์คู่แรก แต่ได้พรรณนาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ และระหว่างพวกเขาเองเช่นกัน อย่างไรก็ตามก็ตีความบาปได้เข้ามา และทำให้ความสัมพันธ์ทั้งหมดแตกหักไป ความบาปเป็นตัวต่อต้านการทรงสร้าง และได้้นำความตายมาให้

การศึกษาเกี่ยวกับลำดับวงศ์ตระกูลของอาดัม ในที่สุดได้แบ่งแยก ออก เมื่อคาอินเลือกเส้นทางชั่วร้าย (ปฐมกาล 4:8-19) และเซทได้เลือกติดตามพระเจ้า (ปฐมกาล 5:3-24) พงศ์พันธุ์ของคาอินเองได้มาถึงจุดสูงสุดคือ “ลาเมค” (ปฐมกาล 4:17-19) ลาเมคเป็นคนที่เจ็ดนับจากอาดัม ลาเมคเป็นผู้เริ่มธรรมเนียมที่ชั่วร้ายนั่นคือการมีสามีหรือภรรยาหลายคน (polygamy) นับแต่นั้นมามีความรุนแรง และการแก้แค้นในฝ่ายเชื้อสายของคาอิน อย่างไรก็ตามเชื้อสายของคาอินได้แต่งงานใกล้ชิดกันกับพงศ์พันธุ์ของ “เซท” ซึ่งยังคงความสัตย์ซื่อ และเชื้อสายคนที่เจ็ดของเซทถูกยกขึ้นมาเป็นตัวอย่างคือ ท่าน “เอโนค” ผู้ซึ่ง “ดำเนินกับไปพระเจ้า” (ปฐมกาล 5:24) ซึ่งต่อมาท่านเอโนคถูกรับขึ้นไปสวรรค์ทั้งเป็น นำเสียดายอย่างยิ่งที่ชาวโลกต้อนรับเอาฝ่ายความชั่วร้ายมากกว่าความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า และสายพันธุ์ของผู้ติดตามพระเจ้ามีจำนวนน้อยลงทุกขณะ จนไม่นานดูเหมือนไม่เหลือครอบครัวที่มีใจศรัทธาในพระเจ้า ที่พระเจ้าสามารถส่งถ้อยคำแห่งพระสัญญาเพื่อช่วยมวลมนุษย์ได้ ณ จุดนั้นเอง พระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงโดยทรงส่งน้ำมาท่วมโลกเป็นการท่วมใหญ่ทุกพื้นผิวของโลก ซึ่งเท่ากับเป็นการสร้างโลกขึ้นใหม่ เป็นการพลิกกลับ (reversal) และทำลายล้างชีวิตคนบาปทั้งหมด อย่างไรก็ตามก็ตีพระเจ้าทรงทำลายมนุษย์คนบาปเท่านั้น ขณะที่จริงมนุษย์ก็ได้ทำลายตนเอง อยู่แล้ว (ปฐมกาล 6:11-13)

คุณเคยมีประสบการณ์ส่วนตัวที่เห็นว่า ความบาปเป็นตัวทำลายที่ทรงพลังมากหรือไม่ อะไรเป็นสิ่งเดียวที่มีอำนาจเหนือความบาป และเราจะได้รับอำนาจดังกล่าวได้อย่างไร

ช่วงเวลาหลังน้ำท่วมโลก พระเจ้าเริ่มงานอีกครั้งหนึ่ง ตอนนี้งานเริ่มจากโนอาห์ และครอบครัวที่มีจำนวนคนเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ กับครอบครัวของโนอาห์ก็เช่นกัน พระองค์ทรงสร้างความสัมพันธ์ขึ้น และศูนย์กลางของความสัมพันธ์นั้นคือแนวคิดเรื่อง “พันธสัญญา” พระคัมภีร์บ่งบอกเอกลักษณ์ของพันธสัญญาสำคัญเจ็ดประการที่พระเจ้าทรงทำไว้กับมนุษย์

พันธสัญญา ที่ 1 – ทรงทำกับท่านอาดัม (ปฐมกาล บทที่ 1-3)

พันธสัญญา ที่ 2 – ทรงทำกับท่านโนอาห์ (ปฐมกาล บทที่ 6-9)

พันธสัญญา ที่ 3 – ทรงทำกับท่านอับราฮัม (ปฐมกาล บทที่ 12:1-3)

พันธสัญญา ที่ 4 – ทรงทำกับท่านโมเสส และประชาชนชาวอิสราเอล ซึ่งเรียกว่า พันธสัญญาซีนาย หรือพันธสัญญาโมเสส (อพยพ บทที่ 19-24)

พันธสัญญา ที่ 5 – พันธสัญญา “ฟิเนหัส” (กันดารวิถี 25 :10-13)

พันธสัญญา ที่ 6 – พันธสัญญาดาวิด (2 ซามูเอล 7:5-16)

พันธสัญญา ที่ 7 – พันธสัญญาใหม่ (เยเรมีย์ 31:31-34)

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้กล่าวถึง “พันธสัญญานิรันดร์” อะไรบ้าง (ปฐมกาล 9:16; 17:7; อีสยาห์ 55:3; ฮีบรู 13:20)

พระคัมภีร์กล่าวเป็นเสียงเดียวกันถึง “พันธสัญญานิรันดร์” รวม 16 ครั้ง ในจำนวนนี้ 13 ครั้ง กล่าวเจาะจงว่าพระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับท่านอับราฮัม ทำกับชาวอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย และทำกับกษัตริย์ดาวิด พันธสัญญาแต่ละฉบับที่กล่าวมาข้างบน แม้ว่าจะมีความพิเศษไม่เหมือนใคร (unique) มีรอยประทับ “พันธสัญญานิรันดร์” ซึ่งเหมือนกับ “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” ที่ได้ประกาศครั้งแรกใน พระธรรมปฐมกาล 3:15 ข่าวพระกิตติคุณนิรันดร์นี้ ถูกนำมาเปิดเผยต่อเนื่องตลอดในพระคัมภีร์ ซึ่งเนื้อหามีความลุ่มลึกเดียวกันกับพันธสัญญานิรันดร์ ซึ่งเป็นพันธสัญญาหนุนเนื่องกัน (consecutive) เพื่อทำหน้าที่อธิบายให้เข้าใจในความลุ่มลึกของ “พันธสัญญาแห่งความรัก”

ซึ่งได้เปิดเผยอย่างสมบูรณ์ในแผนการแห่งความรอด พันธสัญญาเก่า และ พันธสัญญาใหม่ (พระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่) บ่อยครั้งให้ถ้อยคำที่ แตกต่างกัน ขณะที่ส่วนประกอบเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

1. การชำระให้บริสุทธิ์ (ต่อเนื่อง) (Sanctification) “พระยาห์เวห์ ตรัสดังนี้แหละ เราจะบรรจुธรรมบัญญัติไว้ในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมัน ไว้บนดวงใจของเขา” (เยเรมีย์ 31:33 เปรียบเทียบกับ ฮีบรู 8:10)

2. การทำให้กลับคืนดี (Reconciliation) “และเราจะเป็พระเจ้า ของเขา และเขาจะเป็นประชากรของเรา” (เยเรมีย์ 31:33; เปรียบเทียบกับ ฮีบรู 8:10)

3. พันธกิจที่ได้รับมอบหมาย (Mission) “และทุกคนจะไม่สอน เพื่อนบ้าน และพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า จงรู้จักพระยาห์เวห์ เพราะเขา ทุกคนจะรู้จักเรา ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุด ถึงคนใหญ่โตที่สุด” (เยเรมีย์ 31:34; ฮีบรู 8:11)

4. การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม (Justification) “พระยาห์เวห์ตรัส ดังนี้และ “เพราะเราจะให้อภัยความผิดบาปของเขา และจะไม่จดจำบาปของ เขาอีกต่อไป” (เยเรมีย์ 31:34; ฮีบรู 8:12)

วันอังคาร

โครงสร้างของพันธสัญญา

Covenantal Structure

นักศึกษาระดับมัธยมตระหนักว่ามีรูปแบบโครงสร้างของพันธสัญญา ในพระคัมภีร์ เรื่องนี้แสดงให้เห็นแม้ในพันธสัญญาที่ชาว “ฮิตไทต์” (Hittites) สมัยโบราณทำขึ้น คือพระเจ้าทรงสื่อสารกับผู้คนในลักษณะเฉพาะที่ผู้คนใน วัฒนธรรมของพวกเขาจะเข้าใจได้ พันธสัญญาเป็นสิ่งสามัญที่ชนอิสราเอล สมัยโบราณใช้กัน อย่างเช่นพันธสัญญาที่ชาวอิสราเอลทำกับพระเจ้า ประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังต่อไปนี้: (ก) บทความเบื้องต้น (พระเจ้าคือใคร) (ข) ประวัติ ความเป็นมา (เอ่ยถึงความสัมพันธ์ที่ผ่านมา) (ค) การกำหนดเงื่อนไขหรือ กฎเกณฑ์ ซึ่งรวมถึงพระพร และคำสาปแช่งเมื่อฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตาม (ง) การเป็นพยาน (จ) เซ็นชื่อในพันธสัญญา ดังนั้นจึงไม่เป็นเรื่องประหลาด

ใจที่พระเจ้าทรงใช้บางสิ่งในลักษณะที่คล้ายกัน เพื่อสื่อสารกับประชากรของพระองค์ในสมัยโน้น พระองค์ทรงใช้วิธีการที่พวกเขาคุ้นเคย

ยกตัวอย่างเช่น หนังสือ “เฉลยธรรมบัญญัติ” ทั้งเล่ม ถูกเขียนขึ้นในรูปแบบของพันธสัญญา เพราะว่าท่านโมเสสเชื่อเชิญประชากรของพระเจ้าให้เข้าสู่การทำพันธสัญญาใหม่กับพระเจ้าของพวกเขา ซึ่งได้แสดงให้เห็นพันธสัญญาในรูปแบบนี้: (1) บทความเบื้องต้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:1-5) (2) ประวัติความเป็นมา (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:6-4:43) (3) เงื่อนไข ข้อกำหนด หรือกฎเกณฑ์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:44-26:19) (4) คำอวยพรและคำสาปแช่ง (เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 27-30) (5) พยาน (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19) และสุดท้าย (6) การจัดเตรียม-การจัดหาไว้เป็นพิเศษ (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:9-13)

อ่านพระธรรมโยชูวา บทที่ 24 รูปแบบของพันธสัญญาที่เปิดเผยให้เห็นอะไรบ้าง

เป็นความจริงเช่นกันเกี่ยวกับการ “การฟื้นฟู” (renewal) พันธสัญญาขึ้นใหม่โดยท่านโยชูวา

ประการแรก จะเกริ่นให้ทราบว่า พระเจ้าทรงเสนอพระองค์เองว่าเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของชาวอิสราเอล” (โยชูวา 24:2) ตามมาด้วยการเล่าประวัติศาสตร์อันยาวนาน เมื่อท่านโยชูวาเตือนประชาชนถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงได้ทำเพื่อพวกเขาในอดีต (โยชูวา 24:2-13) หลังจากการเล่าเรื่องประวัติศาสตร์ ก็จะยกเรื่องเงื่อนไขหรือข้อบัญญัตินั้นมากล่าว (โยชูวา 24:14, 15, 23) ตามมาด้วยพระพรในด้านต่างๆ เมื่อปฏิบัติตาม และจะได้รับคำแช่งสาปหากละเมิด (โยชูวา 24:19, 20) มีการระบุถึงพยาน (โยชูวา 24:22, 27) และกล่าวเสริมถึงการจัดหาพิเศษ (special provision) (โยชูวา 24:25, 26) ตรงนี้เช่นกัน รูปแบบพื้นฐานของพันธสัญญาจะถูกใช้เพื่อสื่อสารกับชาวอิสราเอล และแสดงให้เห็นพวกเขาเห็นว่า ไม่เพียงพระเจ้าจะทรงนำพวกเขาในอดีต แต่ทรงกำหนดให้พวกเขารักษาพันธสัญญาไว้จนถึงวันสิ้นสุดของพันธสัญญา

อ่านพระธรรมโยชูวา 24:15 มีหลักการอะไรตรงนี้ ที่เราสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับเราในวันนี้ได้

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 10:30-39 สิ่งที่ชาวอิสราเอลปฏิญาณ
เพื่อฟื้นฟูพันธสัญญา มีอะไรบ้าง

ประชาชนทั้งหลายได้กล่าวปฏิญาณที่จะปฏิบัติตามสิ่งต่อไปนี้

1. จะไม่แต่งงานกับคนต่างความเชื่อ (พวกไหว์รูปเคารพ)
2. จะถือรักษาวันสะบาโตไว้มั่นคง (ไม่ทำธุรกิจในวันสะบาโต)
3. ทำการยกหนี้ในปีสะบาโต ให้คนยากจนและให้อิสราภาพแก่พวกเขา
4. สนับสนุนกิจการในพระวิหาร ด้านเงิน นำบุตรหัวปีมาถวาย นำผลแรกและสิบลดหนึ่งมาถวาย

คำปฏิญาณสามข้อแรกเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ (การแต่งงาน และการยกหนี้) และกับพระเจ้า (วันสะบาโต) ขณะข้อสุดท้าย (เนหะมีย์ 10:32-39) เกี่ยวเนื่องกับกฎเกณฑ์ของโบสถ์ (หรือวิหาร)

เป้าหมายของชุมชนคือการเผยให้เห็นว่าพวกเขาได้ให้คำมั่น (committed) ต่อพันธสัญญา ดังนั้นการปฏิบัติตามพันธกิจ จะเสริมสร้างความสัมพันธ์กับพระเจ้า และคนอื่น ๆ แม้ว่าพวกเขาจะไม่รักษาพันธสัญญาไว้อย่างสมบูรณ์เสมอ พวกเขาเข้าใจว่านิสัยดี และการปฏิบัติถูกต้องจะมีอิทธิพลต่ออนาคต ถ้าชาวอิสราเอลจะเดินไปบนเส้นทางถูกต้อง พวกเขาจะต้องมุ่งในการปฏิบัติและนิสัยที่ถูกต้อง ซึ่งจะเป็นพลังกระแส (conductive) นำไปสู่จุดที่ต้องการได้ ถ้าพวกเขาต้องการดำเนินกับพระเจ้าใกล้ชิด พวกเขาต้องให้ความสำคัญในเรื่องวันสะบาโตและดูแลโบสถ์ เพราะนั่นเป็นบันไดขั้นสำคัญนำไปสู่ทิศทางนั้น

น่าเสียดาย ที่พวกเขาไม่รักษาคำปฏิญาณของพวกเขาไว้ดีพอ ตามที่เห็นในบทสุดท้ายของพระธรรมเนหะมีย์ กระนั้นแม้ทุกคนไม่ถือรักษา แต่มีจำนวนไม่น้อยที่ได้ถือปฏิบัติ ด้วยการช่วยเหลือของพระเจ้า ช่วยให้พวกเขาเพ่งมองไปยังพระองค์ เราสามารถพัฒนานิสัยที่ดี และมุ่งมั่นเดินไปบนเส้นทางถูกต้องและยึดติด (stick) บนเส้นทางนั้นได้

“เมื่อท่านใช้ความตั้งใจอย่างถูกต้อง ชีวิตของท่านจะได้รับการเปลี่ยนแปลงทั้งหมด เมื่อท่านถวายความตั้งใจของท่านให้พระคริสต์ ท่านได้นำตัวท่านเองเข้ามาผูกพันกับอำนาจที่เหนือกว่าเจ้าผู้ครอบครองและอำนาจใด ๆ ทั้งสิ้น ท่านจะมีกำลังจากเบื้องบนที่คอยพยุงท่านให้มั่นคง และด้วยกรรมมอบถวายตัวให้พระเจ้าอย่างต่อเนื่อง ท่านจะดำเนินชีวิตใหม่ได้ ซึ่งเป็นชีวิตแห่งความเชื่อ” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 48) มีสิ่งใดดึงดูดใจคุณไว้จากการมีประสบการณ์ตามที่ได้เขียนไว้ตรงนี้

วันพฤหัสบดี

พระวิหาร

The Temple

มองไปที่พระธรรมเนหะมีย์ 10:32-39 เหตุใดการประกอบพิธีในพระวิหารมีความสำคัญสำหรับชาวอิสราเอล ตามที่แสดงให้เห็น (เนหะมีย์ 10:39) เหตุใดพระวิหารจึงมีความจำเป็นต่อความเชื่อโดยรวม (ฮีบรู 8:1-7)

ชาวอิสราเอลได้ปฏิญาณที่จะดูแลพระวิหาร แม้ว่าพวกเขาจะเป็นชนกลุ่มเล็ก ด้านการเงินได้รับความกดดันจากกษัตริย์หลายองค์ที่ปกครองต่อเนื่องมา พวกเขาตัดสินใจว่าพวกเขาจะถวายจากเงินจำนวนเล็กน้อยที่พวกเขามีเพื่อจะทำให้การดำเนินงานในวิหารมีความรุ่งเรืองแทนที่เพียงแค่ว่าจะดำรงอยู่เท่านั้น ดังนั้นพวกเขาเลือกที่จะถวาย “หนึ่งในสามของเซเชล (shekel) สำหรับการประกอบพิธีในพระวิหารทุกปี แทนที่จะถวายเมื่อมีการสำรวจสำมะโนครัว ตามที่มีบัญญัติกำหนดไว้ ทั้งชาติมองเห็นความจำเป็นที่จะถวายเกินกว่าข้อกำหนดบ่งบอกไว้ เพิ่มเติมจากจำนวนนี้พวกเขาจัดให้กับหลายครอบครัวอย่างเจาะจง เพื่อรับผิดชอบในการจัดหาฟืนสำหรับแท่นบูชา ซึ่งในเรื่องนี้พวกเขาต่างรับรู้ไว้ว่า ถ้าไม่มีการจัดระเบียบให้มีใครรับผิดชอบ การปรนนิบัติรับใช้อาจจะค่อยๆ แผ่วไป

พวกเขาส่งเสริมให้มีการถวายผลแรก และถวายบุตรคนแรก ถวายสิบลดหนึ่ง และถวายเงินถวาย โดยให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการใน

พระวิหาร เพื่อการปรนนิบัติรับใช้ของพวกปุโรหิต และชาวเลวีทั้งหลาย สิบ-
ลดหนึ่งของทุกสิ่งจะให้สำหรับชาวเลวี ส่วนเงินถวายเมื่อมีการถวายบุตรคนแรก
ถือเป็นเงิน “ค่าไถ่” (redeemed by money) เป็นจำนวนที่เพิ่มขึ้นจากที่ชาว
เลวีได้รับ อย่างไรก็ตามจากสิบเปอร์เซ็นต์ที่ชาวเลวีได้รับจะถูกส่งให้พวกปุโรหิต

พระวิหารทำการรับใช้ประดุจการเดินของหัวใจของชนชาติอิสราเอล
เป็นศูนย์กลางแห่งความเชื่อของพวกเขา นับเป็นเรื่องโศกเศร้าที่เกิดขึ้น เมื่อ
กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้รื้อพระวิหารลง และนำเครื่องใช้อันศักดิ์สิทธิ์ของ
พระวิหารไปยังบาบิโลน เมื่อพิธีในพระวิหารได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง
เหมาะสม พระวิหารและพิธีต่างๆ ได้ทำให้จิตวิญญาณของชาวอิสราเอลมี
ชีวิตชีวา เพราะพิธีทั้งหลายได้ชี้ไปยังการแก้ปัญหาเรื่องความบาปให้ผู้คนว่า
พวกเขาจะได้รับการไถ่ให้รอด “ผ่านลูกแกะของพระเจ้า” เมื่อพระเยซูสิ้น
พระชนม์บนไม้กางเขน เท่ากับปัญหาได้รับการแก้ไขตามที่ได้จัดสรรไว้โดย
เรียบร้อย (โรม 5:5-10) ยิ่งกว่านั้น จากการเข้าร่วมถวายบูชาประจำปีใน “วัน
ลบมลทิน” ประชาชนได้เรียนรู้ว่าในที่สุดแล้ว พระเจ้าทรงมีแผนจะขจัดความ
บาปให้หมดสิ้นตลอดไป หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า พระวิหารได้ทำการรับใช้ใน
การเปิดเผยให้กับผู้คนได้เห็นแผนการแห่งความรอดทั้งหมดผ่านการมองไป
ยังพิธีถวายบูชาต่างๆ ของพระวิหาร ผลลัพธ์ที่เราได้รับจากการมองไปยัง
พิธีต่างๆ ของพระวิหารนั้นแสนยิ่งใหญ่ และมีความจำเป็น ให้เรามองไปยัง
ภาพใหญ่แห่งพระอุปนิสัยของพระเจ้าซึ่งส่องสว่าง (illuminate) ไปยังแผน
การแห่งความรอด

**“คำกล่าวที่สัตย์จริง และควรแก่การรับใช้ไว้อย่างยิ่ง คือว่าพระ-
เยซูคริสต์เสด็จมาในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคน
บาปนั้น ข้าพเจ้าเป็นตัวเอ้” (1 ทิโมธี 1:15) ความหวังของท่านเปาโล
คืออะไร และเราสามารถจะทำให้เป็นความหวังของเราได้อย่างไร...เช่นกัน**

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “การอุทิศถวายตัวแด่พระเจ้า”
หน้า 43-48, *เคล็ดลับแห่งความสุข*

“ในการทำหน้าที่ของพวกปุโรหิตในพระวิหาร กระทำในห้องสองห้อง ปุโรหิตหลายคนจะทำหน้าที่ประจำวันในห้องวิสุทธิสถาน (holy place) และในปีละครั้งมหาปุโรหิตจะประกอบพิธีในห้อง อภิสุทธิสถาน (the most holy place) เพื่อทำการชำระพระวิหารให้สะอาด ในแต่ละวันคนบาปที่กลับใจใหม่ จะนำสัตวบูชามายังด้านหน้าของลานพระวิหาร แล้ววางมือบนหัวของสัตว์ที่จะทำการถวายบูชา แล้วทำการสารภาพความบาปของเขา ดังนั้นความบาปของเขาจะเปลี่ยนผ่านไปยังสัตว์ที่ไม่มีบาปตัวนั้น แล้วสัตว์ตัวนั้นจะถูกฆ่า สิ่งนี้มีความจำเป็น เพราะถ้าปราศจากการหลั่งเลือดแล้วก็จะไม่มีการยกความบาปออกไป “เพราะชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด” (เลวีนิติ 17:11) การละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า พระบัญญัติกล่าวว่าผู้ละเมิดต้องชดใช้ด้วยชีวิตของผู้ที่ละเมิด... ตรงนี้พระเจ้าทรงยอมรับเลือดของสัตวบูชา เป็นตัวแทนการชดใช้ความบาปของคนบาปที่สำนึกผิดโดยปุโรหิตจะเป็นผู้ช่วยในการจับ และฆ่าสัตว์ตัวนั้นและจะเป็นผู้นำเลือดของสัตว์ตัวนั้นไปทำการพรมลงตรงหน้าม่าน ซึ่งหลังม่านนั้นเป็นหีบพระโอวาท (the Ark) ซึ่งบรรจุพระบัญญัติ 10 ประการที่คนบาปได้ละเมิด ... หนึ่งอาจไม่ต้องนำเลือดของสัตว์ตัวนั้นเข้าไปพรมที่หน้าม่านดังกล่าว แต่พวกปุโรหิตจะเอาเนื้อสัตว์ตัวนั้นไปทำอาหารรับประทานระหว่างปุโรหิต และครอบครัวของพวกเขา พระเจ้าจะทรงให้ปุโรหิตแบกรับความบาปไว้ จนกระทั่งเขาได้นำเลือดของสัตวบูชาไปประพรมที่หน้าม่านในคราวต่อไป... ความบาปที่พวกเขาแบกไว้ก็จะได้รับการชำระ ท่านโมเสสได้กล่าวเตือนพวกปุโรหิตในเรื่องนี้ว่า “เหตุไฉนท่านจึงไม่รับประทานเครื่องบูชาลงล้างบาปในวิสุทธิสถาน ในเมื่อเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งได้ให้ท่าน เพื่อท่านจะได้แบกรับความผิดของชุมชน เพื่อล้างล้างบาปของเขาทั้งหลายต่อพระยาห์เวห์” (เลวีนิติ 10:17) พิธีทั้งสองมีสัญลักษณ์คล้ายกัน (ก) การนำเลือดไปประพรมหน้าม่านหลังได้ฆ่าสัตวบูชาหรือ (ข) การที่ปุโรหิตรับประทานเนื้อสัตวบูชาตัวนั้น และแบกรับความบาปไว้จนกว่าจะเข้าไปประกอบพิธีในรายต่อไป หรือวันต่อไปในพระวิหาร ความบาปของคนบาปที่นำสัตวบูชามาถวาย และตัวปุโรหิตเองที่ได้แบกรับความบาปไว้ ก็จะได้รับ การชำระบาปให้พ้นมลทิน” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 418)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงพิจารณาถึงสิ่งที่คุณได้ปฏิญาณไว้กับพระเจ้าและได้ละเมิด ไม่ว่าจะทำด้วยความตั้งใจหรือไม่ก็ตาม คุณได้เรียนรู้อะไรจากประสบการณ์นั้น สิ่งนั้นช่วยเตือนสติคุณไม่ให้นำผิดซ้ำอีกหรือไม่
2. พันธสัญญาเป็นสร้างความสัมพันธ์โดยมีพระบัญญัติรองรับ เมื่อเราได้ละเมิดพันธสัญญา ในขณะที่พระเจ้ายังทรงสัตย์ซื่อ ความสัตย์ซื่อของเจ้ามีพลังโน้มหามนุษย์ให้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระองค์ และช่วยให้เราดำเนินชีวิตตามที่ควรจะเป็นอย่างไร
3. มีกี่ครั้งที่คุณไม่สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาใหม่ที่ทำกับพระเจ้า (ดู ลูคา 22:20; ฮีบรู 8:13; 9:15) เพราะเหตุใดจึงสำคัญที่คุณจะต้องเข้าใจแผนการแห่งความรอด และคำสัญญาของการให้อภัยที่ทรงประทานแก่เรา เพราะการถวายนูซาไถ่บาปของพระเยซู ซึ่งพระโลหิตของพระองค์ได้ประทับตราลงใน “พันธสัญญาใหม่” เพื่อเรา

บทที่ 9

การทดสอบ ความยากลำบาก และรายชื่อ *Trials, Tribulations, and Lists*

วันที่ 23 – 29 พฤศจิกายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอสรา 1:9-11; ดาเนียล 1:1, 2; ดาเนียล บทที่ 5; เฉลยธรรมบัญญัติ 30:1-6;
เอสรา 8:1-23; เนหะมีย์ 11:1, 2; เนหะมีย์ 12:1-26

ข้อควรจำ

“ได้สมทบกับพี่น้องของเขากับขุนนางของเขา เข้าใน
การสาบาน และปฏิญาณที่จะดำเนินตามธรรมบัญญัติ
ของพระเจ้า ซึ่งทรงมอบไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า
และที่จะรักษา และกระทำตามพระบัญญัติของพระ-
ยาห์เวห์องค์เจ้านายของเรา และตามกฎหมาย และกฎ
เกณฑ์ของพระองค์” (เนหะมีย์ 10:29)

๑ ความปกติเราจะกระโดดข้ามการลำดับญาติของวงศ์ตระกูล (genealogies) และรายชื่อหรือรายการยาวๆ ในพระคัมภีร์ แต่ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งใจให้ผู้เผยพระวจนะเขียนไว้ด้วยเหตุผลบางประการ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งรายละเอียด พระองค์ทรงสังเกตสิ่งเจาะจงต่างๆ และสิ่งนี้ทำให้เรามั่นใจ และทำให้เราไม่หลงลืมพระองค์ ตัวอย่างของ ลำดับญาติ และวงศ์ตระกูลสองสามครอบครัวต่อไปนี้ ประกาศให้ทราบว่า พระเจ้าทรงทราบเรื่องราวทั้งหมดในครอบครัวของเรา และรายการของสิ่งต่างๆ บอกเราว่า พระเจ้าทรงดูแล ขณะที่คนอื่นๆ ดูเหมือนมองเห็นว่า “ไม่มี ความสำคัญ” พระเยซูตรัสว่า พระเจ้าทรงดูนกรกระจำบทั้งหลาย และแม้แต่

ทรงนับเส้นผมบนศีรษะของเรา “นกกะจาบห้าตัว เขาขายสองอัสซาร์-
ร็อนไม่ใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียวพระเจ้าก็ได้ทรงลืมเลย ถึงผมของ
พวกท่านก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น อย่างล้นเลย ท่านก็มีค่ามากกว่านกกะจาบ
หลายตัว” (ลูคา 12:6, 7) ในเมื่อพระเจ้าทรงดูแลในรายละเอียดเหล่านี้ พระองค์
ทรงดูแลเราทั้งหลายเช่นกัน และพระองค์ทรงทราบในรายละเอียดของสรรพสิ่ง
ที่สร้างความลำบากให้กับเรา

เช่นนั้น เราสามารถมีความเชื่อมั่นในพระองค์ได้เต็มๆ จงปลุกฝังความ
ไว้วางใจ และพึ่งพาในพระองค์เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ในทุก
พื้นที่แห่งชีวิตของเรา ขณะที่เรากำลังได้รับการเกื้อหนุนจิตใจเท่าที่เรารับได้
สิ่งนี้ควรได้บอกเราด้วยว่า เราจำเป็นต้องเอาใจใส่ในทุกพื้นที่อย่างดีเช่นกัน

วันอาทิตย์

พระเจ้าแห่งประวัติศาสตร์

The God of History

อ่านพระธรรมเอสรา 1:9-11 และ ดาเนียล 1:1, 2 ข้อพระคัมภีร์
ในดาเนียลช่วยเราให้เข้าใจ สิ่งที่ท่านเอสรากำลังอ้างถึงอย่างไรบ้าง

สังเกตว่าท่านเอสราได้รับรายละเอียดอย่างไร ขณะที่ท่านดาเนียล
มองเห็นภาพใหญ่ซึ่งเป็นตัวแทนของสิ่งทั้งปวง ทั้งสองประการ ข้อพระคัมภีร์
เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงควบคุมสถานการณ์

“ประวัติศาสตร์ของนานาชาติพูดกับเราในปัจจุบัน โดยพูดกับทุก
ชนชาติ และแต่ละบุคคล พระองค์ทรงกำหนดสถานที่ในแผนการยิ่งใหญ่ของ
พระองค์ ทุกวันนั้นมนุษย์และชนชาติต่างๆ ได้รับการทดสอบโดยเครื่องหยั่ง
(plummet) จิตใจในพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ไม่เคยทำสิ่งผิดพลาด ทั้งหมด
ขึ้นอยู่กับทางเลือกของเขาเอง ซึ่งเป็นตัวกำหนดชะตาชีวิต (destiny) และ
พระเจ้าทรงใช้อำนาจเหนือ (overruling) คนทั้งปวงเพื่อทำให้พระประสงค์
ของพระองค์ความสำเร็จ” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและเหล่ากษัตริย์,
หน้า 536)

อ่านพระดาเนียล บทที่ 5 ข้อพระคัมภีร์นี้สอนอะไรเรา เกี่ยวกับการ
การพิพากษา ที่พระเจ้าทรงตัดสินชีวิตของกษัตริย์เบลชัสซาร์

บาบิโลนได้ล่มลงในเดือนตุลาคม ปี ก.ค.ศ. 539 เมื่อกษัตริย์ไซรัส แห่งอาณาจักรเปอร์เซียได้ชัยชนะเหนือกษัตริย์เบลซัสซาร์แห่งบาบิโลน ซึ่งพระองค์ได้ไว้วางใจอย่างผิดๆ ในความสำเร็จของอาณาจักรของพระองค์ ขณะที่พระองค์ใช้ชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย อีกทั้งพระองค์แสนทงนงตน พระองค์แม้ยังจัดงานเลี้ยงฉลองในคืนที่อาณาจักรกำลังจะล่มสลายลง ทั้งที่มีกองทหารอันเกรียงไกรของข้าศึกกำลังล้อมนครบาบิโลนไว้ และในคืนนั้นเองที่นครใหญ่ได้ล่มลงต้องกองทหารของเมโด-เปอร์เซีย พระองค์ถูกฆ่าตายตามอักษรที่ถูกเขียนด้วยพระหัตถ์จากเบื้องบนว่า “ฝ่าพระบาทได้ถูกขังในตราขู ทรงเห็นว่ายังขาดอยู่” (ดาเนียล 5:7) แม้ว่ากษัตริย์เบลซัสซาร์ทราบดีถึงชะตากรรมและการกลับใจของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ผู้ยิ่งใหญ่ แต่พระองค์หาได้เรียนรู้บทเรียนสำหรับพระองค์ไม่ จึงมักเกิดเรื่องเศร้าสลดขึ้นเสมอเมื่อผู้คนไม่ฟังคำเตือนของพระเจ้า และไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ ผู้เผยพระวจนะดาเนียลยังรับราชการอยู่ในสำนักพระราชวังของกษัตริย์เสมอมา แต่กษัตริย์ไม่ทรงรับรู้ถึงท่านดาเนียล และพระเจ้าของท่าน เมื่อเราสูญเสียความรู้สึกว่าพระเจ้าทรงฤทธานุภาพ และทรงบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เท่ากับเราได้เดินทางชีวิตบนเส้นทางร่วมกับความสับสน และปัญหาต่างๆ นานา ที่มาพร้อมกับความเศร้าสลด ซึ่งในที่สุดจบลงที่ความตาย

หลังจากที่ท่านดาเนียลเล่าสั้น ๆ ถึงเรื่องกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ท่านดาเนียลได้กล่าวว่า “ข้าแต่ท่านเบลซัสซาร์ ฝ่าพระบาทเป็นราชโอรส แม้ฝ่าพระบาททรงทราบสิ่งเหล่านี้แล้ว ก็ไม่ถ่อมพระทัย” (ดาเนียล 5:22) เราสามารถจะสร้างความมั่นใจ ในบริบทของชีวิตเราเอง จะไม่ทำความผิดพลาดที่กษัตริย์เบลซัสซาร์ได้ทำ เราจะให้ความจริงของไม้กางเขนทำให้เราถ่อมใจลงต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร

วันจันทร์

ในเมืองต่างๆ ของพวกเขา

In Their Cities

มองผ่าน ๆ ไปยังรายชื่อของผู้คนในพระธรรมเอสรา บทที่ 2 และเนหะมียห์ บทที่ 7 คุณสังเกตเห็นอะไรเกี่ยวกับพวกเขา

มีรายชื่อซ้ำๆ กันในพระธรรมเอสรา บทที่ 2 (รายชื่อของผู้คนที่เดินทางกลับจากอาณาจักรบาบิโลนในคราวของท่านเศรุบบาเบล และท่านเยชูอา) ในพระธรรมเนหะมีย์ บทที่ 7 นี้เป็นเรื่องของเจตนา อีกครั้งหนึ่งรายชื่อเหล่านี้อาจดูเหมือนทำให้รู้สึกเบื่อ แต่รายชื่อเปิดเผยจุดที่สำคัญว่าพระเจ้าทรงห่วงใยเกี่ยวกับรายละเอียดที่เราอาจไม่ใส่ใจ ตอนนี้นำแก๊งกรุงเยรูซาเล็มถูกสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว และข้อพระคัมภีร์ตรงนี้เปิดเผยให้ทราบว่า ในสมัยของท่านเอสราและท่านเนหะมีย์ ชาวยิวพลัดถิ่นที่เดินทางมาพร้อมกับท่านทั้งสองเป็นผู้มีส่วนทุ่มเทพลังกาย และใจสู่ความสำเร็จยิ่งใหญ่นี้ แม้ว่าพระองค์เดียวเท่านั้นได้ประทานความสำเร็จนี้ ซึ่งที่จริงผู้คนในอาณัติของท่านทั้งสอง ได้ด้อยอดความสำเร็จจากผลงานของผู้อพยพพลัดถิ่นรุ่นก่อนที่ได้เริ่มต้นไว้บ้างแล้ว แม้ว่าภารกิจครั้งนี้แสนยากลำบากและมีความซับซ้อนเต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนาม กำแพงเมืองจึงไม่ได้แล้วเสร็จในเวลาเร็วกว่านี้ การเป็นผู้นำของท่านเอสรา และท่านเนหะมีย์ถือว่าสำคัญ แต่ผู้ใช้แรงงานต่างมุ่งหน้าทำงานของพวกเขาอย่างทุ่มเท แต่ละกลุ่มมุ่งมั่นในภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้ทำแตกต่างกันไป และผลลัพธ์ออกมาน่าประทับใจ จากจุดเริ่มต้นในพระธรรมเอสรา บทที่ 2 ได้เชื่อมโยงไปถึงตอนจบใน เนหะมีย์ บทที่ 7 นี้ไม่เพียงพระวิหารหลังที่สองถูกสร้างขึ้น แต่ภายในกรุงเยรูซาเล็มเองได้รับการบูรณะและการสร้างขึ้นใหม่จนแล้วเสร็จ

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 7:73 สิ่งนี้ได้สอนอะไรเราเกี่ยวกับความสำเร็จ พวกเขาต่างมีความปรารถนาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไร

“*ดั่งนั้นบรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง ประชาชนบางคน บ่าวไพร่ประจำพระวิหาร และคนอิสราเอลทั้งปวงอาศัยอยู่เมืองของตน*” (เนหะมีย์ 7:73) ในหลายแนวทาง ชาวยิวพลัดถิ่นที่เดินทางกลับมา และมีส่วนในการก่อสร้างต่างรู้สึกประหลาดใจ ผู้คนที่ในหลายปีก่อนได้ปล่อยให้ตัวเมืองของพวกเขาเต็มไปด้วยซากปรักหักพัง พระวิหารของพวกเขาถูกทำลาย และที่ทำกินของพวกเขากร้าง ตอนนีเมื่อพวกเขากลับมาอยู่ที่ดิน

แปลงเดิมและบ้านเมืองเดิม และทำการก่อสร้างทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นใหม่ แม้แต่พระวิหาร นี่ช่างเป็นความมหัศจรรย์สำหรับพวกเขาและผู้คนรอบกายพวกเขาเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ไรก็ดีผู้คนทั้งมวลเหล่านี้ทำทุกสิ่งสอดคล้องกับน้ำพระทัย และพระสัญญาของพระเจ้า

มีสิ่งใดในชีวิตของคุณในเวลานี้ที่คุณเหมือนจะสิ้นหวัง แต่อย่างไรก็ตาม คุณยังคงไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้จะนำทางคุณผ่านไปให้ได้

วันอังคาร

พวกปุโรหิตอยู่ที่ไหน

Where are the Priests?

ไม่มีคำถามเลย ตามที่เราได้มองเห็นเมื่อวานนี้ ช่างเป็นสิ่งที่น่าทึ่งมาก คำพยากรณ์ที่ว่า พระเจ้าจะทรงนำเหล่าชาวยิวพลัดถิ่นเดินทางกลับจากอาณาจักรบาบิโลน มายังบ้านเกิดเมืองนอนได้สำเร็จสมจริง

แต่จากสิ่งใดๆ ที่รวมกันเข้ากับมนุษย์ ปัญหาจะต้องมีมาคู่กัน และหนึ่งในปัญหาใหญ่ก็คือ แม้จะมีพระสัญญาอัศจรรย์ในเรื่องการก่อสร้างเพื่อนำกลับสู่สภาพเดิมหลังจากที่พวกเขาได้เดินทางกลับมา อย่างไรก็ตามไรก็ดีมีชาวยิวอีกจำนวนมาก ไม่ต้องการเดินทางกลับมายังแผ่นดินของบรรพบุรุษ และพวกเขาชอบการดำเนินชีวิตในบาบิโลนมากกว่า เพราะเหตุใดพวกเขาจึงไม่ยอมเดินทางกลับแผ่นดินแม่

อ่านพระธรรมเอสรา 8:1-15 เน้นข้อ 15 มีอะไรน่าหวังใยมกตรงนี้ เหตุใดจึงต้องมีความหวังใยมสำหรับบางคน ผู้ต้องการสถาปนาชาติอิสราเอลขึ้นใหม่ในดินแดนบ้านเกิดเดิม

ความจริงมีว่า ไม่ใช่ชาวยิวทุกคนในบาบิโลน รวมไปถึงผู้คนในเผ่าเลวี ต้องการเดินทางกลับบ้านเกิด มีหลายองค์ประกอบที่พวกเขาไม่ยอมเดินทางกลับ คนรุ่นใหม่จำนวนมากเกิด และเติบโตในแผ่นดินใหม่ และนั่นเป็นสิ่งที่ทั้งหมดที่พวกเขามองเห็นและรู้จัก หลายคนนึกถึงความยากลำบาก และอันตรายในการเดินทางกลับไปยังดินแดนที่พวกเขาไม่รู้จัก และไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ ในที่สุดหลังจากการเชิญชวน มีชาวเลวีจำนวนเพียงพอตัดสินใจเดินทาง

ทางกลับพร้อมกับคณะเดินทาง เพื่อจะเป็นผู้ประกอบพิธีในพระวิหาร (ดูในบทเรียนสำหรับวันพฤหัสบดี) แม้จะถือว่าเป็นการทำทนายหลายประการ “นับถึงเวลานี้ ชาวยิวที่ถูกกวาดต้อนมายังอาณาจักรบาบิโลน ๖๕๐ ปี ได้อยู่อาศัยในต่างแดนถ้านับเป็น 70 ปี คนรุ่นแรก ถ้าเดินทางมาในวัยกลางคนส่วนมากอาจเสียชีวิตไปแล้ว คนยิวพลัดถิ่นส่วนมากน่าจะเกิดในแผ่นดินใหม่ รวมทั้งผู้ที่แต่งงานและมีลูก และหลานเกิดใหม่ด้วย...การขุดค้นทางโบราณคดีที่เมือง “นิพเพอร์ (Nippur) ได้นำแสงสว่างมาให้กับเอกสารหลายชิ้น ที่แสดงให้เห็นว่าชาวยิวจำนวนมากที่อาศัยอยู่ในแคว้นเมโสโปเตเมีย ในสมัยการครองราชย์ของกษัตริย์ “อารทาเซอร์ซีส” เป็นผู้ที่มีฐานะมั่งคั่ง เมื่อเป็นเช่นนั้นพวกเขาคงไม่ยากเดินทางกลับไปเริ่มต้นใหม่ จึงนับเป็นการยากลำบากสำหรับท่านเอสรา และผู้นำคนอื่น ๆ ที่จะพูดโน้มน้าวให้ชาวยิวพลัดถิ่นเดินทางร่วมกับคณะเดินทางของพวกเขา เพื่อตั้งเป็นอาณานิคมขึ้น แต่ก็เป็นที่ประหลาดใจไม่น้อย ที่ท่านเอสราและคณะผู้นำประสบความสำเร็จในการเชิญชวนผู้คนนับได้เกือบ 2,000 ครอบครัวที่ร่วมในการเดินทางเสี่ยงภัยกลับแผ่นดินบ้านเกิดกับเพื่อนร่วมชาติ” (*The SDA Bible Commentary, เล่ม 3, หน้า 376*)

“เราจะต้องผ่านความยากลำบากหลายประการ ก่อนจะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า (กิจการฯ 14:22) สิ่งนี้บอกเราเกี่ยวกับความเป็นจริงในเรื่องการทดลอง และความยากลำบากของผู้ที่ต้องการรับใช้พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ อย่างไร

พูด

ถ่อมใจลงต่อพระเจ้า

Humbled Before God

อ่านพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 30:1-6 พระสัญญาอะไรที่พระเจ้าทรงประทานให้ชาวฮีบรูตรงนี้ เราต้องทำอะไรกับพระสัญญาที่ทำกลางพระสัญญาอื่น ๆ ในทำนองเดียว ซึ่งมีความหมายสำหรับบุคคลอย่างเช่นท่านเอสราและท่านเนหะมีย์

ท่านเอสราและท่านเนหะมีย์ต่างทราบเกี่ยวกับคำพยากรณ์ทั้งหลาย

ทั้งสองทราบว่าจะทรงนำชาวอิสราเอลพลัดถิ่นเดินทางจากต่างแดนกลับบ้านเกิด เราพบในเนหะมีย์ บทที่ 9 ซึ่งบอกว่าทั้งสองท่านทราบถึงประวัติศาสตร์ของพวกเขา และเหตุผลในปัญหาสำหรับความยากลำบากของพวกเขา ในเวลาเดียวกัน พวกเขาทราบด้วยว่า โดยพระกรุณาคุณของพระเจ้า พระองค์จะทรงนำพวกเขาเดินทางกลับถึงแผ่นดินแม้อย่างปลอดภัย แม้ว่าพวกเขายังเป็นคนบาป ดังนั้นพวกเขาไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์จะทรงทำให้การเดินทางจากดินแดนพลัดถิ่นกลับถึงแผ่นดินบรรพบุรุษอย่างประสบความสำเร็จ พระสัญญาเหล่านี้ อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะไม่พบกับการทำทนายหลายประการในตลอดเส้นทาง ในส่วนมากของไตรมาสนี้ เราได้มองไปยังการทดลองต่างๆ และความยากลำบากนานปีการที่ชาวอิสราเอลต้องพบ แม้พวกเขาจะอยู่ท่ามกลางพระสัญญาของพระเจ้าหลายข้อ

อ่านพระธรรมเอสรา 8:16-23 มีการทำทนายอะไรเกิดขึ้นตรงนี้ และพวกเขาตอบสนองต่อการทำทนายเหล่านั้นอย่างไร

ถึงแม้ว่าจะมีพระสัญญาหลายข้อ ท่านเอสราทราบว่ามอันตรายมากเพียงใดบนเส้นทางที่จะเดินทางไปครั้งนี้ ดังนั้นท่านได้ทำการอดอาหาร และถ่อมกายใจลงต่อพระพักตร์ของพระเจ้า นี่เป็นวิธีการรับทราบว่าเขาจะต้องพึ่งการวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับความสำเร็จของพวกเขา ในเวลานี้ แม้จะมองเห็นถึงอันตรายหลายครั้งบนเส้นทางข้างหน้า แนวคิดที่จะทูลขอกษัตริย์เพื่อให้ช่วยปกป้อง เกิดขึ้นเพียงจุดเล็กๆ ในดวงจิตของท่านเอสรา แต่ในที่สุด ท่านเลือกที่จะไม่ทำเช่นนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับท่านเนหะมีย์ (เนหะมีย์ 2:9) ซึ่งมีกองทหารองครักษ์ปกป้องท่าน ท่านเอสรา รู้สึกชัดเจนว่าหากท่านทูลขอเช่นนั้น จะเท่ากับการไม่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เพราะท่านได้ทูลกษัตริย์ไปก่อนหน้านี้แล้วว่า “พระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ให้เกิดผลดี แต่ฤทธานุภาพ และพระพิโรธของพระองค์ต่อผู้คนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์” (เอสรา 8:22) ในกรณีนี้ทุกสิ่งลงตัวได้ดีสำหรับพวกเขา เพราะภายหลังต่อมาท่านเขียนไว้ใน (เอสรา 8:31) ว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปกป้องพวกเขา และช่วยให้พวกเขาไปถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างปลอดภัย

เราต้องไว้วางใจในพระเจ้า ในทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ในขณะเดียวกันก็มีบางครั้งที่เราต้องขอความช่วยเหลือจากคนที่ไม่เชื่อพระองค์ เวลาใดเหมาะสมที่เราควรขอความช่วยเหลือจากคนนอก

วันพฤหัสบดี ในนครบริสุทธิ์

In the Holy City

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 11:1, 2 มีอะไรกำลังดำเนินไปในบันทึกข้อความตอนนี้ ทำไมจึงมีการจับฉลาก เพื่อดูว่าใครจะได้เข้าไปอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และใครจะได้ไปอยู่หัวเมืองอื่น

พระธรรมเนหะมีย์ บทที่ 11 สอนอะไรเรา มีความจำเป็นที่จะมีประชากรชาวเมือง ที่จะเข้าไปอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จากจำนวนคนอิสราเอลที่ได้เดินทางมาช่วยสร้างกำแพงเมือง บูรณะตัวเมือง และสร้างพระวิหารจนสำเร็จเรียบร้อย

ปรากฏชัดว่าเป็นการง่ายกว่าที่จะดำรงชีวิตอยู่ ณ ชนบทห่างไกล มากกว่าการตั้งบ้านเรือนในตัวเมือง ผู้คนทั้งหลายต่างมีที่ดินทำกินของตนเอง อันเป็นมรดกจากบรรพบุรุษของตนที่จะปล่อยให้ทิ้งร้าง และเข้าไปอาศัยในกรุงเยรูซาเล็มถือเป็นการเสียสละ และมีหลายครอบครัวมีความรู้สึกว้าวุ่นเกี่ยวกับพวกเขาได้ถอนรากถอนโคนรากเหง้าของพวกเขาเอง ถ้าพวกเขาทำเช่นนั้นชีวิตจะพบกับการทำทลายในสิ่งใหม่ๆ และการใช้ชีวิตตามรูปแบบชาวเมืองจะต้องแตกต่างจากการอาศัยอยู่ในแถบชนบทแน่นอน การย้ายเข้าไปตั้งบ้านเรือนอยู่ในพื้นที่ใหม่ที่ไม่น่าคุ้นเคยมาก่อนย่อมจะยากลำบากเสมอ

เป็นการทำทลายมากเพียงใดที่จะย้ายบ้านเรือนเข้าไปอยู่ในเมืองใหม่หรือประเทศที่ต้องการให้เข้าไปเผยแผ่พระกิตติคุณ การดำเนินพันธกิจในตัวเมืองต้องการความเต็มใจ และความพร้อมที่จะดำเนินการในสิ่งทำทลายใหม่ซึ่งมาพร้อมกับความยากลำบากหลายประการ

“คนงานของเราไม่ได้เอื้อมออกไปตามที่พวกเขาควรทำ ระดับผู้นำของเรายังไม่ตื่นตัวกับงานที่จะต้องทำให้สำเร็จ เมื่อข้าพเจ้าคิดถึงตัวเมืองซึ่งมีมากมาย และสิ่งที่ได้ทำไปแล้วมีน้อยเหลือเกิน ในขณะที่มีผู้คนอีกนับพันๆ คนต้องการได้รับฟังคำเตือนเรื่องการเสด็จกลับมาในไม่ช้าของพระผู้ช่วยให้รอด ข้าพเจ้ารู้สึกมีความปรารถนาอัดแน่นที่จะมองเห็นเหล่าชายและหญิงออกไปเต็มพละกำลัง เพื่อทำการภายใต้การทรงนำของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ เต็มเต็มด้วยความรักของพระคริสต์เพื่อช่วยดวงวิญญูณทั้งหลายที่กำลังจะพินาศ” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 7, หน้า 40)

เหตุใดรายชื่อนี้ยาวนานเหยียดของพวกปุโรหิตและเผ่าเลวี ได้รับการกล่าวถึงในพระธรรมเนหะมีย์ 12:1-26 มีอะไรเชื่อมโยงระหว่างพวกเขา และการถวายกำแพงเยรูซาเล็ม ตามที่พรรณนาในส่วนที่สองของบทเดียวกัน (เนหะมีย์ 12:27-47)

พระเจ้าทรงประสงค์จะให้เราทำการทุกสิ่งด้วยวิธีการถูกต้อง ด้วยการอุทิศตัว (dedicated) และอุทิศชีวิตตน (consecrated) แต่พระเจ้า เป็นสิ่งที่ต้องทำเป็นอันดับแรก ก่อนสิ่งยิ่งใหญ่จะประสบความสำเร็จ ครอบครัวของปุโรหิตเหล่านี้ได้ช่วยท่านเนหะมีย์สร้างกำแพงเมือง เพื่อที่พวกเขาสามารถจะนมัสการพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ได้อย่างปลอดภัยในพระวิหารโดยไม่ถูกขัดจังหวะจากภายนอก กำแพงเมืองมีความสำคัญสำหรับความปลอดภัย แต่ถ้าปราศจากการอุทิศถวายตัวของพวกปุโรหิต การนมัสการแท้จะตกอยู่ในภาวะอันตราย (jeopardy) ดังนั้นประชาชนทั้งหมด ซึ่งทำหน้าที่แตกต่างกัน พวกเขาต่างมีบทบาทต้องแสดงออก

วันศุกร์ **ศึกษาเพิ่มเติม:**

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “ข้อพิสูจน์ของการเป็นสาวก” หน้า 57-65, *เคล็ดลับแห่งความสุข*

“มีเหล่าคนผู้รู้จัก “ความรักนำไปสู่การให้อภัย” ของพระคริสต์และเหล่าผู้มีความปรารถนาจริงใจที่จะเป็นบุตรชาย หญิงของพระเจ้า กระนั้น

พวกเขาตระหนักว่า อุปนิสัยของพวกเขายังไม่สมบูรณ์ ชีวิตของพวกเขายังมีข้อบกพร่อง และพวกเขามักจะเกิดความสงสัยว่าดวงใจของพวกเขาได้รับการฟื้นฟูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือยัง ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอแนะนำว่าอย่ารู้สึกท้อถอย เราจะต้องก้มศีรษะลงและร้องไห้ที่แทบพระบาทของพระเยซู เพราะว่าเรายังขาดหลายสิ่ง และทำผิดพลาดบ่อย แต่อย่าให้เราท้อถอย แม้ว่าศัตรูอาจชนะเราได้ในบางครั้ง เรายังไม่ถูกขับออก เราไม่ถูกปล่อยทิ้ง ไม่ถูกปฏิเสธโดยพระเจ้า ณ เวลานี้พระคริสต์ยังอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ทรงกำลังเฝ้าทูลขอเพื่อเรา พระองค์ทรงปรารถนาจะไถ่เรากลับคืนมาเป็นของพระองค์ เพื่อจะให้ผู้คนทั้งหลายมองเห็นความบริสุทธิ์ และศักดิ์สิทธิ์สะท้อนออกมาผ่านคุณ หากคุณจะยอมสยบตัวคุณเองให้พระองค์ พระองค์ผู้ทรงได้เริ่มประกอบการดีในตัวคุณ จะนำคุณไปจนถึงวันของพระเยซูคริสต์ จงอธิษฐานด้วยความร้อนรนมากขึ้น อย่าให้เราหันมาใส่ใจในพลังอำนาจของเราเอง แต่ให้เราไว้วางใจในอำนาจของพระเจ้าผู้ไถ่ของเรา และให้เราถวายสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงอวยพระพรให้เรามีสุขภาพดี มีความสุขซึ่งแสดงออกมาผ่านใบหน้าของเรา” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 64)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระธรรมดาเนียล บทที่ 2 เป็นคำพยากรณ์ที่ล่วงเลยมาหลายพันปี พระเจ้าทรงพยากรณ์ถึงอาณาจักรต่าง ๆ ที่ขึ้นสู่อำนาจและล่มสลายไปได้อย่างแม่นยำ รวมทั้งการทำนายว่ายุโรปปัจจุบันนี้ไม่อาจรวมกันเป็นเอกภาพได้ เราจะนำเอาคำปลอบประโลมจากคำพยากรณ์เรื่องนี้มาเป็นเครื่องปลอบใจเราในโลกที่สับสนวุ่นวายได้อย่างไร
2. พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับเรา สิ่งนี้ช่วยให้เรารู้สึกปลอดภัยและมั่นใจว่าเราอยู่ภายใต้การดูแลของพระองค์ พระวณะข้อหนึ่งกล่าวว่า “แต่บัดนี้ ยาโคบเอ๋ย พระองค์ผู้ทรงปั้นท่านตรัสดังนี้ว่า *อย่ากลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา (อิสยาห์ 43:1)* ขณะที่เรากำลังเผชิญปัญหามากมายเกี่ยวกับความสัมพันธ์หรือการเงินในสังคม คุณจะช่วยให้คนอื่นมั่นใจว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ใกล้ และทรงเอาพระทัยใส่เราได้อย่างไร
3. จงสังเกตเนื้อหาของบทเรียนในวันพุธ ที่เอสราไม่ต้องการทูลขอกองกำลังปกป้องขณะเดินทาง ด้วยเกรงว่า จะทำให้คำพยาานของท่านเกี่ยวกับพระเจ้า ที่ได้ให้กับกษัตริย์ก่อนหน้านี้จะกลายเป็นเรื่องไร้สาระ เช่น เมื่อเราบอกคนอื่นว่า พระเจ้าทรงเยียวยา แต่เราไปรับการรักษาจากแพทย์ แสดงว่าเราขาดความเชื่อใจหรือเปล่า ... จงอภิปรายกัน

บทที่ 10

การนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า

Worshiping the Lord

วันที่ 30 พฤศจิกายน - 6 ธันวาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เนหะมีย์ 12:27-47; 1 พงศาวดาร 25:6-8; 1 ยอห์น 1:7-9;

ยอห์น 1:29, 36; 1 โครินธ์ 5:7; ฮีบรู 9:1-11

ข้อควรจำ

*“และพวกเขาร้องเพลงตอบกัน สรรเสริญ และขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ว่าเพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ ดำรงเป็นนิรันดร์ต่ออิสราเอล”
(เอสรา 3:11)*

ป ข้อควรจำของสัปดาห์นี้ทำให้เราเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ถึงการนมัสการของชาวฮีบรู และได้ทราบว่าพวกเขาถวายนมัสการสรรเสริญ และขอบพระคุณพระเจ้าอย่างไร ในปี ก.ค.ศ. 515 พวกเขาเฉลิมฉลอง และประกอบพิธีอุทิศถวายพระวิหารหลังใหม่ (เอสรา 6:15-18) และจากนั้น คือประมาณ 60 ปี ต่อมา ประชาชนทำการเฉลิมฉลอง และอุทิศถวายกำแพงกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเสร็จสมบูรณ์ (เนหะมีย์ 6:15-7:3; 12:27 เป็นต้นไป) ติดตามอ่านลำดับญาติของวงศ์ตระกูลใน เนหะมีย์ บทที่ 11 และ 12 ผู้เขียนเปลี่ยนผ่านไปยังเวลาเมื่อมีการเฉลิมฉลอง และทำการอุทิศถวายกำแพงเมือง เป็นธรรมเนียมสำหรับชาวอิสราเอลที่จะอุทิศถวาย สิ่งใหญ่ๆ แต่พระเจ้า: อย่างเช่น พระวิหาร กำแพงเมือง หรือแม้แต่บ้านหลังใหญ่ และอาคารสาธารณะ

การอุทิศถวายเป็นพิธีที่ได้รับการเตรียมไว้ก่อนอย่างละเอียด ซึ่งจะประกอบด้วยการร้องเพลง การเต้นดนตรี การเลี้ยงอาหาร เครื่องดื่ม การถวายเครื่องสัตวบูชา นำมาซึ่งความชื่นชมยินดี การมีบรรยากาศสนุกสนานครื้น (merriment) และการอธิษฐานขอพระเจ้าทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ (purification) กษัตริย์ดาวิดเป็นผู้สถาปนาพิธีถวายเครื่องสัตวบูชาเข้าไปในระหว่างที่มีการอุทิศถวาย และต่อมาภายหลัง ผู้นำชาวอิสราเอลคนอื่นๆ ติดตามตัวอย่างของพระองค์ โดยเริ่มจากกษัตริย์ซาโลมอน เมื่อพระองค์นำ “หีบพันธสัญญา” เข้ามาประดิษฐานในห้องอภิสุทธิ-สถานของพระวิหาร (1 พงศกษัตริย์ 8:5)

สัปดาห์นี้เราจะมองดูว่า พวกเขานมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าระหว่างช่วงเวลาดังกล่าวอย่างไร และคำนึงดูว่ามีสิ่งใดบ้างที่พวกเขาทำ เพราะว่าเราเป็นผู้นมัสการพระเจ้าองค์เดียวกัน สามารถจะนำมาประยุกต์ใช้ด้วยตัวเราเองได้อย่างไร

วันอาทิตย์

การร้องเพลงขององค์พระผู้เป็นเจ้า

Singing the Songs of the Lord

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 12:27-29 สังเกตบุญแจของบางคำที่เปิดเผยให้เห็นการนมัสการ และการถวายสรรเสริญของพวกเขา ว่ามีลักษณะเหมือนกับอะไร คุณจะให้คำพรณอย่างไร

ชนชาติอิสราเอลได้รับมอบหมายหน้าที่เฉพาะกลุ่มของเผ่าเลวี ให้เป็นนักร้อง และนักดนตรีสำหรับการนมัสการในพระวิหาร พระเจ้าทรงขึ้นนำการฝึกซ้อม และให้คำสั่งสอนสำหรับงานรับใช้ เพราะการนมัสการในพระวิหารต้องมีความงดงาม ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลง และเล่นดนตรีจะต้องทำอย่างมืออาชีพ กษัตริย์ดาวิดได้จัดระเบียบแบบแผนปฏิบัตินี้อย่างประณีต ในรายละเอียด และเพื่อให้เกิดความงดงามโอ้อ่างงดงามมากกว่าที่เคยเป็นมาในอดีต ดังนั้นคนเชื้อสายของ “อาสาฟ” ผู้ซึ่งกษัตริย์ได้แต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าการนมัสการในพระวิหาร ยังคงได้รับมอบหมายให้เป็น “หัวหน้านักร้อง มีหน้าที่รับผิดชอบการนมัสการในพระนิเวศของพระเจ้า” (เนหะมีย์ 11:22)

เปิดอ่าน พระธรรม 1 พงศาวดาร 25:6-8 ข้อพระคัมภีร์นี้สอนว่า “ดนตรีเป็นศูนย์กลางและมีความสำคัญ” สำหรับการนมัสการ และการร้อง “เพลงขององค์พระผู้เป็นเจ้า” อย่างไร

เหล่านักร้องจากเผ่าเลวี ถือว่าเป็นผู้ได้รับการมอบหมายอย่างเป็นทางการให้เป็นนักร้องประจำพระวิหารงานของพวกเขาได้รับค่าจ้าง ในช่วงการครองราชย์ของกษัตริย์ดาวิด มีการจัดตั้งสถาบันศึกษาดนตรีขึ้น เริ่มเรียนจากจุดเริ่มต้น จนกระทั่งใช้งานได้ดี ซึ่งกษัตริย์ดาวิดเป็นผู้ดำเนินการเอง สถาบันที่ว่ามีครูสอนหลายคน และมีผู้มาเข้าศึกษาทั้งวัยเด็กถึงวัยผู้ใหญ่ ในภาคปฏิบัติพวกเขาจะหมุนเวียนสู่การรับใช้งานด้านดนตรีในพระวิหาร บางคนเป็นนักดนตรี บางคนเป็นนักร้อง บางคนดูแลเสื้อผ้าสำหรับใช้ในพระวิหาร จุดประสงค์ของการจัดระเบียบอย่างมืออาชีพคืออะไร งานเหล่านี้จะช่วยพัฒนาพรสวรรค์ และความมุ่งมั่นสู่ “ความยอดเยี่ยม” (excellence) ความยอดเยี่ยมควรจะเป็นเป้าหมายในการนมัสการ การสรรเสริญ ซึ่งจะต้องมาจากดวงใจ และการแสดงออก วิธีที่ดีที่สุดผู้มานมัสการจะได้รับการยกระดับให้สูงขึ้นด้านจิตวิญญาณ คนหนึ่งสามารถสันนิษฐาน (assume) ได้ว่า เหล่านักดนตรีและนักร้องผู้รับใช้ในพระวิหารจะได้รับการเลือกสรรอย่างรอบคอบจากผู้รับผิดชอบ ก่อนที่จะถูกส่งมาเป็นผู้ดำเนินการนมัสการ

คุณเคยได้รับประสบการณ์แห่งความชื่นชมยินดีจากการนมัสการผ่านดนตรีบ้างไหม วิธีใดทำให้ดนตรีมีความสำคัญต่อคุณ

วันจันทร์

การชำระให้บริสุทธิ์

Purification

หลังจากที่พระคัมภีร์พูดถึงเกี่ยวกับการอุทิศถวายกำแพงเมือง จากนั้นกล่าวถึงการมารวมตัวของกลุ่มนักร้อง ข้อพระคัมภีร์ต่อมาใน เนหะมีย์ 12:30 กล่าวถึงการชำระให้บริสุทธิ์ของคณะนักร้อง และนักดนตรีว่า “บรรดาปุโรหิตและคนเลวี ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ และเขาทั้งหลายได้ชำระประชาชน และประตูเมือง กับกำแพงให้บริสุทธิ์”

รากศัพท์ของคำในภาษาฮีบรูสำหรับคำว่า “การชำระให้บริสุทธิ์” (purified) หมายถึงการทำให้ “สะอาด” หรือ การทำให้ “บริสุทธิ์” ซึ่งถูกใช้ในข้อพระคัมภีร์หลายข้อในพระคัมภีร์เดิม รวมถึงความบริสุทธิ์ด้านศีลธรรม มีความบริสุทธิ์ และสะอาดต่อพระพักตร์ของพระเจ้า

“ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างที่พระองค์สถิตในความสว่าง เราก็มีความสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ก็ชำระเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และสักจะไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย ถ้าเราสารภาพความบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7-9) พระคัมภีร์ข้อนี้สอนเราเกี่ยวกับ (1) ธรรมชาติของมนุษย์ (2) การให้อภัยความบาปของพระเจ้า และ (3) ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในชีวิตของเราทั้งหลาย

พระวิหาร และศาสนพิธีต่างๆ เป็นส่วนประกอบสำคัญในศาสนาของชาวอิสราเอลสมัยโบราณ แต่พระวิหารและศาสนพิธีต่างๆ เป็นเส้นทางสู่เป้าหมาย ไม่ใช่เป้าหมายที่สำเร็จลงในตัวเอง และเป้าหมายที่ว่า คือการนำประชาชนสู่การมีความสัมพันธ์อันปลอดภัยกับพระเจ้าแห่งพันธสัญญาของพวกเขา นั่นคือองค์พระเยซูคริสต์ และตระหนักรู้ในอำนาจการชำระชีวิตของพวกเขาให้สะอาด และรับรู้ในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเสร็จแล้ว คือสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงช่วยเราให้รอด ได้นำเราให้รักและนมัสการพระองค์ นี่คือเหตุผลเดียวว่าเหตุใด ที่ครั้งแล้วครั้งเล่าชาวอิสราเอลในสมัยโบราณได้เริ่มต้นใหม่ อันเนื่องมาจากสิ่งที่พระเจ้าทรงได้ทำเพื่อพวกเขา ซึ่งได้ช่วยพวกเขาให้รู้จักความดี และความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นศูนย์กลางแห่งความชื่นชมยินดี และความรู้สึชอบพระคุณพระองค์ ซึ่งซึมซาบ (permeate) เข้าไปในประสบการณ์ของพวกเขา ขณะที่พวกเขานมัสการพระองค์ สำหรับเราในปัจจุบัน ประสบการณ์และความรู้สึกในคุณค่าของการได้รับการอภัยบาป ความสำเร็จจากความกตัญญูรู้คุณซึ่งเรามีต่อพระเจ้า และรู้สึกถึงความหวัง และ

ความชื่นชมยินดี จากนั้นเป็นการง่ายที่จะสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และแสดงการขอบพระคุณสำหรับความเมตตาแห่งพระอุปนิสัยของพระองค์ และนี่ช่างเป็นการเผยให้เห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้า ที่เราสามารถมีได้มากกว่าการได้เห็นพระเยซูบนไม้กางเขน ทนแบกรับการลงโทษสำหรับความบาปของเรา เพื่อที่เราจะไม่ต้องแบกรับการถูกลงโทษด้วยตัวเราเอง

พระเจ้าไม่ทรงคำนึงถึงความบาปในอดีตของคุณ หรืออุปนิสัยของคุณในปัจจุบัน ที่ไม้กางเขนคุณได้รับการอภัยบาปอย่างหมดสิ้น รวมทั้งขณะนี้ด้วย เหตุใดจึงไม่ทูลอ้อถึงการทำให้อภัยบาปนี้ ซึ่งพระเยซูจะทรงประทานให้คุณได้เดี๋ยวนี้

วันอังคาร

นักร้องสองคณะใหญ่

Two Large Thanksgiving Choirs

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 12:31-42 เหตุใดดนตรีจึงมีส่วนสำคัญต่อการเฉลิมฉลองนี้

ส่วนหนึ่งของพิธีนมัสการในสมัยของท่านเนหะมีย์ คือการสร้างนักร้องขึ้นสองกลุ่ม เพื่อร้องขอบพระคุณพระเจ้า นักร้องทั้งสองกลุ่มเริ่มร้องเพลง โดยมีนักดนตรีเล่นดนตรีคลอไปพร้อมกัน พวกเขาออกเดินจากจุดเดียวกัน จากนั้นเมื่อถึงจุดหนึ่ง กลุ่มนักร้องและนักดนตรีสองกลุ่มจะเดินแยกออกจากกัน แต่ละกลุ่มเดินรอบกำแพงไปคนละทาง กลุ่มหนึ่งนำโดยท่านเอสรา ซึ่งออกเดินนำหน้า และอีกกลุ่มหนึ่งมีท่านเนหะมีย์เดินรั้งท้าย นักร้องทั้งสองกลุ่มจะพบกันอีกครั้งหนึ่งที่ประตูหุบเขา และจากจุดนั้นทั้งสองกลุ่มจะรวมกันเดินเป็นขบวนเดี่ยวมุ่งสู่พระวิหาร โดยมีกลุ่มบุโรหิตเป่าแตรหลายตัวนำหน้าแต่ละกลุ่ม เมื่อขบวนนักร้องนักดนตรีเข้าไปข้างในพระวิหารแล้ว นักร้องนักดนตรีทั้งสองกลุ่มจะแยกกันไปยังคนละฟากของกำแพงพระวิหารหันหน้าเข้าหากัน นี่นับเป็นการจัดรูปแบบได้ยอดเยี่ยม ทั้งการจัดขบวนการเดินทางของนักร้องนักดนตรี และทั้งสองกลุ่มยืนประชันกันร้องเพลงประกอบดนตรีในพิธีนมัสการ

ที่จะให้คำตอบว่าเหตุใดดนตรีจึงมีบทบาทสำคัญในการเฉลิมฉลอง และในพิธีการนมัสการ เราจะต้องมองไปที่ความหมายของการนมัสการใน

บริบท (context) ของพระวิหาร ดนตรีในพระวิหารไม่ใช่การจัดแสดง “คอนเสิร์ต” (concert) เพื่อให้ผู้คนได้รับความเพลิดเพลิน เหมือนการไปนั่งฟังวงซิมโฟนี (symphony) ที่บรรเลงของ “บีโรวีน” หมายเลข 4 ที่ห้องโถง (hall) แสดงคอนเสิร์ต อะไรทำนองนั้น แต่ในพระวิหารเมื่อนักร้องร้องเพลง และนักดนตรีเล่นเพลงประสานเสียงกัน ผู้คนที่มานมัสการต่างก้มศีรษะลงและอธิษฐาน ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ

ในสมัยก่อนศูนย์กลางของการนมัสการในพระวิหาร เกี่ยวข้องกับการถวายเครื่องสัตวบูชา จะว่าไปไม่ใช่การกระทำที่น่ายกย่อง ภาพที่เห็นคือคนบาปนำสัตว์บูชามาคิดไว้ เมื่อวางมือสารภาพบาปแล้ว เขาช่วยจับสัตว์ตัวนั้น ขณะที่ปุโรหิตใช้มีดปลายแหลม และคมกริบปาดคอสัตว์ที่ไม่มีความผิดบาปตัวนั้น ให้เลือดไหลลงยังภาชนะ... การเล่นดนตรีด้วยทำนองที่ไพเราะกลมกลืนในหลายลักษณะ นอกเหนือจากการยกระดับความคิดสู่เบื้องบนสวรรค์จะทำให้ผู้เข้าร่วมนมัสการทั้งปวง มีประสบการณ์ความตื่นตันใจที่แกะตัวที่ถูกฆ่าซึ่งไปยังลูกแกะตัวจริงคือพระเมษโปดกของพระเจ้า ซึ่งช่วยให้ผู้มานมัสการทั้งหมดมีประสบการณ์ชื่นชมยินดีมากกว่า

เปิดไปอ่านตัวอย่างในพระคัมภีร์ ที่ดนตรีมีความสำคัญในการนมัสการ สะท้อนให้เห็นเป็นพิเศษในข้อพระคัมภีร์ อพยพ 15:1; 2 พงศาวดาร 20:21, 22 และ วิวรณ์ 15:2-4

ทั้งบนแผ่นดินโลกและในสวรรค์ ดนตรีเป็นส่วนหนึ่งในประสบการณ์ของการนมัสการ สังเกตว่าในข้อพระคัมภีร์ข้างบน การร้องเพลงมีเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำเพื่อประชากรของพระองค์ รวมทั้งการประทานให้พวกเขา มีชัยชนะ “เหนือศัตรูร้าย” (ยิ่งกว่านั้น มีสิ่งอื่นใดอีกที่พวกเขาประสบชัยชนะ) เราทั้งหลายต่างจะร้องสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการกระทำของพระองค์ที่ทำให้เราได้รับความรอด

จงเขียนออกมาเป็นข้อ ๆ ว่ามีสิ่งใดบ้างที่พระเจ้าทรงได้ทำเพื่อคุณ ที่คุณมีเหตุผลดีที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 12:43 “และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวบูชาใหญ่โตในวันนั้น และเปรมปรีดีเพราะพระเจ้าทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดี ด้วยความชื่นบานใหญ่ยิ่ง พวกเขาผู้หญิงและเด็ก ๆ ก็เปรมปรีดีด้วย” มีความพิเศษอะไรของการถวายสัตวบูชาในวันนั้น ที่ถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งในการนมัสการของพวกเขา

การถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นส่วนสำคัญที่สุดการของการนมัสการ ในช่วงเวลาของพระวิหาร การถวายบูชาดังกล่าวมีหลายรูปแบบ อาจใช้สำหรับพระสัญญาแห่งการอภัยบาป หรือเป็นการแสดงความปีติยินดี และการขอบพระคุณพระเจ้า การถวายเครื่องสัตวบูชา เป็นการจัดหาสาระสำคัญ (substance) สำหรับการนมัสการ เพราะผู้นมัสการระลึกถึงพระเจ้าแห่งความจริงว่าพระองค์เป็นใคร และขึ้นไปยังเมล็ดพันธ์แห่งพระสัญญา (the Promised Seed) คือพระเมสสิยาห์ ผู้จะทรงถวายบูชาชีวิตของพระองค์เพื่อพวกเขา เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้า

อ่านพระธรรมยอห์น 1:29, 36; 1 โครินธ์ 5:7 และ วิวรณ์ 5:6, 12, 13 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนว่าท้ายที่สุดพิธีถวายเครื่องสัตวบูชาซึ่งไปยังจุดหมายอะไร ถ้าชาวอิสราเอลสมัยโบราณสามารถรู้สึกปลื้มปีติต่อการตายของสัตวบูชา เพราะความตายดังกล่าวเปิดเผยให้เห็นถึงความจริงได้ชัดเจนขึ้น เราทั้งหลายมีเหตุผลที่จะรู้สึกปีติยินดีมากกว่าพวกเขาอย่างไร

บ่อยครั้งเพียงใดที่ความยินดี และความปลื้มปีติปรากฏในพระธรรมเนหะมีย์ 12:43 เพียงทีเดียว นั่นหมายความว่า ท่ามกลางความเคารพสักการบูชา และบางทีเป็นความกลัวต่อการลงทัณฑ์ของเทพ (gods) องค์ใดองค์หนึ่ง เมื่อผู้คนมีประสบการณ์ในการกราบไหว้ของพวกเขา (ซึ่งจะว่าไป การฆ่าสัตว์เพื่อความบาปของพวกเขาเป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์) ดังนั้นจึงมีความชื่นชมและความปลื้มปีติเช่นกัน เมื่อเราเข้าไปใกล้พระเจ้าจะต้องมีความรู้สึก

เคารพยำเกรง เช่นเดียวกับความปิติยินดี พระธรรมสดุดี บทที่ 95 เปิดเผย
ทำที่แท้จริงของการถวายสักการบูชา ซึ่งรวมไปถึงการเรียกเชิญให้ร้องเพลง
ร่วมกันเปล่งเสียงแห่งความชื่นชมยินดี และการเล่นเครื่องดนตรีเพื่อเฉลิม
ฉลอง (สดุดี 95:1) พร้อมกับการคุกเข่าลง ก้มศีรษะต่อพระพักตร์ของพระผู้-
เป็นเจ้า (สดุดี 95:6) ความพยายามยิ่งยวดที่จะบรรลุความสมดุลระหว่าง
ความชื่นชมยินดีและการถวายบูชา ถือเป็นทำที่สำคัญยิ่งสำหรับการเทิดทูน
พระนามด้วยการถวายสรรเสริญ และการนมัสการพระผู้สร้างของเรา

เมื่อเราคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ณ ไม้กางเขน องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรง
สร้าง (ดู ยอห์น 1:1-3) ถูกตรึงที่นั่นกำลังจะสิ้นพระชนม์ไถ่บาปของผู้
ผู้ที่พระองค์ทรงสร้างไว้ เรามีประสบการณ์แรกในด้านอารมณ์ความรู้สึก
อย่างไร เราสามารถแสดงบทบาทและควรมีความชื่นชมยินดีในประสพ-
การณ์แห่งไม้กางเขนอย่างไรบ้าง

วันพฤหัสบดี

ปุโรหิตและชาวเลวีเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ Priests and Levites as Part of Worship

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 12:44-47 เพราะเหตุใดชาวยิวจึงชื่นชม
พวกปุโรหิตและชาวเลวีที่ประกอบกิจของพระเจ้า พวกเขามีความสำคัญ
อย่างไร

งานของปุโรหิต (ซึ่งเป็นชาวเผ่าเลวี) คืออะไร มีอะไรเป็นสัญลักษณ์ ดูพระธรรมฮีบรู 9:1-11

“การทูลอ้อนวอนของพระคริสต์แทนมนุษย์ในพระวิหารเบื้องบน มีความ
จำเป็นสำหรับแผนการแห่งความรอด เหมือนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บน
ไม้กางเขน โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเริ่มงานนั้น ซึ่ง
ภายหลังการฟื้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์เสด็จขึ้นไปเพื่อทำงานให้แล้ว
เสร็จในสวรรค์ โดยความเชื่อเราจะต้องเข้าไปสู่ห้องอภิสุทธิสถานข้างหลังม่าน
“ที่ที่พระเยซูผู้ทรงนำหน้าเสด็จเข้าไปก่อนแล้วเพื่อเรา เพราะพระองค์ทรงเป็น
มหาปุโรหิตชั่ววันนิรันดร์ ตามแบบอย่างของเมลคีเซเดคคนั้น” (ฮีบรู 6:20) (เอลเลน-

จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 489) อีกครั้งหนึ่ง แม้ผู้คนในครั้งโน้นไม่มีแสงสว่างที่เรามีในวันนี้ พวกเขาเข้าใจเพียงพอที่จะทราบว่างานของชาวเลวี ซึ่งพวกเขาเพียงเฝ้าเดี่ยวสามารถรับใช้ในพระวิหารได้ ซึ่งเป็นการรับใช้ที่สำคัญยิ่ง พวกเขาารู้สึกตื่นเต้นที่พันธกิจการรับใช้พิเศษนี้ จะต้องทำให้แล้วเสร็จผ่านพวกเขา

ชนชาตินี้ได้ใช้เวลากับพระเจ้าในการอ่านพระวจนะของพระองค์ การอธิษฐาน และการอุทิศถวายพวกเขาเองแต่พระองค์ ท่ามกลางสิ่งทั้งปวงพวกเขาตระหนักว่า การปรนนิบัติรับใช้ในพระวิหารได้รับการละเลย และจำเป็นจะต้องได้รับการฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพเดิม บัดนี้สิ่งต่างๆ ได้รับการสถาปนาอีกครั้งหนึ่ง ประชาชนต่างมีความปลื้มปิติต่องานชิ้นสำคัญที่เหล่าชาวเลวีกำลังดำเนินการแทนพวกเขา พระเจ้าทรงดลใจชนชาตินี้ว่า พันธกิจการรับใช้ในพระวิหารเป็นส่วนหนึ่งที่พระองค์ทรงออกแบบไว้สำหรับการนมัสการ

น่าเสียดายยิ่งที่พันธกิจการรับใช้ ของผู้เป็นครูสอนพระวจนะ และผู้เป็นนักดนตรีทั้งหลายบ่อยครั้งทำไปในลักษณะ “ทำไปสักแต่พอแล้วๆ” (taken for granted) แม้แต่ในสมัยของท่านเนหะมีย์ การสนับสนุนชาวเลวีบางครั้งก็เข้มแข็งดี และบางครั้งก็อ่อนแอมาก ชาวเลวีจำเป็นต้องปลีกตัวไปทำงานอื่นบ่อยครั้งเพื่อจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับครอบครัวของพวกเขา เพราะผู้คนหยุดคืนเงินสิบลดหนึ่ง และไม่ถวายเงินถวายต่างๆ ให้กับพระวิหาร

ปราศจากการคืนสิบลดหนึ่งและการถวายเงินถวายต่างๆ จะไม่มีการจัดระเบียบบริหารองค์กรของคริสตจักรแห่งโลกได้ ถ้าเราต้องการให้พันธกิจการประกาศ และการรับใช้พระเจ้าดำเนินต่อเนื่องไป เราต้องทำตามที่เราได้รับมอบหมาย (committed) คือให้การสนับสนุนพันธกิจของพระเจ้า ด้วยการมีส่วนร่วมในด้านการเงิน พอๆ กับการตระหนักในคุณค่าด้วยวาจา คริสตจักรอาจไม่มีวันก้าวถึงขั้นดีสมบูรณ์ แต่สิ่งนี้ไม่ควรทำให้เราอ่อนกำลัง (undermine) ในการถวายทรัพย์ให้แก่พระเจ้า เพื่อให้พันธกิจของพระองค์ดำเนินต่อไปรอบโลกใบนี้

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “การเติบโตในพระคริสต์” หน้า 67-75, เคล็ดลับแห่งความสุข

“ไม้กางเขนของพระคริสต์จะเป็น “วิทยาศาสตร์” และเป็น “บทเพลง” แห่งการไถ่ให้รอดไปตราบชั่วนิรันดร์ เมื่อพระคริสต์ได้รับการถวายสง่าราศี ผู้คนทั้งหลายจะได้มองเห็นการที่พระคริสต์ถูกตรึง เหล่าผู้เชื่อจะไม่ลืมนั่นเลย ว่า พระเจ้าผู้ทรงมีฤทธานุภาพในการทรงสร้าง ทรงมีอำนาจจตุจักรโลก จำนวนนับไม่ถ้วนผ่านอาณาจักรอันไพศาลแห่งห้วงอวกาศ พระเจ้าอันเป็นที่รัก พระองค์ทรงความยิ่งใหญ่แห่งสวรรค์ ห้อมล้อมด้วยทูตสวรรค์ (มีฤทธิ์น้อยที่สุด) ชื่อพวก “เซรับ” (cherub) และพวกทูตสวรรค์หกปีก (ผู้มีฤทธิ์สูงสุด) ชื่อ “เซรัฟ” (seraph) ทั้งสองพวกถ่อมใจลงด้วยความยินดี ถวายสักการะพระองค์ ผู้ทรงยกชูมนุษย์ผู้ล้มลงในความบาปให้สูงขึ้น พระองค์ทรงแบกรับความรู้สึกผิด และความอับอายแห่งความบาป และทรงอดกลั้นจากที่พระบิดาได้ช้อนพระพักตร์จากพระองค์ นี่ช่างเป็นภาพแสนเศร้าซึ่งโลกที่ได้หลงไปได้ทำให้ดวงใจของพระองค์แหลกสลาย และซึ่งได้บดขยี้พระชนม์ชีพของพระองค์ที่ไม้กางเขนแห่งคาลวารี่ (calvary) ที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลก ผู้ตัดสินโชคชะตาของมนุษย์ทั้งมวล ด้วยความรักเกินที่จะประเมิน ได้ทรงวางพระสง่าราศีของพระองค์ และถ่อมพระองค์มาเกิดเป็นมนุษย์ และสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา สิ่งที่พระองค์ทรงทำครั้งนี้ ได้ทำให้จักรวาลรู้สึกทึ่งและอัศจรรย์ใจต่างพากันถวายการสักการบูชา ขณะประชาชนชาติที่ได้รับการช่วยให้รอดได้มองขึ้นไปยังพระผู้ไถ่ และที่นั่นพวกเขาได้เห็นพระสิรินิรันดรส่องสว่างจากพระพักตร์ของพระบิดา ขณะที่พวกเขาจ้องมองไปยังพระบัลลังก์ของพระองค์ ซึ่งดำรงอยู่จากชั่วนิรันดร์สู่ชั่วนิรันดร์ และพวกเขาได้ทราบว่าคุณอาณาจักรของพระองค์ไม่มีวันสิ้นสุด พวกเขาได้เปล่งเสียงร้องสรรเสริญพระบารมีขึ้นพร้อมกันอย่างแสนยินดีเหลือล้นว่า “สมควรแล้ว...สมควรอย่างยิ่ง พระเมษโปดกซึ่งถูกฆ่าได้ไถ่พวกเราให้กลับคืนสู่พระบิดาเบื้องบน ด้วยพระโลหิตอันแสนล้ำค่าของพระองค์เอง” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 651, 652)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในการนมัสการควรจะมีคุณสมบัติระหว่างความเคารพสักการะ และความชื่นชมยินดีอย่างไร
2. คนอิสราเอลมอบถวายกำแพงกรุงเยรูเล็มให้พระเจ้าทรงปกป้องผ่านพิธีอุทิศถวาย ซึ่งเท่ากับเป็นการยอมรับว่า กำแพงจะไม่มีประโยชน์เว้นเสียแต่พระเจ้าจะทรงปกป้องไว้ กษัตริย์ดาวิดได้กล่าวแสดงความรู้สึกออกมาว่า “ถ้าพระยาห์เวห์มิได้ทรงสร้างบ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เหนื่อยเปล่า” (สดุดี 127:1) สิ่งนี้ควรบอกอะไรเราเกี่ยวกับความพยายามของเราในการทำงานของพระเจ้า
3. คุณมีประสบการณ์ ใดๆ กับการใช้ดนตรีในการนมัสการในโบสถ์ของคุณ
4. พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตในวิหารบนสวรรค์ พระองค์กำลังทรงทำอะไรเพื่อเราที่นั่น การปฏิบัติหน้าที่ของปุโรหิตในวิหารบนโลกสอนเราถึงสิ่งที่พระเยซูกำลังทำในวิหารบนสวรรค์เพื่อเราอย่างไร

บทที่ 11

ความเสื่อมถอยของประชาชน

Backslidden People

วันที่ 7 - 13 ธันวาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เนหะมีย์ 13:1-9; เฉลยธรรมบัญญัติ 23:3-6; เนหะมีย์ 13:10-14;

กันดารวิถี 18:21-24; เนหะมีย์ 13:15-22; ยอห์น 5:5-16

ข้อควรจำ

“และข้าพเจ้าสั่งคนเลวีให้ชำระตัว และมาเฝ้าประตูเมือง เพื่อรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ในเรื่องนี้ และทรงพระกรุณาข้าพระองค์ตามความยิ่งใหญ่แห่งความรักมั่นคงของพระองค์” (เนหะมีย์ 13:22)

ระหว่างช่วงเวลาของ บทที่ 12 และบทที่ 13 ท่านเนหะมีย์ ได้เดินทางกลับไปยังบาบิโลน แม้เราจะไม่ทราบว่าท่านเดินทางกลับไปนานเท่าไร เมื่อท่านเดินทางกลับมายังยูดาห์ (ประมาณ ปี ก.ค.ศ. 430-425) ท่านพบว่าผู้คนในเยรูซาเล็มพากันถอยออกห่างพระเจ้า (backsliding) แม้ว่าพวกเขาได้ทำพันธสัญญาไว้กับพระเจ้าแล้วว่า: ประการแรกจะไม่แต่งงานกับผู้กราบไหว้รูปเคารพ ประการที่สอง จะถือรักษาวันสะบาโตไว้อย่างเคร่งครัด และประการที่สาม จะดูแลเอาใจใส่พระวิหาร โดยแต่ละคนจะคืนสิบลดหนึ่ง และถวายเงินถวาย (เนหะมีย์ บทที่ 10) แต่พวกเขาได้ละเมิดคำสัญญาทั้งสามประการนี้ทุกข้อ

ในเวลาที่ท่านเนหะมีย์เดินทางกลับมาถึง ท่านพบว่าพวกเขาหย่อนยาน (lax) ในสิ่งที่พวกเขาได้อุทิศตัวไว้กับพระเจ้า ผู้คนได้หยุดคืนเงินสิบลดหนึ่ง และไม่ถวายเงินถวาย และได้ใช้ห้องต่างๆ ในพระวิหารสำหรับวัตถุประสงค์อื่น อีกทั้งหยุดการถือรักษาวินัยบาปได้อย่างถูกต้อง ชาวอิสราเอลได้แต่งงานกับชนชาติอื่นที่อยู่รอบพวกเขา ที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นคือผู้นำหลายคนที่ท่านเนหะมีย์ได้มอบความไว้วางใจให้เป็นผู้รับผิดชอบ กลับเป็นผู้มีส่วนทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและชนอิสราเอลเสื่อมทรามลง จึงไม่น่าประหลาดใจที่ท่านเนหะมีย์จะรู้สึกแทบใจสลาย เมื่อท่านได้พบว่าทุกสิ่งได้เปลี่ยนแปลงไปมาก อย่างไรก็ตาม แทนที่จะยอมรับในสิ่งที่เป็นอย่างนี้ อีกครั้งหนึ่งที่มีความหนักแน่นในอุปนิสัยแห่งความเชื่อ ท่านเนหะมีย์ได้เริ่มดำเนินการเพื่อถวายพระสิริแก่พระเจ้าโดยไม่ชักช้า

วันอาทิตย์

รอยต่างพร้อยของผู้นำในพระวิหาร

Tainted Temple Leadership

พระธรรมเนหะมีย์ บทที่ 13 เริ่มต้นด้วยความห่วงใยเกี่ยวกับชาวอัมโนนและชาวโมอับ ซึ่งเป็นชาวต่างชาติและเป็นผู้กราบไหว้รูปเคารพที่อาศัยอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอล (เนหะมีย์ 13:1-3) ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้พูดถึงการขับไล่คนชาติต่างๆ ให้ออกไปจากชุมชนอิสราเอล แต่พวกผู้นำภายใต้การนำของท่านเนหะมีย์ได้ส่งพวกที่มีความเชื่อแตกต่าง ที่ยังไม่กลับใจใหม่และยังกราบไหว้รูปเคารพออกไป (ดูในเฉลยธรรมบัญญัติ 23:3-6 ด้วย)

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 13:1-9 ใครคือ เอลียาซิบและโทบียาห์ พวกเขาได้ทำสิ่งใดไม่เป็นที่ยอมรับ (ดูใน เนหะมีย์ 2:10, 19; 3:1; 12:10, 22; 13:28)

ทั้งสองคนคือ เอลียาซิบและโทบียาห์เป็นที่รู้จักว่าเป็นบุคคลที่ถูกกล่าวถึงบ่อยในพระธรรมเนหะมีย์ทั้งนี้เพราะท่านเอลียาซิบเป็นมหาปุโรหิตของชาวอิสราเอล และท่านเป็นผู้รับผิดชอบในกิจกรรมของพระวิหาร ส่วนโทบียาห์ได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นชาวอัมโนน เป็นศัตรูที่ทำการต่อต้านการก่อสร้างของ

ท่านเนหะมีย์ โทบียาห์ได้สถาปนาความสัมพันธ์กับท่านเอลียาชีบผ่านการ
แต่งงานของคนในครอบครัว

แม้ว่าบันทึกของการแต่งงานดังกล่าวไม่ได้ถูกเก็บรักษาไว้ เราทราบ
ว่าโทบียาห์มีชื่อของคนยิว (หมายความว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าแสนดี”) และ
เป็นไปได้อีกว่าชื่อนี้มาจากพื้นฐานชาวยิว ครอบครัวของภรรยาของโทบียาห์
เป็นเชื้อสายของ “อาราห์” (Arah) แม้ว่าจะไม่มีข้อบ่งชี้ชัด แต่เชื่อกันว่า
ครอบครัวของโทบียาห์ มีความสัมพันธ์กับครอบครัวของเอลียาชีบ เพิ่มเติม
จากนี้ สันบาลัท ซึ่งเป็นชาวโฮโรไนท์ (Haronite) ผู้ทำตัวเป็นศัตรูของท่าน
เนหะมีย์อีกคนหนึ่ง มีบุตรสาวซึ่งแต่งงานกับหลานชายของท่านเอลียาชีบ
ความสัมพันธ์เช่นนี้ อาจเป็นแผนแยบยล รอบตัวท่านเนหะมีย์นี้ เพื่อให้คน
ในครอบครัวได้ระดับขึ้นสู่ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ระดับสูงในแผ่นดินที่เกี่ยวข้อง
และการเป็นพันธมิตรของบุคคลที่กล่าวถึงนี้ นับว่าเป็นการต่อต้านการเป็น
ผู้นำของท่านเนหะมีย์

ระหว่างที่ท่านเนหะมีย์ซึ่งเป็นผู้สำเร็จราชการไม่อยู่ มหาบุโรहितได้ให้
โทบียาห์เข้าไปอาศัยอยู่ในห้องหนึ่งของพระวิหาร ซึ่งได้รับการกำหนดให้เป็น
ห้องเก็บเงินสิบลดหนึ่ง ของถวายอื่นๆ รวมทั้งเงินถวายด้วยโทบียาห์ได้รับ
อนุญาตให้อาศัยในห้องของพระวิหารอย่างถาวร ซึ่งเท่ากับเป็นการปูทางให้
เขาเป็นบุคคลระดับผู้นำของชาติ จะมองเห็นว่าในที่สุดเหล่าศัตรูของท่าน
เนหะมีย์ได้รับความสำเร็จในสิ่งที่พวกเขาต้องการที่ละเล็กละน้อย: เพื่อเข้า
แทนที่ (displace) ท่านเนหะมีย์ และเพื่อจะเข้าควบคุมรับผิดชอบทุกสิ่งด้วย
พวกเขาเอง นำเสียดายที่ท่านเนหะมีย์จะไม่นั่งอยู่เฉยๆ โดยที่ไม่ทำอะไร

ประชากรของพระเจ้าตลอดประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ ไม่ว่าจะ
เป็นชาวยิวในอิสราเอลสมัยโบราณ หรือคริสเตียนในสมัยพระคัมภีร์ใหม่
มีหลายครั้งที่พวกเขาปล่อยให้ตัวเองถูกนำออกห่างจากพระเจ้า เราจะ
หลีกเลี่ยงความผิดพลาดเช่นนี้ได้อย่างไร

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 13:10-14 ท่านเนหะมีย์กำลังแสวงหาทางเยียวยาอะไรตรงนี้

คณะนักร้องผู้ทำหน้าที่รักษาประตู และคนอื่นที่เป็นผู้ทำงานรับใช้ในพระวิหาร ได้กลับไปทำงานในไร่ นา เพื่อเลี้ยงดูครอบครัว เพราะงานที่เคยรับใช้พระเจ้าไม่ได้รับการสนับสนุนอีกต่อไป ระบบเงินสิบลดหนึ่งและเงินถวายทั้งหมดที่ท่านเนหะมีย์บากบั่นสถาปนาขึ้นตอนนี้ถ้าเปรียบเป็นวัตถุ วัตถุนั้นได้ถูกทำให้แตกหักไปแล้ว ท่านเนหะมีย์จะต้องเริ่มต้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง การกระทำที่จับโยนสิ่งของต่างๆ ออกจากห้องแสดงให้เห็นถึงภาวะที่เลวร้ายจริงๆ

“พวกเขาได้ดูหมิ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แม้เงินสิบลดหนึ่งก็ถูกนำไปใช้ผิดประเภท สิ่งนี้ได้ทำให้เหล่าผู้เชื่อทั้งหลายรู้สึกท้อถอยไปจากความมีใจเอื้อเฟื้อ พวกเขาได้สูญเสียความร้อนรน และความกระตือรือร้นไป ผู้คนลังเลจะคืนสิบลดหนึ่ง ซึ่งมีผลทำให้ผู้รับใช้ในพระวิหารแทบจะไม่ได้รับการดูแล นักร้องหลายคน และคนรับใช้ที่เคยได้ค่าจ้างแผนกอื่นๆ ในพระวิหารไม่ได้ค่าเลี้ยงดูเพียงพอในงานรับใช้ในพระวิหารของพระเจ้า พวกเขาจึงได้ออกไปหางานอื่นทำ” (เอลเลน จี. ไวท์ ใน “ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์” หน้า 670)

สิ่งที่ชวนให้ประทับใจ คือการให้เห็นชาวยูดาห์ทั้งปวงได้รวมตัวกันอีกครั้งหนึ่ง และทำการซ่อมแซมหรือบูรณะสิ่งที่แตกหัก หรือถูกทำลายขึ้นใหม่ ผู้คนทั้งหลายเข้าข้างท่านเนหะมีย์ และรู้สึกต่อต้านโทบีอาห์ และท่านเอลียาซิบ เพราะพวกเขาได้ตระหนักแล้วว่า ท่านเนหะมีย์ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านสามารถทำได้เพื่อผลประโยชน์ของประชาชน เพิ่มเติมกว่านี้ ท่านเนหะมีย์ได้มอบหมายผู้ดูแลพื้นที่รอบพระวิหารให้กับชายคนหนึ่งที่ท่านเชื่อว่าเป็นคนที่ใจได้ ท่านเนหะมีย์แต่งตั้งให้มีกลุ่มดูแลเก็บรักษาทำบัญชีเงินสิบลดหนึ่ง และเงินถวายต่างๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเงิน ทอง สิ่งของ และสิ่งต่างๆ ที่มีผู้นำมาถวายได้ถูกเก็บรักษาไว้อย่างปลอดภัยและเป็นระเบียบ และคนเหล่านี้มีหน้าที่แบ่งสรรให้กับผู้ทำหน้าที่รับใช้ในพระวิหารทุกหมู่เหล่าอย่างเหมาะสม หรือถ้าจะกล่าวได้อีกอย่างว่า ท่านเนหะมีย์ได้เข้ามาเพื่อถอนรากถอนโคน (uproot the

corrupt system) ระบบของผู้นำชุดก่อน ซึ่งมองดูเหมือนนกอินทรีโฉบลง (swoop) ครึ่งเดียวก็ได้ทุกอย่าง

แม้ว่าท่านเนหะมีย์ได้แต่งตั้งกลุ่มชายผู้สัตย์ซื่อให้ทำงานในการจัดระเบียบใหม่ของพระวิหาร แต่มหาปุโรหิตคือท่านเอลียาซิบผู้ไม่สัตย์ซื่อยังอยู่ในตำแหน่งต่อไป ทั้งนี้เพราะว่างานของปุโรหิตส่งต่อจากเชื้อสายของท่านอาโรน แต่งานของท่านเอลียาซิบจะอยู่ในวงจำกัดเหมือนเป็นคนพิการ ท่านเนหะมีย์ได้กำหนดมาตรการความรับผิดชอบของงานของมหาปุโรหิตให้กับคนอื่น ๆ ไปทำ ขณะที่เอลียาซิบก็ให้รั้งตำแหน่งมหาปุโรหิตต่อไป

ท่านเนหะมีย์ได้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และขออย่าทรงลบล้างการดีทั้งหลายของข้าพระองค์ ที่ข้าพระองค์ได้ทำเพื่อพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ และเพื่อการปรนนิบัติในที่นั้น” (เนหะมีย์ 13:14) ลักษณะคำอธิษฐานมีสำเนียงของความเป็นมนุษย์อย่างมากทีเดียว

วันอังคาร

สิบลดหนึ่งและเงินถวาย

Tithes and Offerings

การปฏิรูปพิธีถวายบูชาต่างๆ ในพระวิหารของท่านเนหะมีย์ รวมไปถึงการส่งเสริม (implementation) สนับสนุนในเรื่องการคืนสิบลดหนึ่ง และการถวายเงินถวายและสิ่งของต่างๆ

อ่านพระธรรมกัณฑ์ดารวิถิ 18:21-24; มาลาคี 3:10; มัทธิว 23:23; 1 โครินธ์ 9:7-14; 2 โครินธ์ 9:6-8 และ ฮีบรู 7:1, 2 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราถึงความสำคัญของสิบลดหนึ่งและเงินถวาย สำหรับการนมัสการในอดีตและปัจจุบันอย่างไร

ถ้าปราศจากสิบลดหนึ่งและเงินถวายถวายพระวิหารไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ เมื่อการคืนเงินสิบลดหนึ่งได้หยุดไปพิธีกรรม และการนมัสการในพระวิหารได้แตกออกเป็นส่วนๆ และระบบการนมัสการตกอยู่ในภาวะเสี่ยงภัย (jeopardy) เมื่อผู้รับใช้ในพระวิหารได้ใช้เวลาไปกับการทำงานอื่นเพื่อเลี้ยงดู

ครอบครัวของพวกเขา พวกเขาไม่มีเวลามุ่งมั่นในการดูแลพระวิหาร ผลที่สุด การนมัสการพระเจ้าก็จะค่อยๆ หดความสำคัญลง

“ระบบของสิบลดหนึ่งมีความมั่งคั่งในความเรียบง่าย ซึ่งเผยให้เห็น หลักปฏิบัติในความเสมอภาค (equity) เพราะพระเจ้าทรงอ้างสิทธิ์กับคน ร่ำรวย และคนฐานะยากจนในสัดส่วนที่เหมือนกัน ในสัดส่วนที่เหมือนกันนี้เอง ที่พระเจ้าทรงประทานให้เราใช้ทรัพย์สินของพระองค์ ดังนั้นเราต้องคืนสิบลดหนึ่ง ให้พระองค์”

“เมื่อพระเจ้าเรียกสำหรับสิบลดหนึ่ง (มาลาคีย์ 3:10) พระองค์ไม่ได้ กล่าวเชิญชวนให้ผู้เชื่อแสดงออกถึงความกตัญญูรู้คุณ หรือให้หัวใจเอื้อเฟื้อ แม้ว่าการแสดงการขอบพระคุณควรเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงออกของเรา ทั้งหมดที่มีต่อพระเจ้า เราถวายสิบลดหนึ่งเพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญชาให้เรา ถวาย สิบลดหนึ่งซึ่งเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ทรงขอให้เรา คืนสิบลดหนึ่งให้พระองค์” *Seventh-day Adventist Believe (2 nd ed.) (Boise, Idaho: Pacific Press & Publishing Association, 2005), หน้า 304*

เหมือนกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพระวิหารของชาวอิสราเอล คริสตจักร ของพระเจ้าจะตั้งอยู่ไม่ได้ถ้าปราศจากการสนับสนุนด้วยเงินสิบลดหนึ่ง และ เงินถวายจากมวลสมาชิก การนมัสการในคริสตจักรของเราไม่อาจดำเนินงาน ต่อไปได้ ถ้าผู้รับใช้งานของคริสตจักรในพันธกิจต่างๆ ไม่ได้รับค่าจ้างทำงาน เต็มเวลาอย่างมีคุณภาพในพันธกิจการประกาศ การวางแผน การบริหารจัดการ การคริสตจักรของพระเจ้า การนมัสการพระเจ้าก็จะเสื่อมถอยลงในด้าน คุณภาพ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ถ้าปราศจากเงินสิบลดหนึ่ง และเงินถวายต่างๆ การประกาศพระกิตติคุณก็ไม่สามารถดำเนินต่อไปได้

นอกเหนือจากนั้น เราถวายสิบลดหนึ่งเพราะว่าพระเจ้าทรงสถาปนา ระบบนี้ไว้ในพระวจนะของพระองค์ มีบางเวลาที่พระเจ้าไม่จำเป็นต้องอธิบาย ว่าเหตุใดพระองค์ทรงตั้งบางสิ่งหรือระบบบางอย่างไว้ พระองค์ทรงคาดหวัง ให้เราไว้วางใจว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ทรงควบคุม เราควรค้นหาให้พบ และรับ เอาสิ่งที่พระองค์ทรงบอกไว้ว่าระบบดังกล่าวทำงานอย่างไร แต่นั่นแหละจึง มอบความไว้วางใจสู่พระหัตถ์ของพระองค์

เหตุใดการถวายเป็นสวดหนึ่งจึงมีความสำคัญสำหรับชีวิตด้าน
วิญญาณของเราเอง และเป็นเสมือนมาตรการตรวจวัดความไว้วางใจ
ของเราที่มีต่อพระเจ้า

พุธ

การย่ำองุ่นในวันสะบาโต

Treading the Wine Presses on Sabbath

อ่านพระธรรมnehemiah 13:15, 16 ประเด็นอะไรที่ท่านnehemiah
นำมากล่าวถึงตรงนี้

เป็นการไม่ง่ายที่คนหนึ่งจะยืนขึ้นเพื่อพระเจ้าเมื่อคุณอยู่ในคนกลุ่มน้อย
เพราะว่าพระเจ้าตรัสว่า วันสะบาโตจะต้องถูกรักษาไว้เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าให้
คนหนึ่งทำงานใดๆ ท่านnehemiahมีความตั้งใจเพื่อให้แน่ใจว่าพระบัญชาของ
พระเจ้าได้รับการปฏิบัติตามในกรุงเยรูซาเล็ม ไม่สงสัยเลยว่าท่านnehemiahรู้สึก
ว่าในตำแหน่งที่ท่านแบกรับอยู่ ท่านมีพันธะรับผิดชอบด้านศีลธรรมด้วย
ดังนั้นท่านจึงได้เริ่มปฏิบัติการในเรื่องนี้

วันสะบาโตเป็นวันสำคัญที่สุดในสัปดาห์ของการทรงสร้าง เพราะเป็น
วันที่มีความพิเศษผู้คนจะได้รับการฟื้นฟู และถูกเสริมด้วยพลังใหม่ด้วยการ
ใช้เวลากับพระเจ้าในลักษณะที่พวกเขาไม่อาจผูกมัดไว้ด้วยงานอาชีพของพวกเขา
หรือการติดตาม (pursuits) หรือดำเนินตามเส้นทางโลก

มีคำกล่าวไว้นานแล้วว่า “วันสะบาตรักษาชาวอิสราเอลไว้มากกว่าที่
ชาวอิสราเอลรักษาวันสะบาโต” หมายความว่า วันสะบาโตมีอิทธิพลในการ
ช่วยรักษาความเชื่อของชาวอิสราเอลให้คงอยู่ได้ เช่นเดียวกับวันสะบาโต
รักษาความเชื่อของผู้คนไว้ในพระคุณ เมื่อพวกเขาแสวงหา และถือรักษาวัน
สะบาโต พวกเขาได้รับความชื่นชมยินดีด้านร่างกายและจิตวิญญาณที่พระเจ้า
ทรงประทานให้

อ่านพระธรรมnehemiah 13:17-22 ท่านnehemiahทำอะไรเพื่อที่จะ
หยุด “การซื้อและการขาย” ในวันสะบาโตในกรุงเยรูซาเล็ม

เพราะท่านเนหะมีย์เป็นผู้สำเร็จราชการแห่งยูดาห์ ท่านมองเห็นตัวท่านมีบทบาทของผู้บังคับใช้บัญญัติของพระเจ้า ท่านได้กลายเป็นผู้รักษากฎหมายของบ้านเมือง ซึ่งรวมถึงพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตด้วย อนึ่งหากพวกขุนนาง หรือเจ้านายของยูดาห์ยืนขึ้นต่อต้านความไม่สัตย์ซื่อของมหาปุโรหิต ท่านเนหะมีย์ คงจะไม่ต้องพบว่าท่านจะตกอยู่ในสถานะลำบากเช่นนี้ อย่างไรก็ตามผู้ปกครองและขุนนาง บางทีอาจจะรู้สึกแค้นเคืองท่านเนหะมีย์ที่เป็นผู้ทำให้พวกเขากลับไปสู่ความไม่คล่องมือด้านการเงินเหมือนเมื่อก่อน และพวกเขาดูเหมือนไม่ต่อต้าน จากการที่ท่านเนหะมีย์เปลี่ยนแปลงสิ่งที่มหาปุโรหิตของเอลียาซิบและโทบิอาห์นำเข้ามา

เนหะมีย์ต่อว่าเหล่าขุนนางก่อน แล้วจากนั้นสั่งให้เจ้าหน้าที่รักษาประตูปิดประตูก่อนดวงอาทิตย์ตกดินในวันศุกร์ วันเสาร์ปิดประตูไว้สนิท และเปิดต่อนดวงอาทิตย์ตกดินไปแล้วในวันเสาร์ ออกคำสั่งเท่านั้นไม่พอท่านส่งผู้รับใช้ของท่านไปคอยดูแลเจ้าหน้าที่รักษาประตูอีกทอดหนึ่ง ต่อมาท่านเนหะมีย์สั่งย้ายตลาดค้าขายไปนอกกำแพงเมือง กระนั้นท่านเนหะมีย์ใช้มาตรการเข้มงวดมากขึ้น ท่านกำชับและขู่พวกพ่อค้า ด้วยการวางมือของท่านบนมือของพวกพ่อค้า และให้พวกเขาสัญญาว่าจะไม่ค้าขายในวันสะบาโต ท่านเนหะมีย์ต้องเป็นชายที่พูดจริงทำจริง เพราะพวกพ่อค้าเข้าใจจุดหมายของท่าน และทำตามคำสั่งทุกอย่าง

วันพฤหัสบดี

บรรพบุรุษของท่านไม่ได้ทำเช่นนี้หรือ

Did Not Your Fathers Do Thus?

ความกระตือรือร้นของท่านเนหะมีย์สำหรับวันสะบาโตเป็นที่น่ายกย่อง ท่านเนหะมีย์มีความเร่าร้อนเอาจริงเอาจัง (passionate) เกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโตอย่างถูกต้อง ท่านแม้แต่ขอร้องมือของท่านไว้บนมือของพวกพ่อค้าชาวต่างชาติและให้พวกเขาสัญญาว่าจะไม่ค้าขายในวันสะบาโต นั่นหมายความว่าถ้าพวกเขาไม่ปฏิบัติตามคำที่ขอร้อง ท่านจะเข้าแทรกแซง ถ้าพวกเขาถูกจับได้ว่าเข้าไปในเมือง และค้าขายในช่วงเวลาวันสะบาโต ในฐานะที่ท่านเนหะมีย์เป็นผู้ตรวจการณ์ของยูดาห์ ท่านมีหน้าที่รับผิดชอบ และทำให้เกิดความมั่นใจได้ว่า คำสั่งของท่านได้ถูกนำไปปฏิบัติอย่างถูกต้อง

“ท่านเนหะมีย์ไม่เกรงกลัวที่จะต่อว่าใครก็ตาม ถ้าพวกเขาหละหลวม ในหน้าที่รับผิดชอบ โดยเฉพาะผู้ที่ดูหมิ่นวันสะบาโต ท่านเคยกล่าวถ้อยคำ รุนแรงว่า “บรรพบุรุษของท่านไม่ได้ทำเช่นนี้หรือ” พระเจ้าจึงทรงลงโทษให้ สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับพวกเราและเกิดกับกรุงนี้ อย่างนี้พวกท่านจะนำพระพิโรธ ให้ตกลงบนชาวอิสราเอลอีกหรือ ด้วยการดูหมิ่นวันสะบาโตของพระเจ้า จากนั้นท่านออกคำสั่งว่า “เมื่อดวงอาทิตย์เริ่มจะตกดิน ก่อนวันสะบาโตจะเริ่มต้น พวกเขาคควรปิดประตูเมืองไว้ และเปิดอีกครั้งหนึ่งเมื่อวันสะบาโตได้ผ่านพ้น ไปแล้ว ท่านเนหะมีย์ไว้วางใจผู้รับใช้ของท่านมากกว่าผู้ปกครองกรุงเยรูซาเล็ม ที่ได้รับการแต่งตั้งมา ท่านมอบหมายให้ผู้รับใช้ของท่านดูแลแต่ละประตูเมือง เพื่อคอยดูว่าคำสั่งของท่านได้รับการปฏิบัติตามหรือไม่” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 627)

ท่านเนหะมีย์กล่าวเตือนผู้ดูหมิ่นความศักดิ์สิทธิ์ของวันสะบาโต พอๆ กับการที่ท่านว่ากล่าวเกี่ยวกับการละเมิดวันสะบาโต ซึ่งสิ่งนี้ปรากฏว่าได้ส่ง เสียงดังสะท้อน (echoed) เรื่อยมาจนถึงสมัยของพระเยซู เราทราบในเรื่องนี้ เพราะว่ามีบันทึกไว้ในพระกิตติคุณทั้งสี่ และอีกครั้งเรามองเห็นภาพของ พระเยซูทรงตื่นนอนต่อต้านผู้นำศาสนาที่เน้นการถือรักษาวันสะบาโตจนเกิน ความถูกต้อง

อ่านพระธรรมมัทธิว 12:1-8; มาระโก 3:1-6; ลูคา 6:6-11 และ ยอห์น 5:5-16 เป็นประเด็นสำคัญตรงนี้คืออะไร และการเข้าใจประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอลช่วยให้เรารู้ว่าความขัดแย้งเกิดได้อย่างไร

ในความรื้อร่นของพวกเขา อย่างไรก็ตามได้นำพวกเขาไปในทางผิด การที่จะแน่ใจได้ว่าวันสะบาโตไม่ “ถูกทำลายความศักดิ์สิทธิ์” ผู้นำศาสนา เหล่านี้เป็นผู้คลั่งไคล้ในเรื่องการถือวันสะบาโต พวกเขาได้ปรักปรำพระเยซู “เจ้านายเหนือวันสะบาโต” (ลูคา 6:5) ว่าเป็นผู้ละเมิดวันสะบาโต พวกเขาพูด ถึงการถือรักษาวันสะบาโตเคร่งครัด มากเกินกว่าที่จะประกอบภารกิจใดๆ แต่ พวกเขาไปไกลเกินไป สิ่งที่น่าขำ (irony) ผู้นำศาสนาทั้งหลายในสมัย พระเยซู ได้แสดงออกว่าพวกเขามีความหวังยิ่งใหญ่ในพระบัญญัติ แต่พวก

เขาลืมที่จะมองไปยัง “สิ่งที่มีน้ำหนักมากกว่า” ของพระบัญญัติ ซึ่งพระคัมภีร์กล่าวว่า “แต่เรื่องสำคัญกว่าในธรรมบัญญัติ คือความยุติธรรม ความเมตตา และความเชื่อนั้นพวกเจ้ากลับละเลย” (มัทธิว 23:23)

ในฐานะบุคคลและคริสตจักร เราจะระมัดระวังไม่ทำผิดเช่นเดียวกับผู้นำศาสนาเหล่านั้น ที่ได้ทำสิ่งที่ผิดพลาดไป ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการถือรักษาวันสะบาโต หรือเรื่องอื่นที่สำคัญต่อความเชื่อของเราได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “ความชื่นชมยินดีในพระเจ้า” หน้า 115-126, *เคล็ดลับแห่งความสุข*

ขณะที่ท่านเนหะมีห์ได้ตั้ง “พระบัญญัติของพระเจ้า” ไว้ต่อหน้าพวกเขาและกล่าวเป็นเชิงขู่ว่าจะมีความเกรงกลัวการพิพากษาของพระเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับคนอิสราเอลในอดีตสำหรับความบาปร้ายแรงของพวกเขา จิตสำนึกผิดชอบของพวกเขา (consciences) ได้รับการปลุกให้ตื่นตัว และงานการปฏิรูปทางศาสนาได้เริ่มต้นขึ้น สิ่งนี้ได้หันเหพระพิโรธของพระเจ้าออกไป และนำความพอพระทัย และพระพรมาให้

มีบางคนที่อยู่ในตำแหน่งที่มีเกียรติ ได้ร้องขอความกรุณาเพื่อภรรยาชาวต่างชาติของพวกเขา และได้แสดงออกว่า พวกเขาไม่สามารถแยกทางจากภรรยา แต่ไม่อาจแสดงความแตกต่างให้เห็นชัดเจน ไม่ได้ได้รับความนับถือจากประชาชน สมกับอยู่ในตำแหน่ง บางคนอยู่ในกลุ่มปุโรหิตหรือผู้ปกครอง พวกเขาปฏิเสธที่จะตัดขาดความสัมพันธ์จากภรรยา เมื่อมีการค้นพบว่าภรรยาของพวกเขาคนใดยังกราบไหว้รูปเคารพ คนนั้นก็จะถูกให้ออกจากงานในหน้าที่รับใช้พระเจ้าเป็นเจ้าโดยทันที ส่วนหลานชายของมหาปุโรหิต ซึ่งได้แต่งงานกับบุตรสาวของสันบาลัท ซึ่งมีชื่อเสียงในทางไม่ดี มีทางเดียวคือการปลดออกจากตำแหน่ง และในเวลาเดียวกันได้เนรเทศให้ย้ายออกไปจากชุมชนชาวอิสราเอล ท่านเนหะมีห์ได้ริษฐานว่า “โอพระบิดาเจ้า โปรดระลึกถึงพวกเขา

เพราะว่าพวกเขาได้ทำให้วงการโปรฮิตเป็นมลทินไป อีกทั้งได้ทำให้พระสัญญาที่โปรฮิตทำไว้กับพระองค์ในฐานะที่เป็นชาวเลวีเกิดความเสื่อมเสีย (เอลเลน-จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 673, 674)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จากข้อเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในหน้าก่อน คุณคิดอย่างไรกับสิ่งที่เนหะมีย์ทำกับคนที่มีภรรยาที่นับถือศาสนาอื่น ควรมีข้อยกเว้นเพราะพวกเขารักภรรยาและไม่ต้องการแยกทางกันหรือไม่ เนหะมีย์เข้มงวดไปหรือเปล่า และในฐานะที่เป็นคริสตจักรในปัจจุบันนี้เราจะจัดการกับเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร โดยใช้ความรัก และความเข้าใจเป็นเกณฑ์ ในขณะเดียวกันก็ต้องยืนหยัดมั่นคง ไม่ลดหย่อนมาตรฐานความจริงของพระเจ้าให้หน่อยลง
2. เราทราบว่าจะไม่มีการถือรักษาวันสะบาโตที่เคร่งเหมือนกฎหมาย รวมถึงพระบัญญัติข้ออื่น เช่น เรื่องความโลภ การลักทรัพย์ และพูดเท็จ แต่เราจะระมัดระวังไม่ทำให้การถือรักษาวันสะบาโต รวมถึงพระบัญญัติข้ออื่น เป็นการถือตามตัวอักษรมากเกินไปได้อย่างไร และสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเราบนไม้กางเขน ควรช่วยให้ถือถือรักษาพระบัญญัติอย่างถูกต้องได้อย่างไร
3. เราจะป้องกันตัวเองจากอันตรายที่เกิดจากความอ่อนแอด้านความเชื่อ ด้วยการเข้าไปประนีประนอมกับสิ่งที่ผิดเหมือนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยของเนหะมีย์ได้อย่างไร

บทที่ 12

การจัดการกับการตัดสินใจที่ผิด

Dealing With Bad Decisions

วันที่ 14 - 20 ธันวาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เนหะมีย์ 13:23-25; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:3, 4; 2 โครินธ์ 6:14;

เอสรา บทที่ 9, 10; 1 โครินธ์ 7:10-17

ข้อควรจำ

“และข้าพเจ้าทูลว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อับอายอดสูที่จะเงยหน้าหาพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่าความบาปชั่วของพวกข้าพระองค์ ทวีขึ้นพันศิระษะของข้าพระองค์ และความผิดของข้าพระองค์ก็สูงขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์” (เอสรา 9:6)

ที่งานเอสราและเนหะมีย์ได้กลายเป็นผู้นำของชุมชน ที่ชาวอิสราเอลมีแนวโน้มแต่งงานกับชาวต่างชาติจำนวนมาก ผู้นำทั้งสองต่างมีความห่วงใยยิ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ขณะที่พวกเขาต้องการนำคนอิสราเอลเข้าสู่การมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า พวกเขารับรู้ถึงอิทธิพลด้านลบที่ผู้ไม่เชื่อ หรือผู้ล้มการรูปเคารพมีต่อชาวอิสราเอล อย่างที่ทั้งสองท่านเคยเห็นผลกระทบแล้วร้ายมาแล้วตลอดในประวัติศาสตร์ ศาสนาของชาวคานาอันแพร่ไปท่ามกลางชาวอิสราเอล จนกระทั่ง “พระบาอัล” (Baal) และ “พระนางอาเชราห์” (Asherah) ถูกนำมากราบไหว้ในเนินเขาทุกแห่ง ยิ่งกว่านั้นอิทธิพลของภรรยาหรือสามีชาวต่างชาติที่มีต่อครอบครัวนับเป็นอันตรายยิ่ง อย่างที่ผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ “บาลาอัม” (Balaam) ได้แนะนำ

ชาวโมอับ ส่งลูกสาวหรือหลานสาวชาวโมอับสู่แผ่นดินอิสราเอล แน่หนอนในครั้งนั้นเมื่อชายชาวอิสราเอลแต่งงานอยู่กินกับหญิงชาวโมอับแล้วพวกเขาจะค่อยๆ หันเหอออกห่างพระเจ้า ซึ่งถือเป็นความเลวร้ายท่านเอสราเข้าใจถูกต้อง ไม่เพียงคู่สามีหรือภรรยาเท่านั้นที่มีอิทธิพลต่อกัน แม้แต่พวกลูกของพวกเขาก็ได้รับผลด้วย

ท่านเอสราและท่านเนหะมีย์ ทำอะไรกับคนอิสราเอลที่แต่งงานกับชาวต่างชาติ ท่านทั้งสองจะปล่อยให้ผ่านไป หรือที่จะจัดการอย่างไร สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังวิธีที่ผู้นำทั้งสองนำมาใช้แก้ปัญหาดังกล่าวนี้

วันอาทิตย์

ปฏิกิริยาตอบโต้ของท่านเนหะมีย์

Nehemiah's Reaction

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 13:23-25 มีอะไรเกิดขึ้นที่นี่ และเราจะอธิบายปฏิกิริยาตอบโต้ของท่านเนหะมีย์ที่มีต่อสถานการณ์นี้อย่างไร

เมื่อเด็กๆ พูดภาษา “อาราเมค” (Aramai) (ภาษาที่ชาวยิวใช้พูดกันในช่วงพลัดถิ่นในอาณาจักรบาบิโลน) หรือภาษาฮีบรูไม่ได้ พวกเขาไม่เข้าใจคำสั่งสอนจากพระคัมภีร์ ตรงนี้เป็นปัญหาใหญ่ เพราะความรู้ของพระเจ้าที่ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะจะถูกบิดเบือน (distorted) ไปบ้าง หรือตกหล่น (disappear) ไปไม่น้อยทั้งนี้เพราะพวกธรรมจารย์ (scribes) และพวกปุโรหิต ส่วนใหญ่จะสอนและอธิบายพระธรรมจากหนังสือชุดโทราห์ (Torah) ซึ่งถูกเขียนขึ้นเป็นภาษาฮีบรู หรือไม่พวกเขาจะสอนโดยใช้ภาษา “อาราเมค” เพื่อให้คำสอนเป็นที่เข้าใจชัดเจนสำหรับประชาชน อย่างไรก็ตามในเมื่อผู้เป็นแม่เป็นชาวอัมโมน ชาวแอสดอด (Ashdod) และชาวโมอับ และโดยทั่วไป ในเบื้องต้นผู้สอนจะเน้นการดูแลพวกเด็กๆ สิ่งที่น่าประหลาดใจพวกเด็กๆ ไม่ได้พูดภาษาของพ่อ แต่พูดภาษาของแม่ จะว่าไปภาษาที่เราพูดจะบอกให้ทราบในสิ่งที่เราคิด เกี่ยวกับแนวคิด (concept) ของเรา เพราะว่าเราใช้คำศัพท์ (vocabulary) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมในการพูด ดังนั้นการที่คนหนึ่งไม่พูด และไม่เข้าใจภาษาของพระคัมภีร์เท่ากับคนนั้นสูญเสียเอกลักษณ์พิเศษไป ดังนั้นสำหรับท่านเนหะมีย์ ท่านอดคิดไม่ได้ว่าครอบครัว

นั่นกำลังสูญเสียการสัมผัสกับพระวณะของพระเจ้า และผลที่สุดคือพวกเขาจะขาดการเชื่อมความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ที่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของชาวฮีบรู

นักศึกษาพระคัมภีร์ซึ่งการกระทำของเนหะมีย์ น่าจะเป็นการทำให้เกิดความอับอายในที่สาธารณะ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคำสั่งให้ลงโทษในเวลานั้น เมื่อเราพูดว่าท่านเนหะมีย์ด่าว่า หรือกล่าวคำสาปแช่งพวกเขา เราอาจจะคิดว่าท่านเนหะมีย์ใช้คำสบถสาบาน นี่คงไม่ใช่ แต่ท่านเนหะมีย์จะพูดกับพวกเขาถึงคำสาปแช่งของพันธสัญญา ซึ่งเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 28 ได้ร่างคำสาปแช่งไว้ ซึ่งจะเกิดกับผู้ที่ละเมิดพันธสัญญาที่ได้ทำไว้กับพระเจ้า เป็นไปได้มากกว่าท่านเนหะมีย์เลือกถ้อยคำจากพระคัมภีร์มาทบทวนให้พวกเขาฟัง เพื่อให้พวกเขาตระหนักถึงการกระทำผิดของพวกเขา ซึ่งทำให้เกิดผลลัพธ์จากการเลือกที่ไม่รอบคอบของพวกเขา

นอกจากนี้ ยังมีข้อพระคัมภีร์เขียนว่า ท่านเนหะมีย์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้โต้แย้งกับพวกเขา และแช่งเขา และตีพวกเขาบางคน และดึงผมของเขาออก” (เนหะมีย์ 13:25) แทนที่จะมองเห็นภาพท่านเนหะมีย์รู้สึกเดือดดาล (in a rage) หรือแสดงความเกรี้ยวกราด เราควรสังเกตว่า “การตี” เป็นข้อกำหนดบทลงโทษในที่สาธารณะ และการลงโทษประเภทนี้ใช้สำหรับ “บางคน” เท่านั้น หมายถึงผู้นำได้รับคำสาปแช่งเพราะเป็นผู้ส่งเสริมผู้อื่นให้มีพฤติกรรมในทางที่ผิด การลงโทษเหล่านี้เป็นบทลงโทษให้เกิดความอายต่อหน้าสาธารณชน ท่านเนหะมีย์ต้องการให้แน่ใจว่าประชาชนเข้าใจ “น้ำหนักของความโน้มเอียง” ในการเลือกของพวกเขา และผลลัพธ์ที่ตามมาซึ่งจะเกิดขึ้นแน่นอนแก่พวกเขาที่ทำผิด

เราควรมีปฏิกิริยาอย่างไร เมื่อเราเห็นผู้เชื่อในโบสถ์ของเรา กำลังทำผิดในสิ่งที่เราเชื่อ

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 13:26, 27 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นความสำคัญของประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ เพื่อที่จะให้ข้อมูลแก่เราเกี่ยวกับอันตรายของการหันออกนอกเส้นทางที่ถูกต้อง

กษัตริย์ซาโลมอนถูกโน้มนำเข้าสู่ความบาปโดยการเลือกที่พระองค์ทำ เป็นการถูกต้องที่จะกล่าวว่า กษัตริย์ซาโลมอนได้สาปแช่งพระองค์เอง ทำให้พระองค์เกือบประสบกับความหายนะ จากการที่ไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าสำหรับกษัตริย์อิสราเอล ซึ่งกล่าวว่า “และอย่าให้เขามีภรรยา มาก เพื่อจิตใจของเขาจะไม่หันเหไป และอย่าให้มีเงินมีทองเป็นของตนอย่างมากมาย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 17:17) ชีวิตของกษัตริย์ซาโลมอนเป็นตัวอย่าง ด้านลบให้กับเรา: ไม่เพียงพระองค์แต่งงานมีภรรยามากกว่าหนึ่งคน แต่ที่สำคัญยิ่ง ตามที่ท่านเนหะมีย์ชี้ให้เห็น พระองค์ทรงเลือกเหล่าสาวงามมากมายที่ไม่เชื่อในพระเจ้า

เพราะเหตุใดเนหะมีย์จึงแก้ปัญหาด้วยการตำหนิคนอิสราเอล คนที่แต่งงานกับคนต่างศาสนา ปฐมกาล 6:1-4; ปฐมกาล 24:3, 4; ปฐมกาล 28:1, 2; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:3, 4 และ 2 โครินธ์ 6:14

บัญญัติว่าด้วยการไม่ให้ชาวอิสราเอลแต่งงานกับชาติอื่น ไม่เกี่ยวกับ ลัทธิชาตินิยม แต่เกี่ยวกับการกราบไหว้รูปเคารพ บุคคลในพระคัมภีร์หลายคนแต่งงานกับชนต่างชาติ ท่านโมเสสแต่งงานกับนางศิปโพร่าห์ เป็นชาวมีเดียนที่เชื่อในพระเจ้า โบอาสแต่งงานกับนางรูธ นางรูธเป็นชาวโมอับ นางรับเชื่อในพระเจ้าของนาโอมิ ชาวอิสราเอลซึ่งเป็นแม่ของอดีตสามีของนาง ดังนั้น ประเด็นพระบัญญัติห้ามแต่งงานกับชนต่างชาติผู้มีความเชื่อแตกต่างกับชาวอิสราเอล ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้คนในสมัยของท่านเอสราและเนหะมีย์ คือคนอิสราเอลจำนวนไม่น้อยไม่เลือกแต่งงานกับผู้เชื่อในพระเจ้า หนังสือ Richard M. Davidson, in *Flame of Yahweh* (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 2007) กล่าวว่า “แผนของเอเดนสำหรับการแต่งงาน คือการ

เรียกสำหรับ การเติมให้เต็มสมบูรณ์สำหรับชีวิตสมรสของคู่สามี-ภรรยาใน ความเชื่อด้านวิญญาณจิต พอๆ กับคุณค่าในด้านอื่นๆ” จากหนังสือ “ความ สว่างโชติช่วงแห่งพระยาห์เวห์” (Flame of Yahweh หน้า 316) กล่าวไว้ว่า ภรรยาชาวต่างชาติต่างศาสนาในสมัยของท่านเนหะมีย์ ไม่ยอมรับเชื่อใน พระเจ้า ไม่ยอมประกาศละทิ้งการกราบไหว้รูปเคารพ ทำที่ที่สุดท่านเนหะมีย์ รู้สึกเศร้าใจมากกว่าจะทำการบังคับให้พวกเธอรับเอาความเชื่อ เพราะการทำ เช่นนั้นแสดงให้เห็นว่าขาดจากการมอบถวายตัว มอบถวายใจให้พระเจ้าอย่าง จริงใจ

พระคัมภีร์สอนวิธีปฏิบัติเพื่อช่วยให้เราหยั่งลึกในพระเจ้า ซึ่งพระองค์ ออกแบบให้ชีวิตคู่ของเรามีความสุขสูงสุด ในทำนองเดียวกัน คำสั่งที่ว่าอย่า ให้เราเทียมแอก (แต่งงาน) กับผู้ที่ไม่เชื่ออย่างเดียวกัน หลักการนี้จะช่วยนำ เราไปสู่ชีวิตสมรสที่ดีกว่า เพราะสามีภรรยาจะหุนหันใจซึ่งกันและกันในการอุทิศ ถวายชีวิตรับใช้พระเจ้า

มีหลักการอะไรที่เราสามารถนำมาจากเรื่องในวันนี้ เพื่อช่วย ปกป้องความเชื่อและครอบครัวของเรา

วันอังคาร

การโต้ตอบของเอสรา

Ezra Reacts

อ่านพระธรรมเอสรา บทที่ 9 ท่านเอสราโต้ตอบอย่างไร กับการ ได้ยินว่าคนอิสราเอลแต่งงานกับผู้คนชาวต่างชาติ เอสรา 9:1 และ 2 กล่าวว่า “ชนชาติอิสราเอลและบรรดาปุโรหิตกับคนเลวี ไม่ได้แยกตน ออกจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้น” คำว่า “แยกตนออก” ถูกใช้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เช่นกัน: เลวีนิติ 10:10; 11:47; อพยพ 26:33; ปฐมกาล 1:4, 6, 7, 14, 18 อะไรคือประโยชน์ของการนำถ้อยคำ เหล่านี้ไปใช้กับเรื่องการแต่งงานกับคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า

ชาวอิสราเอลหลายคนเข้าไปขอความเห็นใจจากท่านเอสรา ในประเด็น เรื่องการแต่งงานกับชาวต่างชาติต่างความเชื่อของพวกเขา คำศัพท์เฉพาะ

(terminology) ที่พวกเขาใช้เอ่ยถึงชนชาติต่าง ๆ ซึ่งมีส่วนร่วมในการกระทำสิ่งที่น่าเกลียดชัง (abomination) ซึ่งเผยให้เห็นความรู้ของพวกเขาในคัมภีร์ “โทราห์” (Torah) ที่บันทึกข้อห้ามต่าง ๆ เป็นสิ่งที่นำมาจากพระเจ้าโดยตรง และที่น่าสนใจยิ่ง คือผู้นำในด้านพลเรือน (civil leaders) และแม้แต่ผู้นำทั้งหลายในด้านจิตวิญญาณ คือพวกปุโรหิต และชาวเลวี ต่างรู้สึกผิด (guilty) ที่ได้ทำการละเมิดบัญญัติของพระเจ้า

“ในการศึกษาถึงสาเหตุที่นำชาวอิสราเอลให้ถูกกวาดต้อนไปยังอาณาจักรบาบิโลน ท่านเอสราได้เรียนรู้ว่าชาวอิสราเอลได้ “หนีออกห่างพระเจ้า” (apostasy) ส่วนใหญ่สามารถสืบเสาะย้อนหลัง (traceable) ได้ว่า พวกเขาแต่งงานกับชาวต่างชาติต่างความเชื่อ ท่านเนหะมียาได้มองเห็นว่า หากพวกเขาได้เชื่อฟังบัญญัติของพระเจ้า และแยกตัวเองจากชนชาติต่าง ๆ ที่อยู่แวดล้อมพวกเขา พวกเขาคงได้รับการช่วยให้รอดพ้น (spared) จากเรื่องราวความโศกเศร้า และประสบการณ์ในความอับอาย ดังนั้นเมื่อท่านเอสราได้เรียนรู้ว่า เมื่อชาวอิสราเอลไม่คำนึงถึงบทเรียนในอดีต ว่าพวกเขาเป็นชนชาติที่พระเจ้ายกชูขึ้นสูงเด่น แต่พวกเขากลับละเมิดพระบัญญัติที่พระเจ้าทรงประทานให้เพื่อเป็นเครื่องป้องกัน “การหนีออกห่างพระเจ้า” ดวงใจของท่านเอสรา รู้สึกเร่าร้อนภายในตัวท่าน ท่านคิดถึงพระคุณความดีของพระเจ้า อีกครั้งหนึ่งท่านมุ่งมั่นจะช่วยคนอิสราเอลให้มีจุดยืนมั่น (foothold) ในแผ่นดินของพวกเขาเอง ท่านรู้ท่วมท้น (overwhelmed) ด้วยความรู้สึกเดือดดาลอันชอบธรรม คละเคล้าความเศร้าใจ (grief) ในความอกตัญญูของชนร่วมชาติของท่าน” (เอลเลน - จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 620)

คำว่า “แยกตนออกจาก” (separate) ถูกใช้สำหรับ “เอกลักษณ์ความผิดแผกกัน” (contrasting entities) ในความจริงคือ “สิ่งตรงกันข้ามกันอย่างสมบูรณ์” จากคำแถลงนี้ ผู้คนรับรู้ก่อนความเข้าใจและความรู้แห่งพระบัญชาของพระเจ้าให้อยู่ห่างจากศาสนาเทียมเท็จ พวกเขาเข้าใจว่า ไม่มีใครสามารถพูดว่า ตนจะแต่งงานกับคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า เพื่อจะไม่ส่งผลร้ายต่อความสัมพันธ์ในการครองเรือนหรือการเลี้ยงลูก

เราจะหาทางรักษาความเชื่อให้มั่นคงอยู่ในบ้านและครอบครัวของเรา แม้ว่าเราจะได้ตัดสินใจผิดพลาดในอดีตไปแล้วก็ตาม ได้อย่างไร

พุธ

เอสราปฏิบัติกร

Ezra Acts

อ่านพระธรรมเอสรา บทที่ 10 เอสราและผู้นำเหล่านั้นแก้ปัญหาเรื่องการแต่งงานกับคนต่างชาติอย่างไร

มีการชุมนุมที่ประชุมทั้งหมดลงมติให้ส่งภรรยาชาวต่างชาติของชาวอิสราเอลกลับบ้านไป สิ่งที่น่าทึ่งคือแม้แต่ภรรยาที่แต่งงานกับพวกเขาก็เห็นด้วยกับแผนนี้ ยกเว้นชายสี่คนที่ท่านเอสราได้เอ่ยชื่อใน เอสรา 10:15 นอกนั้นชาวยิวคนอื่นๆ ที่แต่งงานกับภรรยาชาวต่างชาติต่างสัญญาจะส่งภรรยาของพวกเขากลับบ้านพ่อแม่ของเธอ เรื่องนี้ต้องใช้เวลาสามเดือนก่อนแผนการจะเริ่มต้น ในที่สุดชาวอิสราเอลชายจำนวน 111 คนได้ส่งภรรยาของพวกเขาออกไป (เอสรา 10:18-43) ที่น่าสนใจมากคือข้อพระคัมภีร์สุดท้าย (เอสรา 10:44) กล่าวว่า มีบางคู่ที่ชายอิสราเอลแต่งงานกับหญิงต่างชาติ และมีบุตรด้วยกัน ในกรณีเช่นนี้ดูเหมือนไม่สมเหตุผล หรือไม่ถูกต้องสำหรับเรา อย่างไรก็ตามเราจะต้องจำไว้ว่าสิ่งนี้เป็นช่วงเวลาพิเศษที่พระเจ้ากำลังเริ่มต้นใหม่อีกครั้งหนึ่งกับชนชาติอิสราเอล และในความรู้สึกพวกเขาอยู่ฝ่ายพระองค์คือจะติดพระเจ้าอย่างเต็มร้อย ด้วยเหตุนี้พระเจ้าต้องตั้งมาตรการเด็ดขาด (radical measure) ให้พวกเขาปฏิบัติ

ถ้อยคำเจาะจงที่ใช้ในพระธรรมเอสรา 10:11, 19 ที่กล่าวว่า “จงแยกตัวท่านออกมาเถิด” (badal) และ “ละทิ้งภรรยา” (yatza’) ไม่ถูกใช้ในที่อื่นของพระคัมภีร์สำหรับ “การหย่าร้าง” ท่านเอสราคงรู้จักศัพท์เฉพาะคำ ของคำว่าหย่าร้าง และใช้เป็นประจำสำหรับการหย่าร้างปกติทั่วไป แต่ท่านเลือกที่จะไม่ใช้มัน ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าท่านเอสราไม่ถือว่าการแต่งงานถูกต้อง (valid) หลังจากที่ได้ค้นพบว่า พวกเขาได้ละเมิดบัญญัติในคัมภีร์โทราห์ หรือกล่าวได้อีกอย่างถือว่า การแต่งงานนั้นเป็นโมฆะ (nullified) เพราะว่าเป็นการแต่งงานขัดแย้งกับพระบัญญัติ ขั้นตอนในการสิ้นสุดของการแต่งงาน อย่างไร

ก็ดีเราไม่ได้รับข้อมูลว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับภรรยา และลูกๆ (ที่สามีเป็นชาวอิสราเอล) ส่งกลับไปที่บ้านอดีตพ่อตา ทั้งไม่ทราบถึงผลกระทบที่เกิดกับชุมชนจากการกระทำดังกล่าว ตามวัฒนธรรมของเวลานั้นพวกอดีตสามีจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในการขนย้ายภรรยาและลูกพร้อมทั้งสมบัติส่วนตัวจนถึงบ้านพ่อแม่ของพวกเขา

อย่างไรก็ดีหลังจากเวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง อดีตสามีที่ได้แยกทางกับภรรยาไปบางคนได้แต่งงานกับผู้หญิงต่างความเชื่ออีกครั้งหนึ่ง และบางทีอาจมีสามีบางคนหวนกลับไปรับภรรยาที่พวกเขาส่งกลับบ้านกลับมาใช้ชีวิตกันใหม่ นี่เป็นธรรมชาติของการแก้ปัญหาที่ทำไปอย่างเร่งรีบ สามารถทำให้มนุษย์ที่มีธรรมชาติชอบแก้ตัวหาเหตุผลยกขึ้นมาอ้าง ซึ่งยังผลให้ผู้เชื่อบางคนเข้าไปอยู่ในวงจร ขึ้นๆ ลงๆ (up and down cycle) ในการมอบถวายตัวแต่พระเจ้า แม้แต่เรา ที่ถือว่าเราเองมีความเชื่อเข้มแข็งต้องยอมรับว่าบางช่วงเวลา การอุทิศถวายตัวแต่พระเจ้าอาจ “น้อยกว่า” ช่วงเวลาอื่นๆ ในการดำเนินไปกับพระเจ้า หากจะพรรณนาให้ถูกต้อง นั่นคือช่วงเวลาที่เราขาดแคลน (wanting) น่าเห็นใจ ที่มนุษย์ต่างดิ้นรนต่อสู้ (struggles) ในการจัดให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งในชีวิต

คุณเคยมีประสบการณ์ของช่วงเวลาที่ “อุทิศตัวแต่พระเจ้าน้อย” ไหม และคุณได้เรียนรู้อะไรจากประสบการณ์เหล่านั้น

วันหยุดหัตถ์

การแต่งงานในปัจจุบัน

Marriage Today

จากสิ่งต่างๆ ที่เราได้เห็นในพระธรรมเอสราและเนหะมีย์เกี่ยวกับการ “แต่งงานระหว่างคนที่ต่างความเชื่อ” เป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้าทรงเน้นการแต่งงานเป็นเรื่องจริงจัง และนั่นหมายความว่า เราควรถือเป็นเรื่องสำคัญเช่นกัน เราควรใช้เวลาในการอธิษฐานนานๆ และไตร่ตรองความเป็นไปได้ของผู้จะเป็นคู่ชีวิต และรวมพระเจ้าเป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจ และเราควรตัดสินใจที่จะเป็นผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อต่อหลักการของพระเจ้า ซึ่งสามารถจะปกป้องเราจากความโศกเศร้าและความยุ่งยากลำบากต่างๆ ได้

จงดูวิธีที่อัครทูตเปาโลแนะนำคริสเตียนที่แต่งงานก่อนที่เขาจะรับเชื่อเป็นคริสเตียน ในพระธรรม 1 โครินธ์ 7:10-17 ว่าเราควรจะให้คำแนะนำหรือช่วยเหลือคู่สมรสที่มีความเชื่อต่างกันในปัจจุบันนี้อย่างไร

เพราะว่าเราไม่ได้รับพระบัญชาในรายละเอียดประเด็นในพระคัมภีร์ว่าควรจะทำเนิ่นการอะไรบ้างกับคู่สมรสที่มีความเชื่อต่างกัน จึงไม่เป็นการฉลาดและอาจทำไปในลักษณะต่อต้านเจตนารมณ์ของข้อพระคัมภีร์และหลักการ หากจะคะยั้นคะยอให้ฝ่ายที่เชื่อพระเจ้าแยกทางกับคู่สมรสที่ไม่เชื่อ โดยถือเอาแนวปฏิบัติของท่านเอสรา ทั้งนี้เพราะเรื่องในพระธรรมเอสราและเนหะมีย์เป็นเหตุการณ์ครั้งเดียวที่เกิดขึ้น และสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า (เอสรา 10:11) อนึ่งถ้าท่านเอสราไม่ทำอะไร ในอนาคตอันใกล้ การนมัสการของชุมชนทั้งมวลของอิสราเอลจะเกิดความเสี่ยง พวกเขา กำลังจะสูญเสียเอกลักษณ์ในฐานะเป็นผู้นมัสการพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

เราทราบว่าในการจัดตั้งหลักแหล่งอาศัยของคนอิสราเอลครั้งใหญ่ระดับช้าง (Elephantine settlement) ในประเทศอียิปต์ (ซึ่งเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกันกับท่านเอสราและเนหะมีย์) พวกผู้นำอนุญาตให้คนอิสราเอลแต่งงานกับบุคคลต่างความเชื่อได้ และในเวลาอันสั้นได้เกิดการผสมผสานระหว่างศาสนาของพระยาห์เวห์ และศาสนาของคู่สมรสที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ดังนั้นเทพธิดา “อานัท” (Anat) จึงได้เข้ามาสู่ชาวอิสราเอล ซึ่งได้ทำให้ต้นตระกูลเชื้อสายของพระเมสสิยาห์ตกอยู่ในอันตราย ดังนั้นเหตุการณ์ครั้งเดียวครั้งนั้นไม่ควรถูกถือเสมือน “ใบสั่งยาของพระเจ้า” (prescription) เพื่อให้คู่สมรสหรือครอบครัวที่มีลักษณะดังกล่าวหย่าร้างจากกัน ซึ่งแน่นอนพระเจ้าได้ทรงวางคุณค่าสูงส่งไว้ว่า ให้แต่งงาน กับคู่ชีวิตที่มีความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวกัน ชาตานมีความสุขมาก เมื่อเราทำให้คู่ชีวิตที่มีความเชื่อต่างกันแยกทางกัน ทั้งนี้เพราะชาตานทราบว่าหากคู่สามีภรรยาที่มีความเชื่อในพระยาห์เวห์องค์เดียวกัน เขาทั้งสองจะหนุนใจซึ่งกันให้มีความเข้มแข็งในความเชื่อ และพวกเขาจะร่วมกันรับใช้พันธกิจของพระองค์ได้ผลดีมากกว่ามีฝ่ายเดียวที่สัตย์ซื่อทำการรับใช้

ขณะที่พระคัมภีร์ชัดเจนในเรื่องให้คำปรึกษาต่อต้านการเข้าเทียมแอก (การแต่งงาน) กับอีกคนที่ไม่เชื่อ (2 โครินธ์ 6:14) เราได้พบข้อความตอนที่พระเจ้าทรงขยายพระคุณครอบคลุมไปยังผู้ที่เลือกคู่ครองที่ต่างความเชื่อไปก่อนหน้าแล้ว โดยหนุนใจให้เขาสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและคู่ชีวิตของตน พระเจ้าไม่ทรงละทิ้งเราแม้เราเคยตัดสินใจเลือกสิ่งที่ต่อต้านกับน้ำพระทัยของพระองค์ และถ้าเราขอพระองค์ให้ช่วยพระองค์จะทรงจัดทำให้ นี่ไม่ได้หมายความว่าเราจะทำสิ่งใดๆ ได้ตามที่เราต้องการ และคาดหวังว่าพระเจ้าจะทรงอวยพระพรให้เราไม่ว่าเราจะทำอะไร แต่หมายความว่าเมื่อเราเข้ามาหาพระองค์พร้อมกับความต้องการ และขอให้พระองค์ช่วยด้วยความถ่อมใจลง พระองค์ทรงรับฟังเสมอ ถ้าปราศจากพระคุณของพระเจ้า จะไม่มีความหวังเหลือให้กับเราคนหนึ่งคนใด เพราะเราทั้งหลายล้วนเป็นคนบาปด้วยกันทุกคน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “การปฏิรูป” หน้า 669–678, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์

“ความขยันหมั่นเพียรในการทำงานที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้ทำ เป็นส่วนสำคัญของศาสนาที่เที่ยงแท้ มนุษย์ควรยึดเอาสถานการณ์เป็นเครื่องมือของพระเจ้า เพื่อทำให้บรรลุน้ำพระทัยของพระองค์ ความรวดเร็ว และความเด็ดเดี่ยวในเวลาที่เหมาะสมจะทำให้ได้ชัยชนะอย่างสวยงาม ถ้าแม้แต่เชื่องช้าและไม่เอาใจใส่ผลรับคือความล้มเหลว และเป็นการไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ถ้าผู้อยู่ในเส้นทางแห่งความจริงไม่แสดงให้เห็นความร้อร่น ถ้าพวกเขาไม่มีความสนใจและไม่มีเป้าหมาย คริสตจักรจะไม่ได้รับการเอาใจใส่ ความเกียจคร้านจะเข้ามาเยือน จิตใจจะรักความเพลิดเพลิน แต่ถ้าพวกเขาได้รับการเติมเต็มด้วยเป้าหมายบริสุทธิ์ที่จะรับใช้พระเจ้าเพียงผู้เดียว ผู้ร่วมงาน และผู้ตามจะรวมกันเป็นหนึ่งในความหวังและความกระตือรือร้น

“พระวจนะของพระเจ้ามีความสมบูรณ์แหลมคม และสร้างความแตกต่างให้เกิดขึ้น ความบาปและความบริสุทธิ์ถูกวางไว้เคียงข้างกัน และในการ

มองดู เราจะหลีกเลี่ยงสิ่งหนึ่ง และรับเอาสิ่งหนึ่ง ในหน้าพระคัมภีร์พรรณนาถึงความเกลียดชัง ความเท็จ และการทรยศ การอุทิศถวายตัว และการเสียสละของท่านเอสราและท่านเนหะมีย์ เราได้รับเสรีภาพในการเลือกผลรับอันน่ากลัวของการละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า จะตรงกันข้ามกับผลลัพธ์แห่งพระพรจากการเชื่อฟัง ตัวเราเองต้องตัดสินใจว่าเราจะรับความทุกข์ยากหรือรับเอาความชื่นชมยินดีอย่างใดอย่างหนึ่ง” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 676)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เมื่อเราอ่านเรื่องเหล่านี้ จะเห็นชัดเจนว่า คนจำนวนมากไม่ได้อุทิศถวายชีวิตแต่พระเจ้าตั้งแต่แรก เพราะพวกเขาได้เลือกแต่งงานกับคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า ดังนั้นเอสราจึงกล่าวเตือนให้พวกเขาเปลี่ยนแปลงตัวเองใหม่ มีการเปลี่ยนแปลงจริงหรือไม่ แม้จะมีการเปลี่ยนพฤติกรรมภายนอก แต่จิตใจภายในเปลี่ยนจริงไหม มีการเจริญเติบโตด้านความเชื่อหรือไม่ มีหลักฐานอะไรที่บอกได้ว่าหลายคนไม่ได้เปลี่ยนแปลงจริง และเราได้เรียนอะไรจากความผิดพลาดของพวกเขาเกี่ยวกับความสำคัญของการเปลี่ยนจิตใจอย่างแท้จริง
2. เราจะช่วยคนในคริสตจักรที่มีปัญหาจากการแต่งงานที่ไม่รอบคอบอย่างไร
3. แม้หลักการของพระเจ้าเป็นหลักการที่เป็นอมตะและเด็ดขาด แต่ด้วยวัฒนธรรมที่หลากหลายและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เราจะรักษาประยุกต์และใช้หลักการของพระเจ้าในชีวิตของเราให้เหมาะสมได้อย่างไร

บทที่ 13

ผู้นำในอิสราเอล

Leaders in Israel

วันที่ 21 - 27 ธันวาคม 2019

บ่ายวันสบายๆ

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 พงศกัษัตริย์ 12:1-16; กิจการฯ 15:7-11; ยอห์น 11:46-53;

เนหะมีย์ 4:7-23; เอสรา 8:21-23, 31, 32

ข้อควรจำ

“และประชาชนทั้งหมดจึงไปกิน และดื่ม และส่งส่วนอาหาร เปรมปรีdekันอย่างยิ่ง เพราะพวกเขาเข้าใจถ้อยคำซึ่งประกาศให้เขาฟังนั้น” (เนหะมีย์ 8:12)

ท่านเอสราและเนหะมีย์ เป็นตัวอย่างผู้นำยิ่งใหญ่ ผู้อุทิศ
กายชีวิตแต่พระเจ้า ต่างได้ประกอบภารกิจขององค์พระผู้เป็น-
เจ้าที่ทรงเรียกพวกเขาให้ทำอย่างประสบความสำเร็จ ความรักที่พวกเขามีใน
พระเจ้าได้คล้อยใจทั้งสองให้มีความปรารถนาจะเป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ ซึ่งที่จริง
ความสัตย์ซื่อของท่านทั้งสองนี่เองได้กลายเป็นศูนย์กลางในการศึกษาของเรา

สัปดาห์นี้เราจะมองไปที่ตัวอย่างต่างๆ ของการเป็นผู้นำที่พบได้ใน
พระคัมภีร์ รวมไปถึงตัวอย่างของท่านเอสราและท่านเนหะมีย์ที่จะนำเสนอ
ไม่ใช่ตัวอย่างทั้งหมด เราจะนำคนอื่นมาอภิปรายด้วย อย่างไรก็ตามบทเรียน
ต่างๆ ที่ถูกเลือกมามีความสำคัญยิ่งสำหรับผู้นำทุกคน คุณอาจคิดว่าตนเอง
ไม่ใช่นำในช่วงเวลาหนึ่งเวลาใดอย่างเจาะจงในชีวิตของคุณ แต่เราทั้งปวง
มีอิทธิพลแก่ใครบางคน เพราะฉะนั้นบทเรียนทั้งหลายเหล่านี้สามารถนำ
ประยุกต์ใช้กับทุกคนได้

เรื่องราวของผู้นำเหล่านี้ที่บันทึกไว้ ถือเป็นพระวจนะส่วนหนึ่งของพระเจ้า กล่าวคือพระวจนะได้เปลี่ยนแปลงความนึกคิด และชีวิตของพวกเขา ผลที่ออกมาคือ “การฟื้นฟูและการปฏิรูป” พวกเขาต่างตีพิมพ์ (indebted) ในพระวจนะของพระเจ้า และคำสั่งสอนของพระองค์ที่พวกเขาได้ค้นพบ ในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าเราจะเป็นใคร และเรามีบทบาทอะไร เราจะต้องถือรักษาพระวจนะของพระเจ้าไว้เป็นศูนย์กลาง ขณะที่เราดำรงชีวิตในฐานะเป็นคริสเตียน เซเวนธ์เดย์แอดเวนติสคนหนึ่ง

วันอาทิตย์

อิทธิพลของผู้นำ

The Influence of Leaders

ตลอดในพระคัมภีร์ เราสามารถพบตัวอย่างต่างๆ ของการเป็นผู้นำหลายแบบทั้งดีและเลว บางครั้งก็ผสมผสานทั้งสองอย่างผู้นำที่เลว บางเวลาได้ทำสิ่งที่ดีบางสิ่ง ขณะที่ผู้นำที่ดีบางเวลาได้ทำในบางสิ่งที่ไม่ดี ซึ่งจะไปผู้นำทั้งปวงต่างเป็นมนุษย์สามัญ และในกรณีนี้เมื่อเป็นมนุษย์ย่อมสามารถทำได้ทั้งที่ดีและไม่ดี กล่าวคือการทำสิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิด มีใครบ้างที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในความเป็นจริงเช่นนี้ในชีวิตของพวกเขาเอง

อย่างไรก็ดีเมื่อคุณเป็นผู้นำคนหนึ่ง คุณมีอิทธิพลยิ่งใหญ่ ไม่ว่าในด้านดีหรือด้านเลว เป็นสิ่งเลวมากจริงๆ หากคุณเป็นผู้นำ และคุณมีอิทธิพลด้านลบต่อครอบครัวของคุณ หรือในที่ทำงาน หรือ ณ สถานที่ใดๆ ที่คุณปรากฏตัว จนคนรอบข้างรู้สึกได้ แต่เมื่อคุณอยู่ในตำแหน่งผู้นำในด้านจิตวิญญาณ ด้านการเมือง หรือทั้งสองอย่าง อิทธิพลนั้นจะเพิ่มพูนขึ้นหลายเท่า มีความสำคัญยิ่งเพียงใด ไม่ว่าคุณจะมีบทบาทใด โดยเฉพาะในฐานะเป็นผู้นำ คุณจะสะท้อนหลักการและคำสั่งสอนต่างๆ ของพระคัมภีร์

จากพระคัมภีร์ต่อไปนี้ จงอธิบายว่าคุณได้พบตัวอย่างการเป็นผู้นำประเภทใดบ้าง ดีหรือเลว เพราะเหตุใดจึงเป็นอย่างนั้นดี [เรโหโบอัม (1 พงศ์กษัตริย์ 12:1-16); เปโตร (กิจการฯ 15:7-11); โยอาช (2 พงศ์กษัตริย์ 23:1-10); เดโบราห์ (ผู้วินิจฉัย 4:1-16); อาหับ (1 พงศ์กษัตริย์ 21:1-16)]

มีบทเรียนอะไรเกี่ยวกับการเป็นผู้นำที่เราได้รับจากบุคคลเหล่านี้
อะไรเป็นเหตุให้แต่ละคนเป็นผู้นำที่ดีหรือเลว และเราจะนำมาประยุกต์
ใช้ได้อย่างไร

วันจันทร์

สิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้า

Evil in the Sight of the Lord

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้บอกเราเกี่ยวกับอิทธิพลที่ผู้นำเหล่านี้มีต่อ
ประชาชนภายใต้การปกครองของเขาอย่างไร 1 พงศ์กษัตริย์ 15:26, 34;
2 พงศ์กษัตริย์ 13:1-3; ยอห์น 11:46-53

เป็นความคิดมีเหตุผลสำหรับหลายคนในพวกเรา ผู้อยู่ในตำแหน่งของ
ผู้นำตามขีดความสามารถในระดับใดระดับหนึ่ง การเป็นผู้นำของเรามีศักยภาพ
ที่จะนำผู้คนสู่จุดต่ำลง หรือจุดที่สูงขึ้นในด้านจิตวิญญาณ และในทุกกรณีตรงนี้
ผลที่เกิดขึ้นเป็นในด้านลบ อันเป็นเส้นทางสู่ความเสียหาย

หากจะกล่าวให้เจาะจง อุปนิสัยของเรา และการอุทิศถวายของเราให้
แก่พระคริสต์ ทำให้เกิดความแตกต่างกับผู้คนที่เราปฏิสัมพันธ์ด้วย ผู้นำด้าน
จิตวิญญาณมีอิทธิพลต่อผู้อื่นไม่ว่าพวกเขาจะหันไปทิศทางพระเจ้า ถ้าพวกเขา
เองแสวงหาพระองค์ หรือมุ่งสู่ทิศทางความชั่วถ้าพวกเขาไม่หันไปในทางพระเจ้า

การเปรียบเทียบความแตกต่างในสิ่งที่เราได้มองเห็นในวันนี้ ความจริง
ที่ท่านเอสราและท่านเนหะมีย์มีความสัมพันธ์ที่เข้มแข็งกับพระเจ้า นี่เป็นสิ่งที่
ปราศจากข้อโต้แย้ง จำนวนครั้งที่ท่านทั้งสองใช้ในการอดอาหารและในการ
อธิษฐานนั้นมีบันทึกในหนังสือที่ท่านทั้งสองได้รับการดลใจให้เขียนขึ้น ซึ่งมี
คุณลักษณะของผู้นำที่ดีเกินกว่าพระคัมภีร์บันทึกไว้เกี่ยวกับผู้นำที่ยิ่งใหญ่ท่าน
อื่นๆ คนแทบทั้งชาติดำเนินไปกับพระเจ้าภายใต้การเป็นผู้นำของท่านทั้งสอง
แม้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะไม่ดีสมบูรณ์แบบ แต่เป้าหมายของท่านทั้งสองชี้ไปยัง
พระเจ้า อย่างไรก็ตามข้อมูลบอกว่ามีคนอื่นจำนวนหนึ่งที่ไม่ได้รับผลจาก
อิทธิพลของท่านเอสราและท่านเนหะมีย์ ซึ่งเป็นพยานยืนยันว่าไม่ใช่ความ
เชื่อของคนอื่น แต่เป็นการตัดสินใจขั้นสุดท้ายของเราเอง ที่จะสร้างความแตกต่าง
ให้เกิดขึ้นสำหรับเรา ยิ่งกว่านั้นมองไปยังผู้คนที่มีโอกาสได้เห็นพระเยซู

ในเนื้อหั้น เมื่อพระองค์อยู่บนโลกนี้ ได้ยินเสียงของพระองค์ ได้ฟังคำเทศนา
สั่งสอนของพระองค์ หรือแม้แต่ได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์ ถึง
กระนั้นพวกเขาก็ยังได้ปฏิเสธพระองค์ ถูกแล้ว เราต่างมีบทบาทให้แสดง
ไม่ว่าเราจะอยู่ในตำแหน่งใดในชีวิตของเรา เราสามารถมีอิทธิพลสำหรับการ
ดีและการชั่ว ซึ่งในตอนจบแต่ละคนจะต้องตอบคำถามของตัวเองต่อพระพักตร์
ของพระเจ้า

คิดถึงบุคคลที่มีอิทธิพลรอบตัวคุณว่า มีทางใดบ้างที่คุณจะปรับ
ปรุงอิทธิพลของตนให้ดีขึ้นได้

วันอังคาร

ความกล้าหาญและการมอบอำนาจ

Courage and Empowerment

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 4:7-23 ในทางใดที่ท่านเนหะมีย์แสดง
ความกล้าหาญออกมา อะไรทำให้ท่านกล้าหาญ

ท่านเนหะมีย์นำชาวอิสราเอลยืนขึ้นต่อต้านศัตรูของพวกเขา ที่พวก
ศัตรูพยายามขู่ขวัญ คุกคามขวยวิว ท่านเนหะมีย์ตอบโต้พวกเขาด้วยการฝึก
ให้คนอิสราเอลเตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้ ท่านเนหะมีย์ไม่เพียงแค่ว่า
“พระเจ้าเป็นเจ้าของทรงทำการทั้งหมดเหล่านี้เกิด” แทนที่จะอธิษฐานขอเช่น
นั้น ท่านสั่งพวกเขาให้หิบบดาบขึ้นมา ในเวลาเดียวกันก็ทำการก่อสร้าง
กำแพงเมือง ชาวฮิวภายได้การนำของท่านเนหะมีย์ ไม่ใช่เป็นคนขี้ขลาด แต่
กล้าหาญ พวกเขาหิบบดาบขึ้นมาปกป้องพวกเขาเอง ท่านเนหะมีย์ให้การ
หนุนประชาชน ว่าท่านมีความไว้วางใจพวกเขาและทำงานกับพวกเขาและ
มอบหน้าที่รับผิดชอบให้พวกเขาตัดสินใจและให้อำนาจพวกเขาทำงานใน
ฐานะเป็นตัวแทนของปวงชน และมอบหมายความรับผิดชอบให้กับผู้นำระดับ
รองลงมา อย่างไรก็ตามท่านเนหะมีย์ไม่เพียงบอกผู้คนในสิ่งที่พวกเขาต้องทำ
และจากนั้นหลบเลี่ยงไปซ่อนตัวในห้องพิงของท่าน แต่ท่านเนหะมีย์กลับยืน
เคียงข้างพวกเขา และทำงานหนักที่จำเป็นต้องทำให้เสร็จ

มีการบันทึกในพระคัมภีร์หลายครั้ง ที่พระเจ้าบอกประชากรของพระองค์
ให้อยู่หนึ่งๆ และเฝ้าดูพระองค์ทำการต่อสู้ และมีตัวอย่างอื่นๆ อีกหลายครั้ง

พระเจ้าตรัสว่า “ประชากรของเราเอ๋ยจงออกไปต่อสู้เถิด และเราจะประทานชัยชนะให้” เราจะต้องทำส่วนของเรา ถ้าเราต้องการที่จะเห็นพระเจ้าทรงปลดปล่อยและอวยพระพรให้เรา

“การที่ท่านเนหะมีย์มีอุทิศถวายชีวิตอย่างหนักแน่นกับงานของพระเจ้า และขณะเดียวกันท่านมีความไว้วางใจในพระเจ้าอย่างสุดใจเช่นกัน นี่เป็นเหตุที่ฝ่ายศัตรูล้มเหลวในการพยายามหลอกล่อท่านให้ตกสู่อำนาจของพวกเขา ดวงวิญญาณที่เกี่ยวข้องจะตกเป็นเหยื่อของการทดลองได้ง่าย แต่ชีวิตที่มีเป้าหมายสง่างามจะดุดับเป้าหมายไว้มันคง ความชั่วร้ายที่จะเข้ามาทดลอง จะมีที่ยืนเล็กน้อย ความเชื่อของคนที่ทำการรุดหน้าอย่างไม่หยุดหย่อนจะไม่อ่อนกำลังลง เขาจะอยู่เหนือและทำล่วงหน้า เขาตระหนักในความรักอันไม่มีที่สิ้นสุด พวกเขาทำงานไปและแก้ปัญหาไป เพื่อให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์อันดี ผู้รับใช้แท้งของพระเจ้าที่ทำงานด้วยความตั้งใจมุ่งมั่นจะไม่ล้มเหลว เพราะ ว่าพระบัลลังก์แห่งพระคุณจะเป็นที่พึงพิงของพวกเขาตลอดไป” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 660)

ตอนสุดท้ายเนหะมีย์ได้ตั้งเอาความกล้าหาญจากความเข้าใจของท่าน เกี่ยวกับอุทยานสุขภาพและการทรงพระชนม์อยู่ของพระเจ้ามาใช้ ความรู้ในพระเจ้าของท่าน ทำให้ท่านไว้วางใจในพระองค์ และปฏิบัติงานสอดคล้องกับสิ่งที่เชื่อ

แม้ว่าบริบทจะต่างกัน แต่สิ่งที่เราเห็นในพระธรรมเนหะมีย์ ก็สะท้อนออกมาในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ “แต่บางคนจะกล่าวว่า “ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการประพฤติ จึงแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นความเชื่อของท่านโดยไม่มี การประพฤติ และข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการประพฤติ” (ยากอบ 2:18)

จุด

จุดประสงค์และความเข้าใจ

Purpose and Passion

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับแรงผลักดันในชีวิตของท่านเอสราและท่านนาหะมีย์ (เนหะมีย์ 2:1-10; เอสรา 7:8-10)

ในสิ่งทั้งปวงที่ท่านเอสราและท่านเนหะมีย์ได้ทำไป ทั้งสองได้แสวงหา ก่อนว่า เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ กระนั้นที่ผ่านมาผู้คนได้ทำให้เกิดความยุ่งเหยิง พวกเขาต้องได้รับการลงโทษสำหรับสิ่งนั้น แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาแห่งการนำกลับสู่สภาพเดิม (restoration) พระเจ้าทรงเป็นผู้เปิดเส้นทางสำหรับประชากรของพระองค์ให้กลับมาสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา และถ้าพวกเขาสัตย์ซื่อ เต็มเต็มเป้าหมายต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้เพื่อพวกเขา และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา ในพระสติปัญญาของพระองค์ได้ทรงเลือกชายที่อุทิศถวายกายและใจให้พระองค์ ซึ่งจะว่าไปมีลักษณะบางประการ คล้ายกับท่านโมเสส เป็นผู้ดำเนินบทบาทส่วนกลางในแผนการนำกลับสู่สภาพเดิมนี่ คล้ายกับที่พระองค์ได้ใช้ท่านโมเสสในหลายชั่วอายุคนก่อนหน้านี้ สำหรับภารกิจพิเศษเช่นกัน

ผู้นำยิ่งใหญ่เช่นชายทั้งสองนี้มีเป้าหมายหนึ่งเดียว พวกเขามีวัตถุประสงค์สำหรับการมีชีวิตอยู่ซึ่งนี่เป็นแรงผลักดันพวกเขาในทุกการกระทำ อาจพูดได้ว่าทั้งท่านเอสรา และท่านเนหะมีย์มีชีวิตอยู่เพื่อวัตถุประสงค์ใน ชีวิต ทั้งสองมีนิมิต (vision) คือการมองเห็นเป้าหมายที่จะนำประชากรของพระเจ้าไปให้ถึง จากนั้นทั้งสองต่างทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อทำให้เป้าหมายนั้นบรรลุผลสำเร็จ

ท่านเอสราทำสิ่งนี้ผ่านการศึกษาพระคัมภีร์ และสอนประชาชนด้วยพระวจนะ ท่านเนหะมีย์หนุนใจผู้คนให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง และยืนขึ้นอย่างกล้าหาญเพื่อพระเจ้า ชายทั้งสองต้องการมองเห็นกรุงเยรูซาเล็มได้รับการช่วยกู้สู่สภาพเดิม แต่ไม่ใช่เป็นการกู้สภาพเดิมในด้านวัตถุเท่านั้น พวกเขาต้องการมองเห็นการฟื้นฟู และการปฏิรูปในด้านจิตวิญญาณของผู้คนที่จะเข้าอาศัยในตัวเมืองด้วย เหตุนี้พวกเขาจึงช่วยกันแก้ไข และกล่าวตำหนิ และในบางกรณีอาจต้องใช้บทลงโทษสำหรับการกระทำ ผู้นำยิ่งใหญ่เชื่อในความสำเร็จเหนือกว่าสิ่งธรรมดาหรือมีค่าแค่ปานกลางเท่านั้น ท่านเอสราและท่านเนหะมีย์เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ และมีพระทัยเต็มไปด้วยความรัก พระเจ้าผู้ทรงทำการอัศจรรย์ และผู้นำทั้งสองต้องการให้พี่น้องร่วมชาติทุกคนมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

เริ่มต้นบทที่หนึ่งของพระธรรมเนหะมีย์ ผู้อ่านรู้สึกประทับใจกับการอุทิศถวายชีวิตของท่านเนหะมีย์แต่ภารกิจของพระเจ้า และความทุกข์ใจ (distress) ของท่านต่อความยากลำบาก (plight) ของชาวยิวในแผ่นดินยูดาห์ ใน บทที่ 1 ท่านร้องไห้เมื่อท่านเขียนถึงความทุกข์ยากในการดำเนินชีวิตของชนอิสราเอลในแผ่นดินยูดาห์ ท่านคุกเข่าลงและปฏิญาณกับพระเจ้าว่าจะทำทุกอย่างที่พระเจ้าเรียกให้ท่านทำ ท่านเนหะมีย์มีกำลังใจและถูกผลักดันจากแนวคิดของการทำให้เกิดความแตกต่างเกิดขึ้นในโลก ท่านเป็นนักปฏิบัติสำหรับพระเจ้า ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะท่านจะได้รับการเลื่อนสู่ตำแหน่งที่สูงกว่า ซึ่งจะได้รับเงินเดือนสูงขึ้น หรือมีตำแหน่งเด่นกว่า (preminent) (ซึ่งท่านเนหะมีย์ มีอยู่ก่อนแล้วทั้งตำแหน่งและความมั่งคั่งในเปอร์เซีย) แต่โดยการเดินทางไปแผ่นดินยูดาห์ซึ่งไม่อยู่ในสภาพเจริญรุ่งเรือง อีกทั้งมีการต่อต้านทุกอย่างก้าว แต่ท่านก้าวออกมาด้วยความเชื่อ โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคขวางหน้าใดๆ

วันพฤหัสบดี

ความถ่อมตัวและความอดทน

Humility and Perseverance

อ่านพระธรรมเอสรา 8:21-23, 31, 32 คุณคิดว่าการไม่ทูลขอกองทหารและพลม้าเพื่อปกป้องการเดินทางของเอสรานั้นเป็นเรื่องโง่หรือฉลาด สิ่งนี้แสดงถึงการถ่อมตัวของท่านอย่างไร

หลังจากนั้นไม่นาน ท่านเนหะมีย์ได้รับกองทหารผู้ติดตามคอยปกป้องร่วมเดินทางกลับแผ่นดินยูดาห์ แต่ในกรณีของท่านเอสรา ท่านเชื่อว่าพระเจ้าสามารถปกป้องท่านและผู้ร่วมเดินทางได้ดีที่สุด ท่านจึงไม่ทูลขอกองทหารผู้พิทักษ์จากกษัตริย์ให้ร่วมเดินทางไปด้วย เช่นนั้นเมื่อพวกเขาเดินทางถึงยูดาห์โดยปลอดภัย ซึ่งพวกเขาเป็นพยานว่าพวกเขาได้รับการปกป้องจากพระเจ้า บางทีในบางสถานการณ์เราอาจวางใจมากเกินไปกับคนอื่น และไม่เชิญให้พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เอง ซึ่งท่านเอสราเลือกจะทูลขอให้พระเจ้าทรงปกป้องในทุกสถานการณ์ ซึ่งเป็นการพิสูจน์ให้กษัตริย์มองเห็นว่า พระเจ้าของท่านเอสราทรงฤทธิ์านุภาพจริง ๆ

อย่างไรก็ดี ท่านเอสราไม่ทำไปจากการสันนิษฐานว่าท่านและคณะเดินทางคงจะได้รับความปลอดภัย ก่อนการเดินทางท่านเรียกชาวยิวทั้งหลายที่จะออกเดินทางไปกับท่านมาร่วมประชุมกัน พวกเขาอดอาหารและอธิษฐานทูลขอการพิทักษ์ให้ปลอดภัยจากพระเจ้า พวกเขาไม่ได้เริ่มออกเดินทางจนกระทั่งพวกเขาได้ใช้เวลาเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยความถ่อมใจลง และทูลขอการปกป้องจากภัยอันตราย การกระทำเช่นนี้แสดงว่าพวกเขาเชื่อในอำนาจของพระเจ้า และพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงตอบคำทูลขอของพวกเขา

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 5:14-19 ท่านเนหะมีย์แสดงให้เห็นถึงความถ่อมตัวอย่างไร

ผู้นำแท้จะเต็มใจถ่อมตัวลง และเป็นผู้ใช้ ผู้นำที่มีความสามารถและมีประสบการณ์จะไม่เรียกร้องยศหรือตำแหน่งเพื่อจะได้รับเกียรติ ท่านเนหะมีย์ได้เปิดประตูของท่าน และให้การช่วยเหลือผู้คนด้วยใจเอื้อเฟื้อ ท่านได้แสดงให้เห็นว่าท่านมีความเชื่อในพระเจ้า และการอุทิศถวายตัวแต่พระเจ้าของท่านนั้นเหลือเชื่อ (incredible) และเป็นตัวอย่างของเหล่าผู้เชื่อ ท่านมีบุคลิกภาพเข้มแข็ง และไม่มีอารมณ์พุดเล่น หรือทำท่าทางตลก แต่ท่านไม่ทำตัวเหนือผู้อื่น ทั้งไม่พุดหรือแสดงตนว่ามีอำนาจเหนือคนอื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่ท่านมีตำแหน่งสูงสุดของชนชาติอิสราเอลในเวลานั้น แต่กระนั้นก็ดีท่านไม่เก็บออมคำชมหรือคำตำหนิ (unstinting) ในทำนองนี้ ท่านสะท้อนชีวิต และคำสั่งสอนของพระเยซู ผู้ทรงสอนเราว่า วิธีที่ดีที่สุดในการนำคือการรับใช้คนอื่น พระเยซูทรงทำเช่นนั้น เราควรจะทำตามโดยไม่เกี่ยงว่าเราอยู่ในตำแหน่งสูงหรือไม่ เราต้องทำตามตัวอย่างของพระเยซู

“เมื่อพระองค์ทรงนั่งลงแล้ว ทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมา และตรัสกับพวกเขาว่า *“ถ้าใครต้องการจะเป็นคนแรก ก็ให้คนนั้นเป็นคนสุดท้าย และเป็นคนปรนนิบัติคนทั้งหลาย”* (มาระโก 9:35) ถ้อยคำของพระเยซูตรงนี้สอนเราเกี่ยวกับความหมายของการเป็นผู้นำในสายพระเนตรของพระเจ้าอย่างไร

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “สิทธิพิเศษของการอธิษฐาน”
หน้า 93-104, *เคล็ดลับแห่งความสุข*

“งานของการนำกลับมาสู่สภาพเดิม และการเปลี่ยนแปลงใหม่ดำเนินต่อไปโดยการกลับประเทศของชาวยิวพลัดถิ่น ภายใต้การนำของท่านเศรุบบาเบล ท่านเอสราและท่านเนหะมีย์ สิ่งที่เกิดขึ้นในแผ่นดินยูดาห์ครั้งนั้นนำเสนอภาพของสภาพด้านจิตวิญญาณซึ่งจะถูกนำกลับมาสู่สภาพเดิมในช่วงเวลาใกล้จะวาระสุดท้ายของโลก... ชาวอิสราเอลส่วนน้อยที่เหลืออยู่ อยู่ในสภาพที่อ่อนกำลัง เพราะต้องเผชิญกับการกระทำที่เสียหายจากศัตรู แต่พระเจ้าทรงประสงค์จะสงวนไว้ซึ่งความรู้ และพระบัญญัติของพระองค์เองไว้บนแผ่นดินโลก ทั้งสองประการนี้เป็นสิ่งคุ้มครองการนมัสการที่ยั่งยืน ผู้ถือรักษาพระวจนะ และพระบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ (oracles) ของพระเจ้าไว้ สิ่งต่างๆ ได้ประดังกันเข้ามาในประสบการณ์ของพวกเขา ขณะที่พวกเขาได้สร้างพระวิหาร และกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ พวกเขาต้องพบกับการต่อต้านภาระหนักได้วางบนบ่าของพวกเขาผู้นำในงานนี้ แต่พวกเขาขับเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างมั่นคง ด้วยการพึ่งวางใจในพระเจ้า โดยมีความเชื่อว่าพระเจ้าจะนำไปสู่ชัยชนะ เหมือนกับกษัตริย์เฮเซคียาห์ ท่านเนหะมีย์ผูกติด (clave) อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่หันเหออกจากการติดตามพระองค์ แต่ถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ไว้...และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน” (2 พงศกษัตริย์ 18:6, 7) (*เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 677*)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เพราะเหตุใดเราจึงต้องทำสิ่งที่เราทำได้ก่อน พระเจ้าจึงจะทรงสนับสนุนการงานของเรา
2. เพราะเหตุใด แม้การเป็นผู้นำด้วยการรับใช้จะลำบาก แต่เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องทำ การเป็นผู้นำแบบนี้ให้รางวัลแก่ชีวิตอย่างไร และจำเป็นที่คริสเตียนต้องเป็นผู้นำแบบนี้ เพราะอะไร
3. ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเรื่อง เนหะมีย์อธิษฐานกี่ครั้ง การอธิษฐานของเอสราและเนหะมีย์ควรสอนเราถึงความสำคัญของการอธิษฐานต่อพระเจ้าในชีวิตและการทำงานของเราอย่างไร
4. “เพราะว่าพระองค์ทรงยึดพระยาห์เวห์อย่างมั่นคง พระองค์ไม่ทรงหันจากการติดตามพระเจ้าเลย แต่ได้รับการบัญญัติซึ่งพระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส” (2 พงศ์กษัตริย์ 18:6) พระคัมภีร์ข้อนี้มีความหมายอย่างไร “การยึดพระยาห์เวห์อย่างมั่นคง” เกี่ยวโยงกับการถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์อย่างไร